

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Perilere inanır mısınız?

13

HAZINE

Michelle Harrison

epsilon®

13 HAZİNE

Orijinal Adı: 13 Treasures

Yazarı: Michelle Harrison

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Çeviri: Şebnem Tansu

Editör: Mert Doğruer

Düzenleme: Gülen Işık

Kapak Uygulama: Dilara Kavaklıoğlu

1. Baskı: Aralık 2015

ISBN: 978-605-173-087-5

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2009 Michelle Harrison

**Türkçe Yayın Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.**

**Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No:16053**

Yayımlayan:

**Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim-İstanbul
Tel: (0212) 252 38 21 Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com**

13

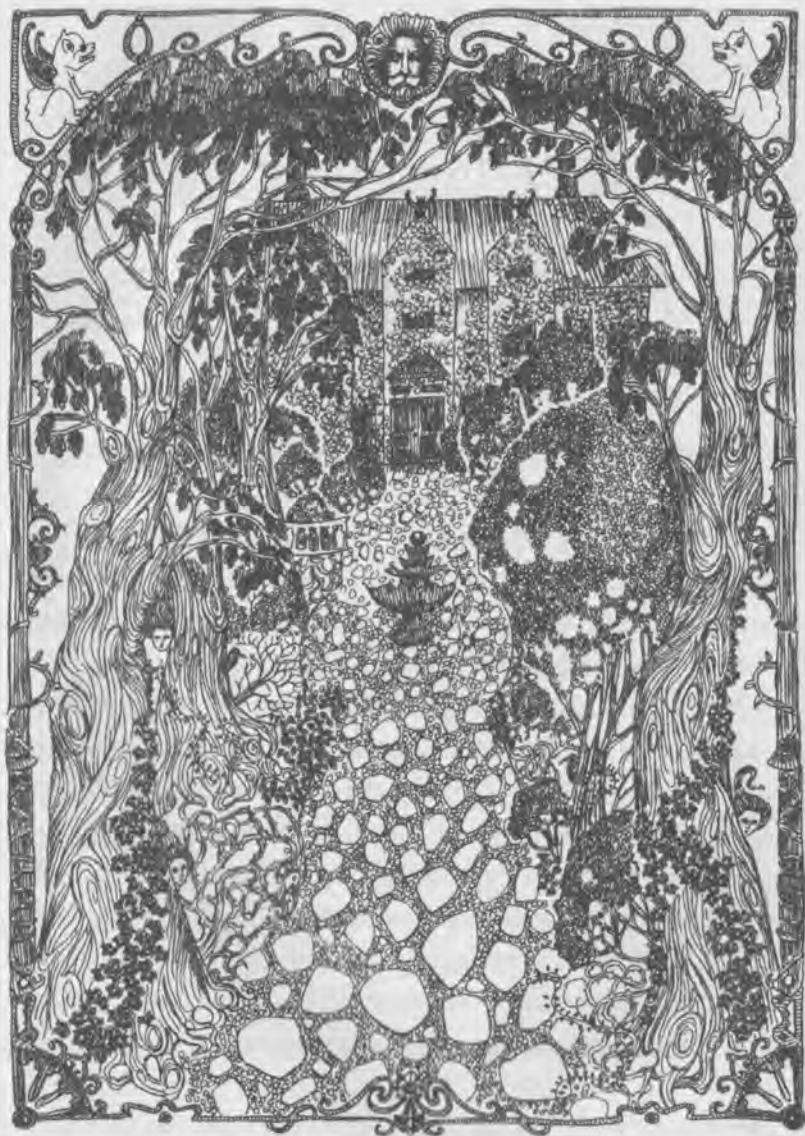
HAZİNE

Michelle Harrison

Çeviri
Şebnem Tansu

©psilon'

“Anneme ve yeğenim Tanya’ya”

Uyanmadan önce bile odadaki varlıklarının farkındaydı.

Tanya'nın göz kapaklarında uğursuz bir seğirme başladı ki bu kesinlikle bir şeylerin yolunda gitmeyeceğinin göstergesiydi. Gözleri yavaşça açıldı. Her zaman olduğu gibi, çocuk alışkanlığıyla örtü başının üstüne kadar çekiliydi. Rahatsız olmasına rağmen pozisyonunu değiştirmek istemiyordu. Eğer bunu yaparsa onları uyanık olduğu gerçeğinden haberdar etmiş olacaktı.

Boğucu örtülerin altındaki Tanya, üstündeki pikeyi tekmeleyerek camdan içeri giren yaz rüzgârının üstünden geçmesini çok istiyordu. Kendisine rüya gördüğünü söylemeye çalıştı, belki de onlar gerçekten yoktu. Yine de kılmıdamadan durdu –derinlerde bir yerde, onları tek görenin kendisi olduğunu bildiği gibi onların *orada* olduğunu da biliyordu.

Örtülerin arasından onları ve odanın havasının tuhaf bir enerjiyle dolduğunu hissedebiliyordu. Yaprakların,

mantarların ve olgunlaşmamış çileklerin o toprağımsı, rutubetli kokusunu alabiliyordu. Bu *onların* kokusuydu.

Karanlığın içinden sakın bir ses duyuldu.

“Uyuyor. Uyandırmalı mıyım?”

Tanya sığınağı olan örtünün altında kasıldı. Hâlâ geçen seferden kalma çürükleri vardı. Onu morarana kadar çimdiklemişlerdi. Kaburgalarında hissettiği sert bir dokunuşla soluğu kesildi.

“Uyumuyor.” İkinci ses soğuk ve kontrollüydü. “Numara yapıyor. Önemli değil. Ben bu küçük... *oyunlarla* çok eğleniyorum.”

Son uyuşukluk izleri de onu terk etti. Bu kelimelerin altında yatanın tehdit olduğu doğruduydu. Tanya örtüleri üstünden atmaya hazırlandı –ama aniden tuhaf bir biçimde ağırlaşp kızı ezmeye başlamışlardı- gittikçe de ağırlaşıyorlardı.

“Ne oluyor... ne yapıyorsunuz?”

Pikeye yapışmış, deli gibi üstünden atmaya çabalıyordu. Pikeyse koza misali etrafını sarıyor gibiydi. Korkunç birkaç saniye boyunca kafasını örtülerin altından çıkarıp serin gece havasını ciğerlerine çekmek için mücadele etti. Yatak odasındaki ampulü çevreleyen yıldız şeklindeki cam abajurun tam yüzünün önünde olduğunu anlaması birkaç saniyesini aldı.

Tanya aniden yatak örtüsünün neden bu kadar ağırlaştığını anladı. Yatağından bir buçuk metre yüksekte havada duruyordu- onların tüm ağırlığını da bizzat taşıyordu.

“Beni *aşağı* indir!”

Kendi kontrolü olmaksızın, yavaş yavaş havada dönmeye başladı. Yatak örtüsü üstünden kayıp halının üstüne

düştü, Tanya'yı üstündeki pijamalarıyla yatağının üstünde yüzükoyun bir biçimde havada bıraktı. Örtünün koruması olmadan Tanya kendini ürpertici biçimde savunmasız hissetti. Saçlarını yüzünün önünden çekip gözleriyle odayı taradı. Karanlığın içinde gördüğü tek canlı kediye: gri tüyleri komik derecede kabarık olan İran kedisi pencerenin kenarına top gibi kıvrılmıştı.

Kedi ayağa kalktı, arkasını dönüp tekrar oturmadan önce kalkıp kıza kendini beğenmiş bir bakış attı.

“Neredesiniz?” dedi Tanya titrek bir sesle. “Kendinizi gösterin!”

Yatağın yakınlarında bir yerden sevimsiz bir kahkaha yükseldi. Tanya ileri doğru itildiğini hissetti ve daha ne olduğunu anlayamadan havada tam bir takla attı, bunu bir diğeri ve bir diğeri takip etti.

“Kesin şunu!”

Sesindeki çaresizliği duyduğu an bundan nefret etti.

Taklalar kesildi ve sonunda ayaklarının üzerinde durdu –tavanda baş aşağı. Esintiyle birlikte perdeler tuhaf biçimde uçtu. Tanya gözlerini çevirip sakın kalmaya çalıştı. Sanki yer çekimi onun için tersine dönmüştü. Kan beyinine hücum etmiyor, pijamaları aşağı düşmüyor ve saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu.

Yenilgiyi kabul edip tavana oturdu. Gecenin yarısında buraya gelmelerinin nedeni buydu. Bunu uzun zaman önce anlamıştı. Geceleri tamamen onların insafına kalıyordu, gündüzleri ise kendini tuhaf bir durumun içinde bulursa bunları bir çeşit oyun ya da şaka diye geçiştirebiliyordu. Yıllar boyunca birçok “oyun” ve “şakaya” maruz kalmıştı.

Onları tam olarak ilk kez gördüğü anı hatırlayamıyordu. Her daim oradaydılar. Ebeveynlerinin başta eğlenerek sonra da endişeli bakışları altında kendi kendine konuşarak büyümüştü.

Yıllar geçtikçe inandırıcı yalanlar söylemeyi öğrenmişti. Belirli bir yaşa geldikten sonra yetişkinlerle periler hakkında konuşmak pek de iyi bir fikir olmuyor, bebeklik çağındaki anlayışlı bakışlar ve pervasız tebessümler kayboluyordu. Tanya bunları çok kişisel almıyordu. İnsanlar göremedikleri şeylere inanmıyorlardı.

Olaylar son zamanlarda daha kötü bir hal almıştı. Büyülü bir saç fırçasına saçların dolanması ya da ev ödevine verilen cevapların gece içinde gizemli bir biçimde değiştirilmesi çok önemli değildi. Ama bu durum ciddiye. Aylardan beri Tanya her an kötü bir şeyler, çıkış yolu olmayan bir şeyler olabileceği endişesiyle yaşıyordu. En büyük korkusu giderek garipleşen davranışlarının onu psikiyatri koltuğuna oturtma ihtimali olmasıydı.

Havada uçmaksa bambaşka bir vaziyetti. Annesi uyanıp onu tavanda yürürken bulursa, çağıracağı kişi doktor olmazdı –bir papaz olurdu.

Başı fena halde beladaydı.

Yüzüne serin bir esinti geldi ve Tanya yanaklarına sürtünen tüylü kanatları hissetti. Kocaman, siyah bir kuş omzuna doğru uçu ve parıltılı gözlerini bir kez kırıştırdı, sonra da bir gölge güneşte ne kadar hızlı kaybolabilirse o hızda şekil değiştirdi. O kavisli, hain gaga gitti ve yerine ipeksi siyah saçlarla pembemsi uçları olan iki sivri kulak geldi. Kuş, kuştan çok da büyük olmayan bir kadına dönüştü. Siyah tüylerden yapılmış, fildişi teninin üstünde çok sade duran bir elbise giyiyordu bu kadın.

“Raven,” diye fısıldadı Tanya ve perinin elbisesinden bir tüyün kopup yavaşça halının üzerine düşmesini izledi. “Neden buradasınız?”

Raven cevap vermedi. Biri tombul ve kırmızı burunlu, diğeri koyu tenli, titrek ve ürkek görünümlü iki küçük şeklin yanına, yatağın ayağına kondu. Her ikisi de onu dikkatle izliyordu. İlk konuşan ufak olanı oldu.

“Yine bizim hakkımızda yazıyorsun.”

Tanya’nın yüzü yanmaya başladı. “Yazmıyorum, Gredin... yazmadım.”

Gredin’in kahverengi yüzüyle şaşırtıcı biçimde tezat olan sarı gözleri parladı. “Ama geçen sefer de söylediğin buydu. Ve ondan önceki sefer.”

Dışarıda, dörtgen şekilli, koyu bir cisim, sanki onu esinti sürüklüyormuş gibi açık pencereye doğru yaklaşıyordu. Cisim perdelerin arasından odanın içine doğru zarıfça uçtu ve Tanya’nın dehşet dolu yüzünün önünde durdu. Bu bir günlüktü, oldukça yeni ve iyi durumdaydı ama toprakla kaplanmıştı. Tanya bunu o akşamüstü bahçedeki elma ağacının dibine gömmüştü. Ne kadar da aptaldı.

“Sanırım bu senin!” dedi Gredin.

“Daha önce hiç görmedim.”

Gredin’in yanında duran tombul ufaklık homurdandı.

“Aa... Hadi ama,” dedi. “Tüm gece orada durmak istemezsin, değil mi?” Yukarı uzandı, şapkasındaki tavus kuşu tüyünü hafifçe okşadı ve ardından faremsi bıyıklarını işaret parmağının etrafında titreştirdi. Tüy onun sihir dolu dokunuşuyla parladı. Küçük tombul adam tüyden kalemi şapkanın içinden çıkardı ve hafifçe, ama ustalıkla günlüğe vurdu.

Günlük, üstündeki toprak parçalarının bir kısmını yere, bir kısmını Tanya'nın terliklerinden birinin üzerine dökerek açıldı. Terliğin içinden boğuk bir hapşırık sesi geldi ve domuz gibi çirkin olan dördüncü ve sonuncu peri de terliğin içinden dışarı çıktı. Yaratık, kırpık kırpık kahverengi tüylerini biraz çaba ile cırparak beceriksiz bir yığın gibi yatağın üstüne kondurdu. Dengesini kazandıktan sonra pirelerini ve ölü derilerini yatak örtüsüne dökerek çılgınca kaşınmaya başladı, ardından minik kahverengi pençeleriyle burnunu ovalarken ağzını da koca koca açıp esnedi.

Bir keresinde, daha küçükken, anne babası boşanmadan önce, Tanya işittiği bir azarın ardından keyifsizce somurtmuştu. Birkaç dakika sonra annesi onu terslemişti, "Bu kadar Somuz olma."

"Somuz nedir?" diye sormuştu elinde olmadan meraklanan Tanya.

"Her daim somurtan, domuzumsu korkunç bir yaratık," diye cevap vermişti annesi. "Yüzün bu haldeyken sen de tıpkı onlara benziyorsun."

Bu Tanya'nın, pire yenikleriyle dolu kahverengi periyi ne zaman görse hatırladığı bir şeydi. Onun kılıksız ifadesi annesinin icat ettiği yaratıklara mükemmel uyuyordu ve kendi zihninde Tanya onu sonsuza değin bir Somuz olarak düşünebilirdi. Diğer perilerin aksine bir yaratık olarak kendisi için bir isim ortaya koymamış, Tanya'nın seçtiği isim üzerine yapışmıştı.

Ona ıslak köpekleri hatırlatan kokusu ve pireleri bir yana, Somuz oldukça mütevazı biriydi. Hiç konuşmamıştı –en azından Tanya'nın anlayabileceği herhangi bir dille her zaman açtı ve göbeğini kaşımak gibi bir alışkanlığı var-

dı. Bunların dışında kahverengi gözleriyle –ki güzel olarak tarif edilebilecek tek şeyi buydu- etrafı incelemekten keyif alıyor gibi görünüyordu. Şu anda, iri açılmış gözlerini kırpmadan boğazından garip homurtular çıkartarak ona bakıyordu.

Günlük, Tanya'nın yüzünün önünde kımıldadı. Tanya dikkatini hemen ona çevirdi.

“Oku,” dedi Gredin.

“Okuyamam,” dedi Tanya. “Çok karanlık.”

Gredin'in gözleri taş gibi sertti. Günlüğün sayfaları sanki duracak bir bölüm arıyormuşçasına çılgınca dönme-ye başladı. Nihayetinde sonlara doğru aceleyle yazılmış bir paragrafın olduğu sayfada durdu.

Tanya tarihi hemen hatırladı –iki haftadan az bir süre önceydi. Yazı çok okunaklı değildi; gözlerine dolan yaşlardan görüşü bulanıklaşmıştı ve elini bile zorlukla görebiliyordu. Sonra sayfaların üstünde hafifçe yankılanan sesini duyunca ensesindeki tüyler diken diken oldu, sesi kimseyi uyandırmayacak kadar kısık ama kendi duyacak kadar yüksekti. Sanki zaman içindeki yolculuğuyla kuvveti azalmış gibi, sesi çok cılız geliyordu.

“Bu gece yine geldiler. Neden ben? Onlardan nefret ediyorum. NEFRET ediyorum...”

Acı dolu paragraf böylece devam ediyordu. Sayfalara dökülmüş öfke, umutsuzluk ve hayal kırıklıkları kendi sesiyle okunurken Tanya sadece dehşet içinde dinliyordu.

Tüm bu süre boyunca periler onu dinledi –Raven kontrollü, Tüykafe ve Gredin taş gibi bir ifadeyle, Somuz ise pire dolu göbeğini kaşıyarak ilgisizce dinlemişlerdi.

“Yeter,” dedi Gredin yüzyıllar geçmiş gibi görünen bir sürenin ardından.

Tanya'nın sesi hemen kesilirken sanki görünmez bir el çevirmeye devam ediyormuş gibi geride sadece sayfaların hışırtısı kaldı. Yazdığı her kelime gözlerin önünden geçiyor ve ardından kurutma kâğıdı ile mürekkebi emiliyor-muş gibi kayboluyordu.

Günlük yatağın üzerine düşüp parçalandı.

“Bununla kazanacağın hiçbir şey yok,” dedi Raven günlükten geriye kalanları işaret ederek. “Sadece kendine acı getirirsin.”

“Belki günün birinde biri okuyabilir ama,” dedi Tanya acıyla. “Ve bana inanabilir.”

“Kurallar basit,” dedi Tüyka. “Kimseye bizden bahsedemezsin. Denemeye devam edersen o zaman biz de seni cezalandırmaya devam ederiz.”

Örtülerin üstüne kum misali karışan günlükten geriye kalanlar açık pencereden gecenin karanlığına doğru uçtu.

“Gitti. Sanki hiç var olmamış gibi,” dedi Gredin. “Yanında biberiyeler yetişen, yukarı doğru akan bir nehrin oraya gitti. Bitperilerin etki alanına.”

“Herhangi bir nehrin yukarı doğru akacağına inanmıyorum,” dedi Tanya, en derin düşüncelerini duyabildikleri için hâlâ canı yanıyordu.

“Bitperiler vicdansız yaratıklardır,” diye devam etti Gredin. “Tahmin edilemezler. Bazıları tehlikeli olduklarını söylüyor. Her neye dokunurlarsa o şey bükülüp çarpılıyor. Ve biberiyeler –aslında hafızaya yardımcı olmakla ünlülerdir- kusurlu büyüyorlar. Özellikleri tersine dönüyor.”

Etkiyi arttırmak için duraksadı. Tanya bunu anlayıp bir daha sözünü kesmedi.

“Şimdi, bazı halklar, periler tarafından kurnaz olarak

bilinen halklar, biberiye gibi bitkilerin ve otların özelliklerine aşinadırlar. Bitperiler tarafından büyülenmiş, kusurları olan biberiyelerin bile faydaları vardır. Doğru miktarda kullanıldığında bir ölümünün zihninde, eski sevgiliye ait olanlar gibi anıları çıkarma gücü vardır. Bazı durumlarda çok yardımcıdır.

“Ama bu sihirli bitkiyi kullanmak perilerin de işine yarıyor –her ne kadar pis küçük Bitperilerle anlaşmaya varma acısına katlanıyor olsalar da. Bunlar, özellikle de insanlar beklenmedik bir şekilde periler âlemine takıldıkları ve görmemeleri gereken şeyleri gördükleri anda yararlı oluyorlar. Genellikle küçük bir doz kontrolü sağlar, insan da bir zarar görmez. Sanki hoş bir rüyadan uyanırmış gibi olur, gerçi rüyasında ne gördüğünü de hatırlamaz. Ancak yanlış miktarda da kullanıldığı olmuştur. Bu durumda tüm hafıza yok olur, bir anda,” diyen Gredin cümlelerinin sonunda parmaklarını şıklattı ve Tanya’yı ürküttü.

“Elbette ki bunlar kazara ve çok nadir oluyor ama bazen... sadece bazen sessiz kalmayı reddedenleri susturmak için başka çare kalmadığında da son çare olabiliyor. Kabul ediyorum ki kötü bir kader. Zavalılıklar kendi isimlerini bile hatırlayamıyorlar. Tatsız bir durum olsa da bazen gerekiyor. Sonuçta... birisi hatırlamadığı bir şey hakkında konuşamaz.”

Tanya korkunun tadını aniden damağında hissetti.

“Bir daha sizin hakkınızda yazmayacağım.”

“Güzel,” dedi Tüykafa. “Aksine teşebbüs etmek senin için aptallık olur.”

“Sadece bir soruma cevap verin,” dedi Tanya cesaret edebildiği kadar pişkin davranarak. “Sadece ben olamam. Sadece ben olmadığımı *biliyorum*...”

Gredin bir bakışıyla onu susturdu.

Tanya'nın düşüşü ani ve beklenmedik bir anda oldu. Düşmeye başladığını hissedince içgüdüsel olarak eline gelen ilk şeyi yakaladı –ampulü çevreleyen yıldız abajur. Kızın ağırlığıyla gerilen tel koparken korkunç bir ses çıkardı. Tavandaki alçıdan tabak büyüklüğünde parçalar yere düşmeye başladı ve çarpmanın etkisiyle de iyice ufalandı. Abajur Tanya'nın elinden düştü. Tanya yere temas ederken ampul de parçalandı. Abajur da dolaba çarpıp tuzla buz oldu.

Tanya soluksuz halde yatarken, endişeli ayak seslerinin zemindeki gürültüsünü duydu. Perilerin her daim yaptıkları gibi rüzgârla birlikte uçuşan yapraklar misali gözden kaybolduklarını bilmek için bakmasına gerek yoktu. Sonra annesi odaya girdi, onu omuzlarından tutup çekerek kızın çılgılık atmasına neden oldu. Annesi tiksintiyle etrafındaki karışıklığa bakarken bağırdı.

“Anne...” dedi boğuk bir sesle. “Ben- kötü bir rüyaydı... üzgünüm...”

Ay ışığında bile, Tanya annesinin yüzündeki bıkkın ifadeyi görebiliyordu. Kadın, Tanya'nın kolunu tutan elini gevşetti ve yatağın kenarına çöktü, ellerini yumruk yapıp gözlerine bastırdı.

“Anne?” diye fısıldadı Tanya. Uzanıp annesinin koluna dokundu.

“Artık ne yapacağımı bilmiyorum,” dedi annesi sessizce. “Bununla... Dikkat çekme arayışlarınla başa çıkamıyorum. *Seninle* başa çıkamıyorum.”

“Böyle söyleme. Daha iyi olacağım, söz veriyorum ki deneyeceğim.”

Annesi yorgunlukla gülümsedi. “Hep böyle diyorsun. Ve ben de sana inanmak istiyorum, sana yardım etmek istiyorum ama edemiyorum. Sen benimle ya da bir doktorla konuşmazsan da edemem.”

“Bir doktora ihtiyacım yok. Ve sen de beni anlamazsın!”

“Hayır. Haklısın canım, anlamam. Anladığım tek şey sabrımın sonuna geldiğim.” Durup etraftaki dağınıklığa baktı. “Pekâlâ, tüm bunları yarın sabah sen toplayacaksın. Her bir tanesini. Ve zarar harçlığından karşılanacak, ne kadar sürerse sürsün. Artık bunlarla uğraşmayacağım.”

Tanya yere baktı. Bir cam kırığı annesinin çıplak ayağına batmıştı. Kız eğilip parçayı nazikçe çıkardı ve parçanın yerini boncuk şeklinde koyu renkli kanın dolduruşunu izledi. Annesi hiç tepki vermedi. Onun yerine ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledi, omuzlarını düşürdü ayaklarını yerdeki cam parçalarının üzerinde umursamazca gezdirdi.

“Anne?”

Odanın kapısı Tanya’yı karanlıkta bırakarak kapandı. Tanya yeniden yatağına uzandı, ağlayamayacak kadar şaşkıındı. Annesinin yüzü ona her şeyi anlatmıştı. Kaç defa uyarmıştı, kaç defa sözde bardağı taşıran son damla demişti? Ancak şimdi, annesinin koridor boyunca yayılan boğuk ağlayışlarını dinlerken annesi için bardağın taşıdığı bir gerçektir.

Araba virajlı yol boyunca yavaşça ilerledi. Yolun her iki tarafında da altın rengi kırlar ve yemyeşil ağaçlardan başka bir şey yoktu. Ağaçların yaprak ve dalları, temmuz güneşinin içeri girmesini engelleyen yoğun bir gölgelik oluştuyordu. Uzaklarda, ara sıra görüntüye giren bir çiftlik evi ya da hayvanlarla dolu bir otlak dışında görünecek pek az şey vardı, çünkü burası Essex kırsalının ortasıydı. Londra'nın meskûn manzarası çoktan kaybolmuştu.

Arabanın arka koltuğunda oturan Tanya, taş kesilmiş gözleriyle annesinin başının arkasına bakıyordu. "Neden onunla kalmak zorunda olduğumu hâlâ anlamıyorum. Gidebileceğim başka bir yer olmalı."

"Başka bir yer yok," dedi annesi, uykusuz ve makyajsız yüzü solgundu. "Bu konuyla ilgili yüzlerce defa konuştuk."

"Neden babama gidemiyorum?" dedi Tanya.

"Bu sorunun cevabını zaten biliyorsun. Önümüzdeki birkaç ay boyunca iş için uzakta olacağını haftalar önce bize söylemişti. Boş bir evde kalamazsın."

“Buna inanamıyorum. Yaz tatili başlayalı daha bir hafta oldu ve tatilin kalanının büyük bölümünü şimdi onunla geçirmek zorundayım,” dedi Tanya. “Büyükanne Ivy’ye gitsem hiç aldırılmazdım.”

“Eh, Büyükanne Ivy artık burada değil. Yıllar önce öldü ve hâlâ hayatta olan büyükannele vakit geçirmek için biraz çaba sarf etmek seni öldürmez.”

“Evet, çünkü o benim için çok çaba sarf ediyor değil mi? O ağ bağlamış korkunç evde birkaç gün tıklıp kalmak bile yeterince berbat, sırf sen ısrar ettiğin için kabul etti!”

“Bu doğru değil.”

“Evet, doğru! Ben orada kalmayı ne kadar istiyorsam o da benim orada kalmamı o kadar istiyor ve bunu ikimiz de gayet iyi biliyoruz! Tüm bu zaman boyunca, beni bir kere bile kendi isteğiyle davet etmedi,” diye itiraz etti Tanya.

Annesi konuşmadı.

Tanya dudaklarını ıslattı. “Yalan mı? Değil tabii.”

“Yeter artık! Dün geceki davranışlarınla kendini bu noktaya kendin getirdin –son birkaç aydan bahsetmiyorum bile.” Annesinin ses tonu yumuşadı. “Biraz dinlenmeye ihtiyacım var. Bence ikimizin de var. Sadece birkaç hafta, hepsi bu. Olabildiğince adil olmaya çalışıyorum –Oberon’u bile yanında getirmene izin verdim. Sonra, geri geldiğinde, seninle ciddi bir konuşma yapacağız.”

Tanya boğazındaki berbat yumrudan kurtulmaya çalışırken hiç bir şey söylemedi. Sessiz geçen birkaç dakikanın ardından annesi radyoyu açtı. Bu, konuşmanın sonunun geldiğini işaret ediyordu.

Kahverengi, hafif kilolu Doberman’ın boğazından düşük bir inilti çıktı –hayvanın poposu Tanya ile onun eş-

yalarıyla dolu bavulu arasında sıkışmıştı. Tanya elini köpeğin başının arkasına koyup rahatlatmak için kulağının arkasındaki ipeksi tüylerini okşadı ve umutsuzca camdan dışarıyı izledi. İtirazları en ufak bir fark yaratmamıştı. Sonuç aynıydı. Bir sonraki duyuruya kadar büyükannesiyile kalacaktı.

Yolculuk devam etti. Ön koltuktaki annesi doğruca önünde uzanan yola bakıyordu. Arkadaysa, Tanya kaşlarını tüm gücüyle çatarak annesinin ensesine bakmaya devam etti.

“İşte geldik.”

Tanya annesinin gösterdiği yöne doğru baktı ama sıra sıra uzanan yoğun ağaç kümeleri ve çalılar dışında bir şey göremedi.

“Normalden biraz daha fazla büyümüşler.”

“Her zaman fazla büyüktüler,” diye terslendi Tanya. “Öyle bile olsa hiç bir şey anlamazdık.”

Yolun kenarını kaplayan o kadar çok ağaç vardı ki neredede bittiğini görmek imkânsızdı. Ağaçların dalları arabanın kenarına sürtüyordu ve ağaçların üstünde rahatsız edildikleri için hoşnutsuz olan bir sürü peri uçuşuyordu. Bir tanesi Tanya’nın camına konup merakla kıza baktı. Birkaç dakika boyunca orada kaldı, tüm bu süre boyunca da pis parmağıyla burnunu karıştırdı. Neyse ki bir süre sonra onu incelemekten sıkılıp ağaçlara doğru uçuştı.

Tanya daha fazlasının onu beklediğini bilerek içini çekti. Bir şekilde periler kızın onu görebildiğini biliyordu ve görünüşe göre varlıklarını görmezden gelmek için elinden geleni yaptığında bile perileri mıknatıs gibi çekiyordu.

Yol, çıkış yolunu asla bulamayacakları bir labirent misali, kıvrılıp dönerek devam etti. Sonunda ağaçlar seyrekleşti, yol aydınlandı ve sola doğru yapılan son dönüşün ardından araba asma kilitli büyük kapıların önünde durdu. Dövme demirden yapılmış çerçevenin içinde iki kelime yazılıydı: ELVESDEN MALİKÂNESİ. Kapının her iki tarafında bulunan taş sütunların üstünde, dişlerini gösteren yaratık şeklindeki heykelcikler vardı. Tanya'nın annesi birkaç kez kornaya bastı ve arabanın kontrol panelindeki saate baktı.

“Neden hâlâ kapıyı açmadılar? Saat on civarı geleceğimizi söylemiştik.” Sinirle bir kez daha kornaya bastı.

Birkaç dakika geçti ama gelen giden yoktu. Tanya, gözlerini çirkin heykelciklerin sevimsiz ifadelerinden kaçırdı. Yüksek duvarların ardından sadece evin çatısını görebiliyordu.

“Bari çıkıp ayaklarımızı esnetelim,” dedi annesi arabanın kapısını açıp dışarı çıkarken. Tanya da arabanın sıkışıklığı ve sıcaklığından kurtulmanın memnuniyetiyle onu takip etti. Oberon ağaçlara doğru gitti, önce etrafı kokladı sonra da yeni bölgesini işaretledi.

“Tüm bu temiz çiftlik havası sana iyi gelecek.”

Tanya, annesine kin dolu bir bakış attıktan sonra gözlerini kapıların ardındaki alana çevirdi. Uzaklardan gelen çan seslerini duyabiliyordu, yakınlarda bir kilise olduğunu hatırladı. Bunun dışında, evin yakınlarında başka bir şey yoktu. Evine sadece birkaç saatlik bir mesafede olmasına rağmen, Tanya kendini hiçliğin ortasında bir alanda, tüm dünyadan izole olmuş gibi hissediyordu. Gözlerini güneşten koruyarak uzaklara baktı. Koyu bir silüet, enerjik bir biçimde onlara doğru yürüyordu.

“Bu Warwick,” dedi annesi, sesi rahatlamış gibiydi.

Tanya bakışlarını yere indirip bir taşı tekmeledi. Malikâninin bekçisinden pek hoşlanmıyordu. Yıllar önce, annesi daha çocukken bu iş Warwick’in babası Amos’a aitti. Amos emekli olunca iş oğluna geçti. Her ikisi de bu evde Tanya’nın büyükannesi Florence ve annesinin deyimiyle bir “bela” olan Warwick’in oğlu Fabian ile birlikte yaşadı. Bu bir bakıma doğruydum ama Tanya, annesi beş yaşındayken ölen Fabian’a sempati duymaktan kendini alamıyordu. Küçüğün, rehberinin babası olduğu düşünülünce onun da biraz zor birine dönüşmesi şaşırtıcı değildi.

Warwick kapıya yaklaştı. Üzerinde havaya göre biraz fazla duran uzun bir palto vardı, pamuklu kadifeden kirli bir pantolon ve aynı derecede kirli botlar giyiyordu. Kırılmış, dağınık siyah saçlarını gevşekçe toplamıştı. Kahverengi teni kösele gibiydi ki bu da vaktinin çoğunu açık havada geçirdiğinin kanıtıydı. Somurtarak bir kafa selamı verdi.

Yanlarından geçerek kapıların kilidini açtı ve arabaya binmelerini işaret etti. Tanya adamın sırtında bir tüfek taşıdığını fark etti. Kapılar gıcırdayarak açıldı ve Warwick arabanın geçmesi için bir adım kenara çekildi.

Evin manzarası karşısında Tanya’nın gözleri her zamanki gibi ardına kadar açıldı. Burası on sekizinci yüzyılın sonlarında inşa edildiğinde çok çekici olduğuna şüphe yoktu. Yaklaşık yirmi yatak odası –hizmetçi bölümü dışındab tabii- ve zamanında lüks bir biçimde dekore edilmiş hemen hemen aynı sayıda salon ve oturma odası vardı. Düzgün muhafaza edilmiş olsaydı muhtemelen hâlâ güzel olurdu.

Onun yerine çatlak duvarları saran kalın sarmaşıklar her yıl biraz daha büyümüş, hatta yapraktan örtüler gibi pencerelere bile dolanmışlardı. Çoğu oda ya kilitliydi ya da çeşitli nedenlerden harap olmuştu. Bir zamanlar çok görkemli olan bu yer, şimdilerde yabani ve bakımsız bir hal almıştı. Evin önündeki avlu yabani otlarla doluydu, bahçenin süsüyse birkaç ağaç ve kullanılmayan bir çeşmeden ibaretti. Tanya'nın hatırladığı kadarıyla da hiç çalışmamıştı.

Arabayı park ettikten sonra kapıda Warwick'in gelmesini beklediler. Adam avludaki çakıl taşlarının üzerinden büyük ön kapıya doğru ağır ağır yürüdü ve onları içeri aldı. Dışarıda kalan Oberon evin gölgesinde soluklandı.

Holün kokusu aynıydı: nem ve küf kokusuyla Florence'in bu karışıma esans katan parfümü. Tanya, duvarlardaki solmuş ve yırtık duvar kâğıdı manzarası karşısında tasvip etmez bir ifadeyle yüzünü buruştururken, bir yandan da büyükannesinin bakımı özellikle de o yaşta biri için oldukça zor olduğu aşikâr olan böylesi büyük bir evde yaşamaya neden devam ettiğini yüzüncü defa düşündü.

Kasvetli koridorun her iki tarafında da Tanya'nın kilitli olduklarını tecrübelerine dayanarak bildiği kapılar vardı. Bu günlerde evde yalnızca birkaç oda kullanılıyordu. İleride, koridor bir tür lobiye açılıyordu; lobinin içinde de daha çok kapı ve önce düz çıkıp sonra sağlı sollu iki kola ayrılarak ilk kata ulaşan ana merdivenler bulunuyordu.

Hizmetkârların bölümü olarak kullanılan ikinci kat Amos dışında hemen herkese kapalıydı. Tanya oraya çıkmaya sadece bir kere cesaret edebildiğini hatırlıyordu; sonrasında Fabian ona hayalet görmüş numarası yapınca titreyerek aşağı kaçmıştı.

“Bu taraftan,” dedi Warwick her zamanki nezaketten yoksun sesiyle.

Karşlarına ilk olarak, birkaç kez onarılmasına rağmen hâlâ doğru düzgün çalışmayan dolaplı saat çıktı. Saatin neden böyle olduğuyla ilgili Tanya’nın oldukça iyi bir tahmini vardı: çünkü saatin içi yıllardır perilerle doluydu. Buradan nefret etmesinin bir diğer nedeni de buydu –burası tam anlamıyla peri kaynıyordu. Annesini aşağıda bırakıp yukarı çıkan Warwick’i takip etti. Arkasını döndüğü anda saatin derinliklerinden küçümseme dolu bir ses duyuldu.

“Ufaklığa dikkat edin. Değişik bir kız.”

Tanya duymazdan gelerek kalan son birkaç basamağı da tırmandı. En tepeye geldiğinde donup kaldı. Tek gözlü ve ağzı tüyle dolu, kızıl tüylü, şişko bir kedi çürük bir komodinin hemen yanında yatıyordu. Komodinin üstündeyse rengârenk tüylerle kaplı bir kuyruk duruyordu.

“Doldurulmuş hayvan,” dedi Warwick sıkıntılı bir ses tonuyla.

Tanya, yerde de kafasıyla tüylerinin yarısı olmayan doldurulmuş bir sülün gördü ve rahatlamayla iğrenme karışımı bir şey hissetti.

“Spitfire! Yürü git, şunu rahat bırak!” diye emretti Warwick.

Spitfire kırpamadığı gözüyle arkasına bakıp ağzındakini küstahça çiğnemeye devam etti. Warwick hayvanın yanından öfkeyle geçti ve soldaki ilk kapının önünde durdu.

“Odan burası.”

Tanya sessizce başını salladı. Oda, buraya her geldiğinde kaldığı aynı odaydı, dolayısıyla buraya kadar getirilmek oldukça anlamsız görünüyordu. Tanya, Warwick’in odaya

kadar eşlik ediyor olmasının iki nedeni olabileceğini düşündü, ya kendisini nazik biri olarak göstermeye çalışıyordu ya da kızın diğer odaları merak edip gezineceğini düşündüğü için ona güvenmiyordu. Adamın genel tutumunu bildiğinden Tanya ikinci nedenin daha olası olduğuna karar verdi.

Evdeki çoğu oda gibi Tanya'nın odası da kocamandı ama içinde fazla eşya yoktu. Halı eski püsküydü ve eflatun duvar kâğıtları yer yer dökülmüştü. Odanın köşesinde küçük bir masayla sandalye ve tam ortasında henüz yapılmış bir yatak vardı. Yatağın üstündeki yastıkların bembeyaz kılıflarında ütü çizgileri hâlâ belirgindi. Kalın bir battaniye, katlanmış bir biçimde ayakucuna konulmuştu.

Yatağın karşısındaki duvarda dökme demirden bir şömine vardı ve onun hemen yanında da odanın küçük banyosuna açılan kapı bulunuyordu. Ne yazık ki, burası aynı zamanda parlak olan her şeye tutkun olan sümüksü ve amfibi benzeri bir perinin de yaşam alanıydı. Tanya birçok saat ve takısını hırsızlık yapan yaratıklar nedeniyle kaybetmiş, Warwick'in çeşit çeşit parlak nesneyi banyodaki lavabo borusundan şaşkınlıkla çıkardığına birçok kez tanık olmuştu.

Şöminenin üzerinde, kendisini izleyen kızın varlığından habersiz olan yakışıklı bir gencin, ormandaki su birikintisinde kendi yansımasına bakışını resmeden Nergis ve Yankı tablosu asılıydı. Tanya bu tabloyu beğenip beğenmediğine tam olarak asla karar verememişti.

Çantasını yatağın üstüne koyup boşalttı. Her şeyi yerleştirdikten sonra bile odanın hâlâ boş görünüyor olması hiç de şaşırtıcı değildi. Tanya terliklerini yatağın önüne

koyarken Spitfire'ın tekinin içine fare kuyruğu bıraktığını belli belirsiz hatırladı. Aynı şeyin tekrarlanma olasılığı olmadığını biliyordu. Spitfire on altı yaşındaydı ve bu, kedi yılıyla, oldukça yaşlı olduğu anlamına geliyordu. Koridordaki doldurulmuş hayvana saldırmaması dışında, bugünlerde yapabildiği şeyler bir-iki örümcek ya da şanslı günündeysel birkaç karasinek yakalamaktan ibaretti.

Tanya pencereye yürüdü ve her daim kir tabakası bulunan pervazında parmağını gezdirdi, ince bir iz bıraktı. Pencere evin yan tarafında, sadece birkaç ağacın ve yabani gül çalılarının bulunduğu bahçelere bakıyordu. Duvarların ötesindeyse küçük bir mezarlığı olan kilise ve daha uzaktaysa Hangman Ormanı olarak bilinen, uçsuz bucaksız bir alan vardı.

Annesi avluda arabaya binerken onu izledi. Annesi artık gitmeye hazırdı ve Tanya onunla vedalaşmadan gitmeyi tercih ettiğine memnun olmuştu. En iyi ihtimalle üzülecek, en kötü ihtimalle de bir başka kavgaya neden olacaktı.

Tanya yatağına yürüyüp yavaşça oturdu. Tuvalet masasının çatlak aynasındaki yansıması ikiye bölünmüştü. Buğday tenli, kahverengi gözlü, koyu saçlı ikiz yüzler ona baktı. Tanya gözlerini kaçırdı. Kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

Hangman Ormanı'nın kalbinin derinliklerinde, kalın yapraklar ve yüksek ağaçların serin gölgesinde yarısı gizlenmiş, eski bir karavan tek başına duruyordu. Araç parlak, sarı nergis rengine boyanmıştı, canlı renkleri olmasına karşın burası ormanın insanların nadiren girmeye cesaret ettiği bölümü olduğundan karavan pek fark edilmiyordu.

Çoğu insan bu çevreyi sinir bozucu buluyordu ama karavanda yaşayan yaşlı Çingene kadına göre orman ona arzu ettiği yalnızlığı sunuyordu. Burada günlerini kalabalıklardan ve insanların bazıları meraklı, bazıları düşmanca ve bazıları ürkek bakışlarından uzak, sade bir hayat yaşayarak geçiriyordu.

Yaşlı Çingene kadının cadı güçlerine sahip olduğu uzun zamandır konuşuluyordu. Ormanda vahşice yetişen otlar ve bitkiler hakkındaki kapsamlı bilgisi, birçok hastalığı iyi edebildiği anlamına geliyordu. Bilgilerini çoğunlukla kendine saklıyor, sadece davet edildiğinde ve sadece belli bir ücret karşılığında paylaşıyordu.

Aslında yaşlı Çingene kadında bir dizi insanın ilgisini çeken başka bir şey daha vardı ki, bu otlar ve bitkilerle ilgili bir şey değildi. Bu onun geçmişi ve geleceği görebilme yeteneğiydi. Bu durumdan uzak kalmayı isteyecek kadar korkmayanlar, gelip ona geleceklerini soruyor ve kadın para karşılığında isteklerini yerine getiriyordu.

Ancak bazı zamanlarda –özellikle bu günlerde sıkça– gücü onu yüz üstü bırakıyor ve kadın gelecekle ilgili bir şey söyleyemiyordu. Diğer durumlardaysa insanların bilmek istemeyecekleri şeyleri görüyor, bu yüzden de sessiz kalmayı tercih ediyordu. Annesi ve büyükannesinin dediği gibi, bu gücünün kehanet dışında bir ismi yoktu. Gençlik yıllarında bu öngörüler genellikle rüyalarında, kendiliğinden gelirdi. Son zamanlardaysa bilincinin kenarında, pusuya yatmış bir halde, uyandırılmayı bekliyorlardı.

Kadın zorunda kalmadıkça onları çağırmaktan hoşlanmıyordu.

Yaşlı kadın o an açık camdan içeri giren kuş seslerini dinliyordu. Kalın telli gri saçları basitçe örülüp o yıpranmış, sert yüzünden çekilmişti. Yaşına rağmen o peygamber çiçeği mavisi gözlerinin parlaklığı baki kalmıştı, hâlâ canlı ve şefkat dolu bakışlar atmaya devam ediyordu.

Kadın boğumlu ellerini gittikçe şiddetlenen o tanıdık ağrının olduğu şakaklarına kaldırdı. Ayağa kalkıp mutfak bölümüne doğru ilerledi, bakışlarını sızdıran musluktan lavaboya dolan suda gezdirdi. Suyun içinde karanlık, düzensiz şekiller dönmeye başladı.

Pencereleri kapatıp perdeleri çekerek karavanın içini kararttı. İçinde bir sürü kavanoz ve şişe bulunan küçük bir dolaptan ahşap bir kâseyle birkaç mum çıkardı. Kâseyi

suyla doldurduktan sonra masanın üstüne yerleştirdi ve titreyen elleriyle mumların fitillerini yaktı.

Yaşlı kadın oturup masaya eğildi, alevlerin ışığında yüzündeki derin çizgiler iyice belirginleşti. Şakaklarındaki zonklama artarken kafatasının içine baskı yapıyordu. Çabucak mırıldandığı sihirle, ağır onu sandalyede hareketsiz ve sessiz bırakarak uzaklaştı.

Karavanın ısısı düşerken mumların alevi mavi renkle parladı. Yaşlı kadın titredi, şalını zayıf omuzlarına daha sıkı sarıp ahşap kâsenin içine baktı. Su önce bulutlandı, sonra temizlendi. Şekiller belirmeye başladı. Koyu renkler önce birleşti sonra ayrıldı. Vücudunu karıncalandıran küçük bir elektrik şokuyla parmakları istemsizce seğirdi. Ardından bir dizi puslu görüntü, sessiz bir film misali akmaya başladı.

Bir saat, gece yarısını vuruyordu. Bir bebek odasının penceresinden vuran ay, beşğinde uyuyan bir çocuğu aydınlattı ve sonra tek bir bulutun arkasına girip gözden kayboldu. Ay yeniden belirdeğinde çocuk orada değildi; yerinde ortasından dolgu malzemesi fışkıran bir oyuncak ayı duruyordu. Az önce tertemiz olan beyaz yatak örtüsü, şimdi küçücük, çamurlu ayak izleriyle kaplıydı. Yaşlı kadın kaşlarını çatıp gördüklerini anlamlandırmaya çalıştı. Kısa süre sonra su temizlendi. Kadın bir anlığına imgelerin bitiğini düşündüyse de yeni görüntüler belirmeye başladı.

Suda on iki-on üç yaşlarında, kestane rengi saçları ve koyu renk etkileyici gözleri olan bir kız imgesi belirdi. Suda ki kız üzgündü. Üzgündü, çünkü kimse onu anlamıyor, kimse onu dinlemiyordu. Ama su onun yalnız olmadığını söylüyordu. Su, kızı neyin çevrelediğini de gösterdi. Su-

daki kız kimsenin göremediği şeyleri görüyordu. Kızın üçüncü gözü vardı –buna kuşku yoktu- ama yaşlı kadının bildiği gibi değildi.

Yaşlı kadın karavana döndükten sonra uzun süre boyunca ellerini ısıtmak için ovuşturmaya devam etti. Bugünlerde soğuk kemiklerine daha kolay işliyordu. Öğleden sonra güneşi, güven veren ışıltısıyla karavana dolarken sandalyesinde hareketsizce oturdu, içindeki görüntülerin uzun süre önce sessizce kaybolduğu kâseye bakmaya devam etti. Şimdi ona kalan tek şey sorulardı.

Kadın nihayet masadan kalktı, kâseyi ve mumları dalgınlıkla kaldırmaya başladı. Bunları yaparken yaşlı elleri titremeye devam ediyordu. Kaderin elinden geleni yapacağını da biliyordu, kızla kendi yolunun kesişeceğini de. Hem de çok yakında.

Tanya, öğle yemeği için aşağı istemeye istemeye indi. Annesi iki saat önce gitmişti. Örümcek ağları ve kilitli kapılarla dolu bu malikâneye birkaç hafta boyunca tıkılıp kalmış olma düşüncesi kelimelerle anlatılamayacak kadar korkunçtu.

Büyükannesi eski Volvo steysin vagonun bagajını market alışverişiyle doldurmuş olarak geldi. Kısa ve soğuk bir selamlaşmanın ardından Tanya, alışveriş poşetlerinin arabadan boşaltılmasına yardım etti. Tam o anda ön camdaki ölü periyi fark etti. İlk önce onun irice bir sinek ya da böcek ölüsü olduğunu düşündü ama yakından bakınca peri olduğuna emin oldu. Daha önce gördüklerine hiç benzermiyordu.

Minicikti, şimdiye kadar gördüklerinin en küçüğüydü, serçe parmağından bile küçüktü. Ufacık elleri ön cama yapışmıştı ve kanatlarından biri bozulmamıştı, diğeriye ön cama yapışmıştı.

Tanya, midesi bulanınca hemen arkasını döndü. Daha önce araba çarptığı için ölen bir kedi ve Spitfire'ın öldür-

düğü küçük yaratıklar dışında ölü bir şey görmemişti. Ama peri bir şekilde farklıydı.

Bu olayın ardından iştahı kaçtı. Tanya midesi bulanarak çorbasını karıştırırken dışarıdaki arabanın üstünde yatan cansız bedeni düşünmeden edemiyordu. Perilerden ne kadar nefret etse de, onun orada ezilmiş bir sinek gibi yatmasına içi el vermiyordu. Fırsatını bulur bulmaz oraya gidip bir cenaze töreni düzenlemeye karar verdi.

Öğle yemeği diğer odalar gibi ihmal edilmeyen mutfakta, meşe masada servis edildi. Burası hareketliliği ve sıcaklığıyla, zamanının çoğunu çay kutusunda uyuyarak geçiren huysuz, ihtiyar bir ev perisi ve kendini tabakları sıcak tutmak, tencerelerin taşmamasını sağlamakla meşgul eden utangaç bir ateş perisi için çekici bir yerdi. Tanya ikinciye doğru dürüst bakmayı hiç becerememişti, çünkü peri karanlık bir köşeden diğerine yıldırım hızında hareket ediyordu. Tanya'nın tek görebildiği onun uzun-cıllız parmakları, bulaşık bezi gibi elbisesi ve perde misali arkasına saklandığı kızıl-kahve saçlarıydı.

Sonbahar ve kış aylarında ateş yanarken, bu ateş perisi genellikle kömür kovanının arkasında, fırının yanında ısınıyordu. Ateş yanmayan sıcak aylarda ateş perisi mutfakta kendini ısıtacak başka kaynaklar arıyor ama mikrodalgadan uzak duruyordu, çünkü ondan korkuyor gibiydi.

Tanya'nın mutfakta en sevdiği şey, şöminenin yanındaki girintiden birinci ve ikinci katlara spiral olarak uzanan basamaklardı. Şimdilerde uzun zamandır kullanılmadığı için basamaklara geçiş yolu kapatılmıştı. Yıllar önce hizmetliler mutfaktan yiyecek dolu tepsileri ya da başka şeyleri hızlı hızlı götürüp getirmek için bu merdivenleri kullanıyor-

lardı. Tanya her zaman bu basamakları keşfetme özlemi çektiğinden artık ardiye gibi kullanılıyor olmasının yazık olduğunu düşündü.

Girintideki tuğlalara küçük bir pencere konulmuş, basamaklar da mutfak eşyalarını saklamak için kullanılan raflara dönüştürülmüştü. Şöminedeki alevin korlaştığı kış akşamlarında girinti hülyalı bir ışıkla doluyordu. Ama şimdi, gizemli merdivenler dahi Tanya'nın moralini düzeltmeye yetmiyordu.

“Aç değil misin?”

Tanya başını kaldırınca büyükannesinin dikkatle onu izlediğini gördü. Ensesinde sıkı bir düğümle topladığı beyaz saçları ince yüzünü iyice belirginleştiriyordu.

“Biraz yorgunum,” diye yalan söyledi Tanya, yeni kaynamış su ısıtıcısındaki cılız parmaklara göz atarken. “Fabian nerede?”

“Buralarda bir yerdedir. Okul tatili geçen hafta başladı, yani en azından birbirinize arkadaşlık edebilirsiniz.”

Tanya'nın kalbi sıkıştı. Fabian ile arkadaş olmak iğrenç bir düşünceydi -ne zaman ziyarete gelse sürekli Tanya'nın peşi sıra dolanıp ona yapışmak gibi bir eğilimi vardı. Biraz yalnız görünüyordu, eve asla arkadaşlarını getirmiyordu ve diğer insanların özel hayatlarına pek saygı duymuyordu. Tanya Fabian'ı küçük dozlarda çoğu zaman hoş görebilirdi -ama iki hafta çok fazlaydı. Sandalyesinde çöktü, kâsesini önünden itti. İşler kötüden daha kötüye gidiyordu.

Tanya yemek bittikten sonra, periyi gömebilmek için birkaç eşya alabilme fırsatı olarak gördüğü için masanın toplanmasına yardım etti. Büyükannesi arkasını döndüğü anda mısır gevreği kutusundan bir parça karton yırtıp ce-

bine koyuverdi, sonra da bir kibrit kutusunu çöpün içine boşaltıp onu da cebine attı.

Büyükannesinin arabası evin yanına park edilmişti, ona bakan bir sürü pencere vardı; ama bu odaların büyük kısmı boştu, dolayısıyla görülme ihtimali oldukça düşüktü. Tek tehlike Warwick'ti. Evin yanında küçük bir barakası vardı, sürekli getirip götürdüğü bahçe gereçlerini buraya koyardı. Şu anda görünürde değildi; bu yüzden Tanya şansını denemeye karar verdi.

Tanya kartonu kullanarak periyi pencereden kazıdı. Kibrit kutusunun içine koyarken çok beceremese de yarattığın burnundan gelmiş kana ya da başının mide bulandırıcı bir kontrolsüzlükle sallandığı tarafa bakmamaya çalıştı. Perinin yırtık kanadını da kibrit kutusuna koymaya çalıştı ama bu tahmin ettiğinden de zordu, vazgeçti. Tek kanadıyla gömülmek zorunda kalacaktı.

Arka bahçe fazla büyümüş otlar ve uzun zamandır kesilmemiş dikenli çalılarla kaplıydı. Tanya, dikenlerin aralarından yavaş yavaş ilerleyip kolları çizildikten sonra atkestanesi ağacının dibinde sarı çiçekleri olan bir bitki buldu ve kazmaya başladı. Kızın peşi sıra giden Oberon coşkuyla kazmaya katılmadan önce keyifle izledi. Olağanüstü bir hızla birkaç delik açarken Tanya'yı toprak yağmuruna tuttu, sonra da kahverengi toprak tabakası ile kaplı ıslak burnuyla kızın yanında oturup sabırla bekledi.

Tanya, kendi açtığı çukur yeterince derin olduğunda bitkiden bir çiçek kopardı ve kibrit kutusunda yatan perinin yanına koydu. İş bittiğinde tırnakları toprakla doluydu ama kendini bir nebze de olsa daha iyi hissediyordu. Evin etrafında gezindi, uzun meşe ağacının gölgesinde durdu

ve dışarıdaki muslukta ellerini yıkadı. Tekrar arkasını döndüğünde ağacın arkasından bir şey fırladı, kızın bir metre kadar uzağında durdu.

“Merhaba,” dedi Fabian. “Ne yapıyorsun?”

“Ben mi?” dedi Tanya öfkeyle deli gibi çarpan kalbi normale dönerken. “Ağacın arkasında saklanıp insanların önüne atlayarak sen ne yapıyorsun? Beni korkudan öldüreceklin!”

“Özür dilerim,” dedi Fabian kızı çileden çıkartacak gibi sırtırken.

Tanya ona baktı ve ellerini kotuna kuruladı. On iki yaşındaki Fabian, Tanya’dan birkaç ay küçüktü ama son karşılaşmalarından bu yana boyu uzamış ve Tanya’yı geçmişti. Bunun dışında görünüşünde büyük bir değişiklik olmamıştı. Cılız bir çocuktü ve kafası vücudunun geri kalanına göre orantısızca büyük duruyordu. Her tarafa kontrolsüzce dağılan sarıya çalan kalın telli, dalgalı saçları iyice taranmaya ihtiyaç duyuyordu. Babasının aksine, vaktinin çoğunu kapalı kapılar ardında burnunu birbiri ardına bilimsel kitaplara gömdüğünü yansıtırcasına, Fabian açık ve solgun tenliydi. İnce, düzgün burnunun desteklediği kalın gözlükleri zekâ dolu mavi gözlerini belirginleştiriyordu.

Tanya’nın annesi Fabian’ı pek sevmiyordu. Onu küstah buluyor, yetişkinlere -babası ve Amos da dâhil olmak üzere- ilk isimleriyle hitap etmesinin sinir bozucu olduğunu düşünüyordu ki bu durumu Tanya da yadırgıyordu.

Geçen yaz onu son görüşünde Fabian büyüteç kullanarak güneş ışığıyla böcek kavuruyordu ve yandıkları zamanı hep yanında taşıdığı kahverengi deri kaplı defterine kaydediyordu. Ne yaptığı sorulduğundaysa dalgın bir sesle “araştırma” diyordu.

Tuhaf görünümü şimdi daha fazla bu tip şeyle karşılaşabileceğini gösteriyordu. Kahverengi şapkası ve botları dışında Fabian tümüyle yeşil giyinmişti. Şapkasına dallarla yapraklar iştirmiş, üstüne bir çeşit kamuflaj giymiş, tel ve bant kullanarak bir araya getirdiği iki büyüteç camından yaptığı bir cihazı gözlüklerine tutturmuştu.

“Peki, *sen* ne yapıyorsun?” diye sordu merakına yenik düşen Tanya. “İşkence yapıp öldürmek için daha fazla çaresiz yaratık mı yakalıyorsun?”

Fabian omuzlarını silkti. “Aslında bu daha çok... gözlemleme işi.”

“Ne gözlemliyorsun?”

Fabian sinir bozucu bir biçimde sırttı. “Bahçeye ne gömüyordun?”

Tanya, “Ölü bir fare,” derken çocuğun üzerinde deney yapmak için onu çıkartmasını isteyeceğini düşündü.

Çocuk birkaç saniye boyunca Tanya’ya baktı.

“Üzücü,” dedi sonunda. “Yemesi için onu Spitfire’a verebilirdin.”

Gözleri yaşarana kadar birbirlerine dik dik baktılar. Her ikisi de ilk göz kırpan ya da bakışlarını ilk kaçıran olmak istemiyordu. Neyse ki okuldaki çocuklarla çok sık yaptığı için Tanya bu oyunda iyiydi. Gözlerini ilk kaçıran Fabian oldu. Fabian’ı öfkeli bakışlarla ağaca tırmanırken bırakıp eve doğru yürürken küçük zaferinden dolayı kendiyle gurur duydu.

Eve dönen Tanya doğruca odasına yöneldi. Her daim kilitli olan sağdaki odalardan birinin aralık duran kapısından karanlık koridora süzülen hafif ışığı fark ettiğinde

ilk basamakları henüz tırmanmıştı. Merdivenlerden inip usulca odaya yöneldi. İçerden ses gelmiyordu. Tanya kapıyı dikkatle açıp içeri adım attığı anda muhteşem bir manzarayla karşılaştı.

Duvarlar, yerden tavana kadar uzanan ve akla gelebilecek hemen her konuyla ilgili yüzlerce kitapla kaplıydı. Pencerenin önünde duran kocaman çalışma masasının üstünü kalın bir toz tabakası sarmıştı. Onun da üstü kitap doluydu.

Tanya raftan birkaç kitap aldı. Kitaplara dokunur dokunmaz bir toz bulutu havalandı, uzun yıllar boyunca dokunulmamış olduğu belliydi. Parmaklarını kitapların sırtında gezdirirken bazılarının gerçekten çok eski olduğunu, on sekizinci yüzyıldan kalma olduklarını gördü. İlk kitabı açtı, heyecanla başlığını okudu: Çağlar Boyu *Efsaneler ve Sihirler*. Aradığını bulana dek içindekiler bölümüne baktı.

“Periler,” diye fısıldadı.

“EFSANELERİN VE HALK HİKÂYELERİNİN MİTOLOJİK VARLIKLARI, AYNI ZAMANDA FAYRE, FEY YA DA KÜÇÜK HALK OLARAK DA BİLİNİRLER. PERİ KELİMESİ FRANSIZCA “FAERIE” KELİMESİNDEN GELİR. İNGİLTERE’DE İLK KEZ OLARAK TUDOR DÖNEMİNDE KULLANILMIŞTIR, EDEBİYATTA DA ÇAĞLAR BOYU BU TERİME REFERANSLARDA BULUNULMUŞTUR.

“EĞER BİR PERİNİN ÇOCUĞU ÇİRKİN, HASTA YA DA BOZUK ŞEKLİ DOĞARSA PERİLERİN SAĞLIKLI BİR ÖLÜMLÜ ÇOCUĞU ÇALIP YERİNE PERİ ÇOCUĞU BIRAKTIĞINA BÜYÜK ÖLÇÜDE İNANILIR. BU ÇALINMIŞ ÇOCUKLAR ‘DEĞİŞTİRİLMİŞLER’ OLARAK BİLİNİRLER.

“ESKİ ZAMANLARDA PERİLER İÇİN ARMAĞAN BIRAKMAK SIRADAN BİR DURUMDU. İNSANLAR KÜÇÜK HALKLAR İÇİN YİYECEK BIRAKIRLARSA NEZAKETLERİNİN ÖDÜLLENDİRİLECEĞİNE İNANIYORLARDI.

“PERİLERLE İLGİLİ CAN SIKICI DURUMLARDAN KORUNMAK İÇİN KULLANILAN BAŞKA YOLLAR DA VARDI Kİ BUNLAR TUZ TAŞIMAK, KIRMIZI RENKTE GİYİNMEK YA DA KIYAFETLERİ TERS ÇEVİRMEK, CEPTE DEMİR ÇİVİ TAŞIMAK YA DA AKAN SUYUN YANINDA DURMAKTI.”

“Periler,” diye fısıldadı Tanya, parmağını hafifçe eski moda yazıların üstünde gezdirirken. Bu onu takip eden garip yaratıklara bir biçimde uyuyordu.

Elini masanın ilk çekmecesine soktu ama birkaç eski kâğıt parçası ve kurumuş böcek ölüsünden başka bir şey bulamadı. Çekmeceyi hızla kapadı. Masanın ikinci çekmecesine ya kilitliydi ya da sıkışmıştı, ama üçüncü çekmecedeki bir kâğıt, bir kalem ve tılsımlı antika gümüş bir bilezik buldu. İlgisini çeken bu tuhaf mücevher parçasını çekmecedeki aldı.

Nesne hem çok ağır hem de soğuktu, kararmış olmasına rağmen üzerindeki işçilik rahatlıkla görünebiliyordu. Her tılsım güzellikle ve sevgiyle işlenmişti. Ne kadar süredir çekmecedeki durduğunu ve onu takan son kişinin kim olduğunu merak ederek Tanya bileziği masanın üstüne bıraktı.

Önünde duran kâğıda döndü, yazmaya başladı ama sonra duraksadı. Eğer periler bunu bulursa, bu sefer ne yapacakları belliydi. Gredin’in onu hafızası olmayan boş bir çuvala çevireceğinden kuşku duymuyordu.

Ama ben yazmıyorum ki, dedi kendi kendine. Sadece yazılanı kopyalıyorum. Bununla ilgili bir şey söylemedi.

Kitaptaki yazıyı kelimesi kelimesine kâğıda aktardı ve ardından iştahla sayfanın kalanını okumaya dönmeden önce dikkatle katlayıp cebine koydu. “Ayrıca *Peri Büyüsü, On Üç Hazine ve Peri Mahkemeleri*’ne de bakınız: *İyi Periler ve Kötü Periler*. Tamam... hadi bakalım,” diye mırıldandı Tanya sayfaları çevirirken.

PERİ BÜYÜSÜ: ÖYLESİNE GÜÇLÜ BİR BÜYÜLÜ YANILSAMADIR Kİ BAKANLAR GÖRDÜKLERİNİ GERÇEK ZANNEDEBİLİR. İĞRENÇ OLANI GÜZEL BİR ŞEYE ÇEVİREBİLEN BİR ALDATMA MASKESİDİR. BÜYÜ ŞEKLİN, BÜYÜKLÜĞÜN YA DA CİNSİN DEĞİŞMESİNİ SAĞLAYABİLİR: BİR HAYVANA –GENELLİKLE KUŞ YA DA UÇABİLEN YARATIKLARA- HATTA İNSANA DÖNÜŞTÜREBİLİR.

BİR PERİNİN BAŞARILI BİR ŞEKİLDE İNSANA DÖNÜŞEBİLMESİ İÇİN ÖNEMLİ ÖLÇÜDE GÜCE İHTİYACI VARDIR, FAKAT FAZLASIYLA DİKKATLİ OLAN İNSANLARI DAVRANIŞLARIYLA ŞÜPHELENDİREBİLİRLER. KONUŞMALARI YAPMACIK, ESKİ MODA YA DA KAFİYELİ OLABİLİR, GİYİMLERİ ÇAĞ DIŞI YA DA UYUMSUZ KAÇABİLİR. DOĞAL NESNELERİ –ÖRNEĞİN ÇAKIL TAŞLARINI YA DA MEŞE PALAMUTLARINI- KENDİ BÜYÜLERİ İLE BOZUK PARA GİBİ GÖSTEREBİLİRLER VE ALIŞVERİŞ İÇİN KULLANMAK AMACIYLA KULLANIRLAR. TABİİ BUNLAR SAATLER YA DA GÜNLER SONRA KENDİ HALLERİNE GERİ DÖNERLER.

Tanya kitabı kapadı, keşfinin heyecanıyla soluğu kesil-

mişti. Seçtiği diğer kitapları da kollarına aldı ve tam çıkmaya hazırlanıyordu ki masanın üstünde duran küçük bir kitaba gözü takıldı. Shakespeare'in *Bir Yaz Gecesi Rüyası*'ydı bu, bolca resimle süslenmiş bir versiyondu. Diğer kitapları masaya bıraktı Tanya ve bunu merakla eline aldı.

Sayfalar arasında gezerken kitabın arasından kopmuş bir kâğıt parçası yere düştü. Tanya eğildi ve bunun elli yıl öncesine ait, 22 Haziran tarihli bir yerel gazete sayfası olduğunu gördü. Kâğıt yıllar içinde sararıp solmuştu. Manşette kalın harflerle **KAYIP KIZ** yazıyordu.

DÜN GECE EVE DÖNMİYEN KASABA RAHİBİNİN KIZINI BULMAK İÇİN ARAMA BAŞLATILDI. ON DÖRT YAŞINDAKİ MORWENNA BLOOM'UN DÜN AKŞAMÜSTÜ HANGMAN ORMANI'NDA YÜRÜYÜŞE ÇIKTIKTAN SONRA İZ BIRAKMADAN ORTADAN KAYBOLMASI POLİSİ ŞAŞKINA ÇEVİRDİ.

BİR POLİS TEMSİLCİSİ, KIZIN GÜVENLİĞİYLE İLGİLİ CİDDİ ENDİŞELERİ OLDUĞUNU, KIZI SON OLARAK, YILLAR İÇİNDE BİRÇOK CANA MAL OLAN, AYNI ZAMANDA İNTİHAR NOKTASI OLARAK DA BİLİNEREK VE KÖTÜ ÜNE SAHİP HANGMAN YERALTI MEZARLIĞI YAKININDA, ON ALTI YAŞINDA BİR BÖLGE SAKİNİ ÇOCUĞUN GÖRDÜĞÜNÜ DİLE GETİRDİ. ÇOCUK, POLİS TARAFINDAN SORGULANDIKTAN SONRA SERBEST BIRAKILDI. BÖLGE SAKİNLERİ BİR KEZ DAHA BU ÇUKURLARIN KENARLARININ GÜVENLİK AMACIYLA ÇİTLE ÇEVİRİLMESİNİ İSTEDİ.

Tanya kâğıt parçasını kitabın içine koydu.

Malikânenin arkasındaki ormanın derinliklerinde bulunan Hangman Yeraltı Mezarlığı toprağın altından başlayıp yeraltı tünelleriyle kilometrelerce uzuyordu. Çukurların doğal mağaralar olduğuna inanılıyordu, ama orada eski kireç taşı madenleri olduğuna dair dedikodular da vardı. Son yıllarda insanların düşmesini engellemek için etraflarına parmaklıklar yapılmıştı; ama Warwick yine de defalarca Fabian ve Tanya'nın ormanın kenarında akan nehirden öteye geçmelerini yasaklamıştı. Tanya zaten hiçbir zaman ormanın derinliklerini keşfetme merakı duymamıştı. Orada iç içe yaşayan periler düşüncesi yeterince caydırıcı olmuştu.

Biri Tanya'nın arkasında boğazını temizledi. Ayağa kalkıp arkasını döndüğünde büyükannesinin kapı girişinde durduğunu gördü.

“Burada ne yapıyorsun?”

Tanya suçluluğunun yüzünün her yerinden belli olduğunu bilerek seslice yutkundu.

“Şey... kapı açıldı ve kitaplara bakmak istedim sadece.”

Florence odaya girip raflardan bir kitap çıkardı.

“Bunlardan bazıları çok eskidir,” dedi tozlu bir kapağa parmağını sürterek. “Bazıları ev yapıldığından beri burada, neredeyse iki yüz yıldır.”

Tanya huzursuzca kıpırdandı. Kendisine çıkmasının söylenmesini bekliyordu.

“Bunu buldum,” dedi Tanya, kitabın arasından gazete parçasını çıkarırken. “Elli yıl önce kaybolan bir kızla ilgili.”

Büyükannesinin yüzünden tuhaf bir ifade geçti, korku gibi bir şeydi. Ama hemen sonra kayboldu ve yerini her zamanki kayıtsız ifadeye bıraktı.

“Benim yaşılarımdaydı... aynı okula gidiyorduk. Babası buralardaki bir kilisenin papazıydı.”

“Arkadaş mıydınız?”

“Evet,” dedi Florence. “Bir süreliğine, daha küçükken.” Aniden durdu, sıkılmış görünüyordu. “Biz... ayrı düştük.”

“Bulundu mu peki?” diye sordu Tanya.

“Hayır,” dedi Florence. “Bir daha gören olmadı.” Gazete kupürünü masanın üstüne bıraktı ve bir örümcek ağını üfledi. “Bu odanın iyice temizlenmeye ihtiyacı var. Warwick haftalar önce yapacağına söz vermişti ama hâlâ temizlemedi.”

“Belki ben yardım edebilirim,” diye önerdi Tanya, daha fazla bilgi edinmek için bir fırsat olacağını düşünerek.

Florence ona baktı, ifadesini okumak mümkün değildi.

“Teşekkür ederim. Eminim Warwick yardımına minnettar olacaktır.”

Kurşun mavisi gözü tılsımlı bileziğe kaydı.

“Ben de bunun nereye kaybolduğunu merak ediyordum,” dedi bileziği ışığa doğru tutarken. Kararmış tılsımlar gün ışığında hafifçe parladı.

“Senin mi?” diye sordu Tanya.

“Evet,” dedi Florence. “Eski bir aile yadigârı. Uzun yıllardır ailemizde.”

Tanya doğrudan bileziğe bakıp gümüş tılsımları saydı. Üstünde on üç ilginç küçük şey vardı. Her biri süslü ve zarıftı, aralarında en çarpıcı olanları bir anahtar, mücevherli bir kadeh ve küçük bir şamdandı.

“Çok güzel,” dedi.

“Ağır ve garip bir şey,” dedi büyükannesi. “Uzun süre dinli tıkmadım.” Gözlerine dalgın bir bakış yerleşti. “Geç-

mişte insanlar bu tür takılara çok kıymet verirdi. Bunları şeytanları uzak tutmak için takarlardı- şans ve koruma tılsımları gibi.” Sonra da, beklenmedik bir biçimde bileziği Tanya’ya uzattı. “Senin olsun ister misin? Lavabonun altında gümüş temizleyici var, bileziği yeni gibi yapar.”

“Aa,” dedi Tanya hayret içinde. “Teşekkür ederim.” Bileziği ince bileğine taktı, büyükannesinin alışılmadık cömertliği kafasını karıştırmıştı.

Florence başını sertçe sallayarak odadan çıktı, kapıyı ardında açık bıraktı. Tanya istemese de onu takip etti. Büyükannesi gözden kaybolmuştu. Sonra, bir an tereddüt ettikten sonra yeniden odaya döndü ve Çağlar Boyu *Efsaneler ve Sihirler* kitabını alıp çıkarken kütüphanenin kapısını yavaşça ardından kapadı. Birinci katın sahanlığında dolaplı saatten hafif bir ses duyuldu; Tanya yaklaşırsa içinde kalkanların sesini duyabileceğini düşündü. Ne söylediklerini duyabilmek için durdu ama sesler hemen kesildi; Tanya da merdivenleri geçip mutfığa girdi.

Öğle yemeğinde doğru düzgün bir şey yemediği için acıkmıştı. Kendine bir sandviç hazırladıktan sonra büyük bir bardak portakal suyu doldurdu, sonra da oturup sessizce yedi- ta ki garip bir ses dikkatini çekinceye kadar. Çay kutusunun olduğu yönden boğuk bir horlama sesi geliyordu. Orada yaşayan ev perisini sonradan hatırladı. Mutsuz olduğunda -ki genellikle mutsuzdu- sütleri döken, güveçleri kıran kötü huylu bir yaratıktı.

Tanya yemeğini ve posalı meyve suyunu bitirince bulaşıkları yıkayıp kuruladı, ev perisini uyandırma endişesiyle çok fazla ses çıkarmamaya dikkat etti ve işi bitince mutfığı parmak ucunda terk etti. Yerdeki dal ve yapraklara bakıl-

dığında Fabian'ın bir ara buralardan geçtiği belliydi ama şu an için koridor boştu. Merdivenleri kullanarak birinci kata çıkıp odasına girdi ve kapıyı arkasından kilitlemeden önce koridorun boş olup olmadığını kontrol etti. Normalde kendisini odaya kilitlemezdi ama o an gerekiyordu, çünkü kimsenin yapmak üzere olduğu şeyi görmesini istemiyordu.

Şöminenin önünde dikkatle diz çöktü ve halıyı rulo yaparak altındaki kaba, cilasız ahşabı açığa çıkardı. Tırnaklarını kullanarak varlığından kimsenin haberdar olmadığı, kendisininse yedi yaşındayken keşfettiği gevşek yer döşemesini çıkarıp kenara koydu ve ancak bir ayakkabı kutusunun sığabileceği büyüklükte o boşluğu ortaya çıkardı. Burası onun daimi gizli yeri idi.

Orada örümcek olup olmadığını kontrol ettikten sonra kutuyu çıkarıp kapağını kaldırdı. İçinde kendi yazdığı birkaç hikâye, birkaç aile fotoğrafı ve eski, kabarık bir günlük vardı. Çenesini sıktı. Periler sonunda bunu da keşfedeceklerdi.

Cebindeki notları çıkardı ve kutunun en altına yerleştirmeden önce tekrar okudu. Döşemeyi yerine yerleştirdikten sonra halıyı yaydı ve aşağıdan aldığı kitapları yatağın ayakucunda duran battaniyenin altına soktu. Akli aşağı kattaki kütüphanedeki potansiyel bilgi zenginliğiyle doluydu.

Ancak bir süre sonra kalkıp tuvalet masasına doğru yürürken yerde duran, karga ailesinden bir kuşa ait olabilecek siyah tüyü fark etti. Belki de... bir kuzguna aitti.

Tickey End insanların köpeklerini bakım salonlarına götürdükleri, Pazar sabahları arabalarını iyice yıkadıkları ve komşuların bahçe cücesi koleksiyonlarını yarıştırdıkları küçük bir ticaret kasabasıydı. Burası aynı zamanda herkesin birbirini tanıdığı türden bir kasabaydı; yani eğer bir yabancıysanız yoldan geçerken perdelerin kımıldadığını görürdünüz.

Ancak, gezmesi tüm günü alabilecek bir sürü ilginç ve sıra dışı dükkânın olduğu muhteşem bir caddesi vardı. Salı, çarşamba ve cumartesi günleri meydanda tüccarların mallarını satmak için çığırtkanlık ettiği, müşterilerinse iyi alışveriş için pazarlık yaptığı bir pazar kurulurdu. Yeni yakalanmış balıkların gümüş renkli parlak pullarından olgun meyvelerin canlı tonlarına kadar, müthiş bir renk cümbüşü yaşanır, aynı zamanda sabah taze pişmiş etli börek ve elmalı tartların enfes kokusu havaya karışırdı.

Arka sokaklarda bulunan çok sayıda antika ve ilginç eşya dükkânı, ana caddenin gürültüsünden ve karmaşa-

sından uzaktı. Tanya bu tür dükkânlarda keyifle saatlerini geçirebilirdi.

Salı sabahı erkenden uyandı, birkaç saatliğine de olsa kasvetli malikâneden kaçma fırsatı yakaladığı için, harap olmuş otobüs durağına kadar bir kilometre boyunca, mutlu bir şekilde yürüdü. Ne yazık ki bir sorun vardı: büyü-kannesi onun gitmesine tek bir şart altında izin vermişti, Fabian da ona eşlik edecekti.

Tickey End'e yolculuk yaklaşık on beş dakika sürüyordu. Yakın çevreden yükselen gübre kokusuna rağmen yolun çok hoş bir doğa manzarası vardı. Otobüsten indikten sonra doğruca neşeli bir kalabalıkla dolu pazarın kurulduğu meydana ilerlediler.

Oraya varır varmaz, Tanya gökkuşağındaki tüm renklere sahip kumaşlar, ipekler ve kurdeleler satılan bir tezgâh gördü. Yazın başından beri, kızların sürekli artan bir ilgiyle başlarına bağladıkları ipek eşarpların üstünde parmaklarını gezdirdi. Tezgâhta duran güzel bir Asyalı kız da aynı desenden turkuaz eşarp takıyordu. Modayla, trendle hiç ilgisi olmayan Tanya tam uzaklaşmak üzereyken kırmızı bir eşarp gördü. Bulduğu kitaptaki paragrafı hatırlayarak eşarbi kıza uzattı ve ceplerini karıştırmaya başladı.

Fabian kıs kıs güldü. “Ben seni hep bir erkek bozması gibi görmüştüm,” dedi.

Tanya onu duymazdan geldi. Kız kahverengi kâğıt poşeti ve bozuklukları uzatınca Tanya eski kitaptakilerin doğru olup olmadığını anlamak için eşarbi hemen taktı. Pazarda gezmeye devam ederlerken Fabian bilimkurgu çizgi romanlarına bakmak için durdu, Tanya da son bozukluğunu dönüştürme kemirmesi için Oberon'a vereceği büyük bir ke-

miğe harcadı. Kemik, yürürken taşıdığı torbadan ayağına çarparak kızı rahatsız ediyordu.

“Saat kaç?” diye Fabian’a sormadan önce çalındığını unuttuğu için bileğine bakmıştı. Boru sakini tam da kendisinden bekleneni yapmış, saati o sabah küvetin kenarından çalmıştı.

“On ikiye çeyrek var,” diye cevap verdi Fabian. “Sonraki otobüsün gelmesine yarım saat var.”

Tanya ağrıyan ayağını esnetirken başını salladı. İki saat boyunca Tickey End’de yürüdükten sonra annesinin aldığı sandaletlerin içindeki ayağı çok acı mıştı. Etrafta daha fazla dolaşmak istemiyordu. Ayrıca malikâneye dönmeye bu kadar hevesli olmasının bir nedeni daha vardı –akşamüstü kütüphaneyi temizlemesinde Warwick’e yardım etmeye karar vermişti.

Tanya’nın Tickey End’de en sevdiği sokak olan Wishbone Yolu’na doğru yürüdüler. İçinde küçük antika d kk nları olan tüm binalar eski, eğri b ğr yd  ve Tanya bunları çok seviyordu. Aynı zamanda burada günün ilerleyen saatlerinde kısık sesli kahkahaların yayıldığı küçük barlar ve hanlar da vardı.

Fabian alnını silerken hafif bir sesle yerel bir dedikodu anlatıyordu. Tanya, onu dinlemekten keyif almaktan kendini alamıyordu ama bunu asla itiraf etmiyordu. Fabian tam bir bilgi madeniydi ve güzel hikâyeler anlatmak gibi bir yeteneği vardı, ki bu Tanya’nın uzun zaman önce fark ettiği bir şeydi. Fabian kendisiyle ilgili bir şey anlatırken gözleri parlıyor ve neşeleniyor, Tanya’ya heyecanlı bir  ğretmeni ya da sahnedeki bir aktörü anımsatıyordu. Fabian aniden adı Spiral Basamak olan bir barı işaret etti.

“Barın bahçesi geçen kış çöktü. Yağan yağmurlar toprağı gevşetmiş olmalı. Altında yeraltı mezarlığı var da... Yazın insanlar otururken olmamış olması büyük şans. Şimdi başlarına benzer bir şey gelmesi ihtimaline karşı bölge sakinleri özel sigorta yaptırmak zorunda kaldılar. İşte bu han gerçekten çok eski –sana malikânenin altından geçen gizli geçitlerden bahsetmiş miydin?”

“Sadece bir milyon kez,” dedi Tanya sıkıntıyla. “Şu gizli geçitlere hâlâ inandığına inanamıyorum. Bu sadece saçmalıktan-”

“Saçmalık değil!” diye itiraz etti Fabian. “Bu doğru... malikânenin altında bir tünel var –bu yerel bir tarih kitabında yazıyor. Ama sonra kapanmış ya da çökmüş –kitapların hiçbirisi ne olduğunu bilmiyor. Bu tüm eski binalar için geçerli; saldırı durumunda kullanıp kaçmaları için gizli tüneller var. Birbirleriyle kesişip kiliseye uzanıyorlar.”

“Tüm o zamanlar boyunca gizli geçitlerini bulmak için beni o saçma hazine avlarına zorladın,” diye homurdandı Tanya. “Hiçbir şey bulamadık. Birisi muhtemelen Tickey End’i ilgi çekici bir yer olarak göstermek için bunları uydurdu.”

“Onları aramak eğlenceliydi,” dedi Fabian. “Hiç bulamamış olsak da.”

“Sanırım birkaç yağmurlu öğleden sonrayı böyle atlattık,” dedi Tanya keyifsizce. “Her neyse, büyükannem ve baban her zaman tünel olmadığını söylüyor. Bunların hepsi söylenti.”

“Böyle söyleyecekler tabii,” dedi Fabian cansızca. “Gizlice gezinip aramamızı istemiyorlar. Üstelik evin gizemlerini bilen biri varsa o da Warwick’tir.”

“Neden ona ve Amos’a ilk isimleriyle hitap ediyorsun?” diye sordu Tanya. “Neden Warwick’e ‘baba’ demiyorsun?”

Fabian omuz silkti. “Küçükken derdim.”

“Şimdi neden demiyorsun peki?”

“Bilmem... demiyorum işte.”

“Ama bu çok tuhaf,” diye ısrar etti Tanya. “Ve bunun onları sinirlendirdiğini biliyorsun.”

Fabian’ın dudaklarının kenarı gülümseyecekmişçesine belli belirsiz kıvrıldığında, Tanya bu durumun Fabian’ın tam olarak istediği şey olduğunu algıladı. Konuyu değiştirmesiyle birlikte oğlanın ağzının kenarındaki minik kıvrım da kayboldu.

“Şurada beni ürküten bir yer var,” diye devam etti Fabian yolda ilerlerken. “Eski bir çocuk bakımevi.”

Tanya, çocuğun bakışlarını takip ederek yolun arkasında duran köhne binaya baktı. Sahipsiz olduğu belliydi, camları kırılmış ya da tahtalarla kapanmış, tuğlaları dökülmüştü. Etrafını çevreleyen dikenli çit binanın soğuk, korkutucu ve ıssız görünmesine neden oluyordu. Tanya bu binayı daha önce nasıl fark etmediğini merak etti.

“Bana çok hüznü gördü,” dedi Tanya. “Ama bu tarz binalar genelde böyledir. Çocuk bakım evleri mutlu yerler değildir.”

Fabian başını iki yana salladı. “Ben çocuk bakımevi olmasından bahsetmiyorum –ben içinde yaşananlardan –kayıplardan bahsediyorum.”

“Kayıplar mı?”

“Bebekler ve küçükler başta olmak üzere bazı çocuklar, bir yıl önce öylece kayboluverdiler. Hiçbiri iki ya da üç yaşından büyük değildi. Büyük bir soruşturma yapıldı ve sonra burası kapatıldı.”

Tanya, kayıp kızla ilgili kütüphanede bulduğu gazete makalesini hatırlayınca içini bir ürperti kapladı. Tickey End'in çocukların bir anda kaybolmasıyla ilgili bir geçmiş vardı.

Yürümeye devam ederlerken konuşmayı kestiler. Tanya etraftaki dükkânların vitrinlerine bakıp aklını çocuk bakım evinden uzak tutmaya çalıştı. Caddenin köşesinde diğerlerinin gerisinde kalan küçük bir dükkân vardı. Tanya burayı eski püskü, isimsiz, pencereleri kapatılmış ve boyaları sökükle bir yer olarak hatırlıyordu. Şimdiyse besbellî yeni bir sahibi vardı; bunu sadece dükkân yeni boyanmış olduğu için değil, bir de tabela asıldığı için düşünmüştü: Pandora'nın kutusu. Dükkân hemen ilgisini çekmişti. Tanya, dizleri üzerine çökmüş defterine bir şeyler karalayan Fabian'a seslendi.

“Ben içeri gireceğim.”

Fabian yazmayı bırakıp başını kaldırdı. “Gerçekten de zamanımız yok –artık otobüs durağına gitmemiz gerek.”

“Sen önden git,” dedi Tanya. “Orada buluşuruz.”

Fabian gözlerini devirdi. “Burada bekliyorum. Sadece acele et.”

Tanya kapıyı açınca yukarıda minik bir çan çaldı. Dükkânın içi tütsü kokuyordu. Tezgâhın arkasında pembe yanaklı, nazik yüzlü, tombul bir kadın oturmuş dergi karıştırıyordu. Tanya ilgi çekici şeylerle dolu raflar arasında dikkatlice gezindi.

İçleri kurutulmuş bitki, ot ve tozlarla dolu sayısız kavanoz ve şişe vardı. Tanya kendini üzerinde EJDERRHA KANI etiketi olan bir kavanoza bakarken buldu. İlerlemeden önce cadı, sihirbaz ve goblin tarzı yaratık heykelcik-

lerinin, kristal topların ve değerli taşlarla dolu tepisilerin önünden geçti. Sonra arkadaki kitaplığı gördü ve oraya doğru yürümeye başladı. Kitaplığa varınca perilerle ilgili daha fazla bilgi bulma umuduyla neyle ilgili olduklarını incelemeye başladı –büyük bölümü tarot, astroloji ve bu tarz şeylerle ilgiliydi. Kullanabileceği bir şey bulamayınca hayal kırıklığı yaşadı.

Tam o sırada kapı çanı bir kez daha çaldı. Tanya kimin geldiğini görmek için boynunu uzattı, çünkü onu çıkarmak için Fabian'ın geldiği düşüncesi kızı sinirlendirmişti-ama gelen Fabian değildi. Tanya gözünün ucuyla elindeki ağır alışveriş torbalarıyla yavaş yavaş dolaşan yaşlı bir kadın gördü.

Camın dışındaysa yazma işini bitirmiş, gözlerinden sabırsızlık akan Fabian'ı gördü ve dışarı çıkmaya karar verdi. Ama kapıya doğru yönelirken, üst üste dizilmiş kutuları geçmek için etraflarından dolaşırken ters yönden gelen kadınla çarpıştı. Kadının alışveriş torbaları yere düştü, içindeki elmalarla şeftaliler etrafa saçıldı.

“Özür dilerim,” diye mırıldandı Tanya utanarak ve kadına yardım etmek için yere eğildi. “Siz iyi misiniz?”

Kadın ona baktıysa da soruyu cevaplamadı. Tanya kadının ellerinin hafifçe titrediğini gördü. Kâğıt gibi ince cildinde derin çizgiler vardı, yıpranmış uzun saçları örgülüydü. Üzerindeki giysiler eskiydi ve bazı yerlerinde birkaç kez dikilmiş delikler vardı. Yaşlı kadının yüzünde de tuhaf bir ifade vardı. Endişeyle yutkunan Tanya'nın aniden ağzı kurudu. Kadının yüzünde rahatsız edici bir şey vardı ve Tanya kadının ona bakış biçiminden hoşlanmamıştı.

“Gerçekten üzgünüm,” dedi tekrar, çürük meyvelerle dolu torbasını uzatırken gözlerini kaçırarak.

Kadın yavaşça kalktı ve bir elini Tanya'ya doğru uzattı.

“Sanırım bu senin.”

Kaba görünmek istemeyen Tanya elini uzattı. Kadının cğri büğrü parmakları kendininkine değince elektrik şoku almış gibi bir sızı hissetti. Kadın, kızın avucuna soğuk, pürüzsüz ve ağır bir şey bıraktı. Tanya ne olduğuna baktı.

Bu uzun bir zincirin ucuna takılı, yuvarlak şekilli, kararmış, piring bir pusulaydı. Harflerinin çoğu eksikti, muhtemelen yıllar içinde yıpranmıştı. Tanya kafası karışmış bir halde baktı. Yaşlı kadın çarpışma sırasında bunu onun düşürdüğünü mü sanmıştı?

“Bu benim değil.”

Yaşlı kadın cevap vermedi. Onun yerine Tanya'nın kırmızı ipekli kumaştan yeni eşarbına uzandı, parmakları üzerinde kolayca kayıyordu.

“Güzel bir kız için güzel bir renk. Hem de akıllıca bir seçim.”

Tanya omuzlarında bir ürperti hissetti.

“Ne demek istiyorsunuz?” Sesi korkmuş ve cılız çıkmıştı. “Siz kimsiniz?”

Kadın soruyu duymazdan gelip pusulayı işaret etti.

“Ona iyi bak... akıllıca kullan.” Sonra arkasını döndü ve sinirleri bozulan Tanya'yı arkasında bırakarak dükkândan çıktı.

Tanya gün ışığına çıktığında gözle görülebilir biçimde utriyordu. Fabian kıza doğru tembel tembel yürüdü. “Eğer bunu kaçırsak bir dahaki otobüs için bir saat beklememiz gerektiğinin farkındasın, değil mi?” Tanya'nın elinde tuttuğu pusulaya baktı, etkilenmediği açıktı.

“() eski şeyi satın almadın, değil mi?”

“Yaşlı kadın...” dedi Tanya, sesi titriyordu. “Dükkânda-ki kadın. Bana o verdi.”

“Hangi yaşlı kadın?” dedi Fabian, bir yandan da gözle-riyle caddeyi arıyordu ama yaşlı kadın gitmişti.

“Benden hemen önce çıktı,” diyen Tanya pusulayı hâlâ elinde tutuyordu.

Fabian’ın ağzı açık kalmıştı. “Deli Morag’dan bahset-miyorsun değil mi?”

“*Deli Morag* mı? Onu tanıyor musun?”

“Onu herkes tanır,” dedi Fabian. Çocuk koşmaya başla-mıştı ve Tanya da ona yetişmek için acele etmeliydi üstelik Oberon’un kemiği koşarken dizine çarpıyordu.

“Onu *sen* nerden tanıyorsun?” diye soludu meydana doğru koşarlarken.

“Çok iyi tanımıyorum. Yani, hakkında bir şeyler biliyo-rum, ama sadece kulağıma çalınanları.”

“Ne tür şeyler?”

“Ormanın içinde bir karavanda yaşadığı ve dışarı pek çıkmadığı gibi şeyler. Gelecekleri hakkında konuşmadığı zamanlarda neredeyse kimseyle konuşmadığı... ve bir cadı olduğu gibi şeyler.”

Otobüs göründü ve beklemekte olan bir grup insanın yanında durdu.

“Yerinde olsam ona pek kulak asmazdım,” diye ekledi Fabian. “Yaşlı çatlağın teki.”

Otobüse bindikten sonra bile Tanya yaşlı kadını düşün-mekten kurtulamadı. Pusulaya baktı ve ilk kez iğnesinin boş yere döndüğünü fark etti.

“Çalışmıyor bile,” dedi Fabian. “At gitsin. Nereden gel-diğini bile bilmiyorsun.”

“Ben söyleyeyim,” diye lafa karıştı arka koltukta oturan biri. “Bakmamın sakıncası var mı?”

Tanya arkasını döndü ve kendisine doğru ciddiyetle eğilmekte olan, saçları dökülmüş orta yaşlı bir adam gördü. Tuhaf giyinmişti, üzerinde havayla alakası olmayan ince, eski püskü bir yağmurlukla yüzünün büyük kısmını gölgede bırakan geniş kenarlı bir şapka vardı.

“Ben antika topluyorum,” diye devam etti adam. Bir monokl çıkardıktan sonra elini uzattı. Tanya pek istemese de pusulayı adama verdi. Açıklayamayacağı ani bir hisle, adamı bir yerlerden tanıdığını düşündü. Belki de onu televizyonda antikalarla ilgili bir programda görmüştü.

Onun yüzüne iyice bakmaya çalıştı; ama yabancı pusulayı incelerken başını iyice öne eğdi. Tanya’nın tek görebildiği adamın şapkasıydı. Bir süre sonra adam başını kaldırdı ve Tanya, adamın ona baktığını anlamasını istemediği için hemen gözlerini kaçırdı.

“Buna ne kadar ödediniz?”

Tanya boş gözlerle adama baktı.

“Beş Sterlin,” diye yalan söyledi.

“Eğer çalışıyor olsaydı elli Sterlin civarında ederdi,” dedi yabancı. “Ama tabii çalışmıyor olması değerini düşürür.” Bir eliyle pusulayı tutmaya devam ederken diğer elini cebine sokup bir tomar kâğıt para çıkardı. “Sana bunun için yirmi Sterlin vereceğim.”

Bir an için Tanya ne diyeceğini bilemedi. Neyse ki Fabian onun yardımına koşmuştu.

“Neden?” dedi Fabian, duyduğu şüpheyi saklamaya çalışmadan.

Adam tereddütle gülümsedi. “Söylediğim gibi, ben bir antika satıcısıyım.”

“Hayır, siz antika *toplayıcısı* olduğunuzu söylediniz,” diye cevabı yapıştırdı Fabian.

Adam artık gülümsemiyordu. Fabian’ı sıkıcı bulduğu açıktı. “Otuz Sterlin vereceğim,” dedi Tanya’ya. “Güven bana, bu iyi bir anlaşma.”

“Ben sana güvenmiyorum,” dedi Fabian çabucak. “Sadece senin sözünle pusulanın bu kadar edeceğini nereden bileceğiz? Tek bildiğimiz senin hilekâr bir tüccar olabileceğin.”

Aralarındaki sohbet meraklı bakışlara ve diğer yolcuların aralarında fısıldaşmalarına neden olmuştu. Tanya yabancıya neredeyse tek kelime edememişti ama adam ısrar ettikçe pusulayı kendine saklama konusunda daha kararlı oluyordu.

“Otuz Sterlin son teklifim,” dedi adam sert bir tonla, yapmacık samimiyetinden eser kalmamıştı. Fabian’ın son yorumuna sinirlendiğine şüphe yoktu.

“Hey!” diye bağırdı otobüs sürücüsü. “Çocuklarla uğraşmayı kesmezsen gelecek durakta otobüsten ineceksin!”

Yüzü kıpkırmızı olan antika satıcısı ayağa kalktı. “Şimdi ineceğim.”

Tanya pusulayı almak için elini uzattı, adam onu avucuna pat diye bırakınca çok şaşırdı. Adam otobüsün ön kapısına doğru yürürken kendi kendine homurdandı. Sürücü etrafta durak olmamasına rağmen hemen durdu ve adam otobüsten indi.

“Sonunda...” diye mırıldandı otobüs şoförü, antika satıcısını arkalarında bırakarak uzaklaşırlarken.

“Sanırım güneşte fazla kaldım,” dedi Fabian başını iki yana sallayarak. “Yemin ederim ki... yok, boş ver.”

“Neyi boş vereyim?” diye sordu Tanya.

“Adam kalktığı anda saatinin geriye doğru çalıştığını sandım,” dedi Fabian gülerek. “Saçma, biliyorum. Her neyse adam çok saldırgandı. Pusula çok değerli olmalı – muhtemelen teklifinden de değerli.”

Durdu ve sevinçle eğilip yerden bir şey aldı. “Bak! Aptal ihtiyar paralarını götürürken bunu düşürmüş olmalı!” Tanya’ya gıcır gıcır, yirmi Sterlinlik bir banknot uzattı. “Paraları cebinden çıkarırken düşürmüş olmalı. Hadi, sen al. Kendine yeni bir saat alırsın.”

“Alamam,” dedi Tanya. “Bu çalmak gibi...”

Fabian gözlerini devirdi. “Olmaz. Adamı bir daha görmeyeceksin zaten, yani geri veremezsin. Kendini daha iyi hissedeceksen bir hayır kurumuna bağışla. Ya da bana ver. Ben harcarım. Bunu kaybettiğini anlayacağından bile şüpheliyim.”

Tanya başka ne yapacağını bilemeden parayı cebine koydu.

İnecekleri durağa vardıklarında Tanya’nın yanaklarına da renk gelmişti. Malikâneye doğru yürürlerken, büyükannesinin evine gitmek için ilk kez sabırsızlandığını fark etti. Ancak, on dakika sonra eve vardıklarında, Tanya’yı bir şok bekliyordu.

Warwick’in avluya park edilmiş Land Rover’ının arka bagajı kitaplarla doluydu. Tanya, kütüphaneyi onsuz temizlemeye başladığını ve görünüşe göre işin çoğunu bitirdiğini hemen anladı. Fabian’ı orada bırakarak içeri koştu. Kütüphanenin kapısı açıktı, Warwick de kapıya arkası dönük olarak çalışma masasının orada duruyordu.

“Neden beni beklemedin? Yardım edeceğim demiştim!”

Warwick omzunun üstünden bakıp omuz silkti. “Önden başlayayım diye düşündüm.”

Tekrar kıza arkasını dönüp büyük bir kutuyu doldurmaya devam etti. Tanya etrafına bakındı. Dün burada olan kitapların yarısından azı kalmıştı. Warwick’in “önden başladım” derken Tanya’nın evden çıktığı anı kast ettiği açıktı. Kitapları arabaya taşımak için geçerken Tanya kenara çekildi.

“Hem bunlarla ne yapacaksın ki?” diye sordu, öfkesini sesine yansıtmamayı başaramıyordu.

Warwick durmaya bile gerek görmeden omzunun üzerinden homurdandı. “Hayır işi.”

Tanya kalan kitaplara göz gezdirdi. Hiç biri işine yarayacak gibi görünmüyordu.

“Ne oluyor?”

Arkasını dönüp kaşlarını çatı. Fabian hemen arkasında duruyordu.

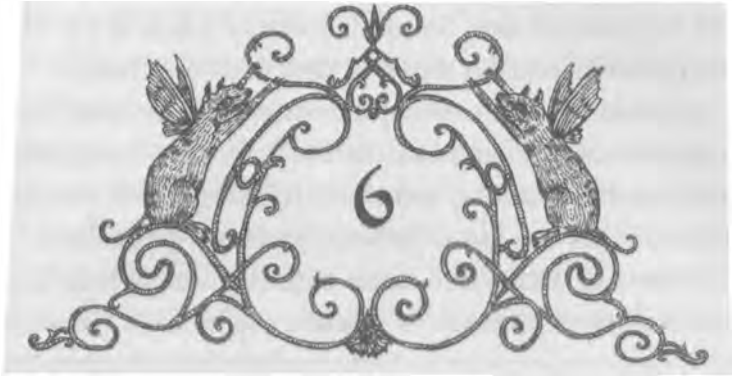
“Baban evdeki tüm kitaplardan kurtulmaya karar vermiş, o oluyor!”

Fabian gözlerini kırptırdı. “Neden?”

Tanya cevap vermedi. Onun yerine kütüphaneden çıkıp yukarı koştu, kalıp yardım etmesinin artık bir anlamı yoktu. Dolaplı saatin önünden geçerken içinde kalanların kıkırdadığını duydu ve saati tekmelememek için kendini zor tuttu.

Odasına girer girmez kendini yatağına attı, bacağına acıyla bir şey batınca soluğu kesildi. Pusulayı ancak o zaman hatırladı. Cebinden çıkarıp nesneye kuşkuyla baktı. İğnesinin çalışmıyor olmasının yanı sıra, Tanya kuzey için “N” harfi yazması gereken yerde bir “H” olduğu fark etti.

Kaşlarını çatarak bunun ne anlama geldiğini düşündü. Pusulayı yavaşça yastığının altına koyarken yaşlı kadının bunu neden ona verdiğini merak etti.

Tanya, aramba sabahı derin uykusundan birinin bağıрма sesiyle uyandı. Yatak örtülerinin altından pencereye doğru baktı, çirkin perdelerin arasından içeri biraz ışık süzölüyordu. Tuvalet masasının üstündeki saat altıyı gösteriyordu.

Bağırışlar devam etti. Ses, Warwick'in babası Amos'undu. Yaşlı adamın ikinci kattaki odasından gelen sesi her geçen dakika yükseliyordu.

"Warwick? Neredesin? Kahvaltımı istiyorum! Geciktin! Hep geç geliyorsun yahu!"

Yaşlı adamın odasına giden Warwick'in ayak sesleri ikinci katta yankılandı. Son birkaç yıldır Warwick ve Tanya'nın büyükannesi haricinde kimse Amos ile temas kurmamıştı.

İhtiyar adam artık kendi köşesine çekilmişti, Fabian'ın bile yanına yaklaşmasına izin yoktu. Warwick babasını gece gündüz tek başına bekliyordu. Ona seslendiğinde dışarıdaysa Amos gücü tükenene kadar bağırmaya devam ediyordu.

Yukarıda bir kapı çarptı, bağırışlar kesildi. Tanya yeni-

den uyumaya çalışmanın boşuna olduğunu bilerek çatlak ve lekeli tavana baktı. Sonunda kalkıp yıkandı, kot pantolon, parlak kırmızı bir tişört ve sandaletlerini giydi.

Kahvaltı tek kelimeyle iç karartıcıydı. Tanya yarı rüyada gibi fincanına bakarken sürekli kahvesini karıştırıyor, azıcık ısırdığı kızarmış ekmeğini uykulu gözlerle tabağına bırakan Fabian ise kimseyle konuşmamaya çalışıyordu.

“Warwick, senin dün biraz üzüldüğünü söyledi, Tanya,” dedi büyükannesi bir yudum çay alırken. Sabahları hiç bir şey yemez, yine de herkesin kahvaltı sofrasında hazır bulunmasında ısrar ederdi ki bu da Tanya’yı fazlasıyla sinir ediyordu.

“Üzülmedim,” dedi Tanya. “Ben sadece... yardım etmek... bir şeyler yapmak istedim.”

“Anlıyorum,” dedi Florence, belli ki bir an bile inanmamıştı.

“Ben Warwick’in sadece odayı temizleyeceğini sanmıştım,” dedi Tanya. “Tüm kitaplardan kurtulacağını bilmiyordum.” Warwick’e doğru suçlayıcı bir bakış attı ama adam istifini bozmadı.

“Aslında kitapları yollamak benim fikrimdi,” diye cevapladı büyükannesi. “Yıllardır kimse okuma zahmetine girmedim.”

“Ben okurdum!” dedi Tanya.

“Özür dilerim,” dedi Florence ama sesinde üzüntüden eser yoktu. “Eğer o zaman bilseydim yollamazdım.” Çayını bitirmek için durdu. “Dükkândan geri göndermelerini isteyemem. Bu nezaketsizlik olur.”

Tanya, onun samimiyetine inanmıyordu. Büyükannesi’nin kibirli tavırları gerçekten de kızın sinirlerini geriyor-

du. Kahvaltının bitmesine çok sevindi ve doğruca odasına gitti.

Yatağını toplarken Çingene kadının verdiği pusula yastığının altından kayıp çınlama sesiyle birlikte yere düştü. Tanya pusulayı döşemenin altındaki gizli yerine koyduktan sonra kütüphaneden aldığı kitabı bulmak için yatağın dibinde katlı duran kırmızı battaniyenin arasına baktı. Kitabı alıp göğsüne bastırdı, bunu Warwick'ten kurtardığı için minnettardı. Tam şu anda, tek istediği bu evden çıkıp herkesten uzaklaşmaktı.

Merdivenlerin dibinde sabırla bekleyen Oberon'a ısıklık çaldı. Birlikte arka kapıdan çıkıp çılginca büyümüş otların olduğu bahçeye yöneldiler. Kapının sadece bir yanında, kayaların her tarafında otlar ve yabani çalılıarın bittiği bakımsız bir taş bahçe vardı. Burası bugün her zamankinden daha perişan görünüyordu.

Sonra, Tanya bir şey fark etti. Taş bahçede daha önce hiç görmediği üç adet aşırı çirkin ve çok gerçekçi görünen bahçe cücesi vardı. Böyle bahçe süslemeleri için harcama yapmak büyükannesinin karakterine aykırıydı. Cücelerden biri kıza doğru bir adım attı. Tanya sıçradı.

Gerçektiler.

Oberon bağıırıp kızın bacaklarının arkasına saklandı. İşin ilginç i yaratık kıza bakıyor gibi görünmüyordu. Aksine Tanya'yı fazlasıyla endişelendiren bir aç gözlülükle Oberon'u izliyordu.

“Siz... siz goblin misiniz?” diye sordu dikkatle.

Goblin –ya da her neyse- kendini şöyle bir silkeledi ve sanki kızı henüz fark etmiş gibi baktı, ama cevap vermedi. Tanya başlangıçta onu göremediklerini anladı; kırmızı

tişörtü konuşup dikkat çekinceye kadar kamuflaj görevi görmüş olmalıydı. Kendi aptallığından dolayı kendini tekmeleyebilirdi.

Yaratık karakurbağına benzeyen, yağlı suratındaki gözleriyle kıza bakmaya devam etti. Boyu anca diz yüksekliğindeydi ve dişlerinin büyüklüğüne bakılırsa muhtemelen fena ısırırdı. Tanya diğer ikisine baktı. Biri fena halde kamburdu, kıızı iyice görebilmek için boynunu uzattı. Üçüncüsü duraksadı. En küçükleriydi oydu, baştan ayağı çirkin çürüklerle kaplı olmasaydı muhtemelen hoş bir yüzü olurdu. Çürüklerinin bazıları sarı veya yeşildi ve bunlar kesinlikle eskiydiler, bir de yeni çürükleri vardı, en yenileri mavi ve mor karışımıydı. Morarmış gözü de kesinlikle yenilerden biriydi. İlk konuşan o oldu.

“Aman aman... Bu da nesi? Bizi gören ölümlü bir çocuk nasıl korkmaz böyle?” dedi derinden gelen tuhaf bir nağmeyle.

“Bu üçüncü gözle doğanlardan, gece gündüz farkımızda olanlardan,” dedi kambur.

Tanya bir adım geri kaçtı. Garip küçük adamlar onu ürktülmeye başlamışlardı. Tuhaf giyimliydiler, giydikleri ceket ve pantolonlar insanların çöpe attıkları perde, battaniye ve eskimiş havlu gibi eşyalardan yapılmıydı. Giysilerinin bazı yerlerinde yaprakla yamalanmış delikler vardı. Tanya'nın keskin gözleri temiz, parlak dikişleri yakalamıştı. Dikişler örümcek ağına benzer bir şeyle yapılmıştı. Ayakları çıplak, kirli ve ürktütücüydü.

“Siz goblin misiniz?” diye tekrarladı ama hâlâ onun konuşmasını anlamıyor gibiydiler. Çabucak düşündü. “Eğer sözcüklerimde kafiye olursa, ulaşabilir miyim bir cevaba?”

Bir an için bunun da işe yaramayacağını düşündü ama sonra kurbağa suratlı yaratık cevap verdi.

“Perileri sorgulamak ölümlülere düşmez. Sırlarımızı bizden başkası bilemez.”

Tanya başka bir soru sormak için beynini zorladı. Genelde şiir yazma konusunda iyiydi ama bir konuşmayı anında şiirselleştirmek daha zor bir işti.

“Tekrar soruyorum cevap verin, goblin misiniz doğru söyleyin?” dedi birkaç dakika geçtikten sonra. Aklına başka bir şey, özellikle de “goblin” kelimesiyle kafiyeli bir kelime gelmiyordu.

“Sen sor! Ben söylemeyeyim! Cevaplarımızı bugün de gizledim!” diye şakıdı Kurbağasurat ve diğer iki yaratık ritimle dans ederken kahkahayı bastı.

Yenilmiş olmamak için Tanya bir süre düşündü.

“Yoruldum oynamaktan saçma oyununuzu. Bir daha rahatsız etmem sizi, oldu mu?”

Yanlarından geçip giderken kambur önünü kesti.

“Bu oyun değil, göreceksin. Ölümlülere kolay güvenmeyeceksin.”

Tanya cebinden bir not defteri çıkarıp kafiyeli cümleler yapmak için bir şeyler yazdı.

“Periler çalar ve periler yalan söyler, insanlarsa düşünür ve de hisseder,” diye başladı not defterine bakarak. “Sözlerinizin doğruluğuna inanmıyorum. Perilere hiç mi hiç güvenmiyorum.”

Yaratıklar kıza baktı, anlaşılan kızın onlarla başa çıkabilmesine şaşırmışlardı. Çürükleri olan öne çıktı.

“Çok soru soruyorsun ama cevaplamayız. Biz goblinler iyi sır saklarız.”

“Anlıyorum,” dedi Tanya. “Demek siz goblinsiniz.”

Goblin hatasını anladığı anda yıkıldı. Arkadaşları öfkeli gözlerle ona baktı.

“Aptal ahmak! Budala salak!” dedi Kurbağasurat. “En basit kurala uyamadın, bak!”

“Affet beni istemeden oldu, sözler ağzıma kazara doldu!” dedi suçlu goblin kaçmaya çalışırken ama gidebileceği bir yer yoktu, arkasında bahçe duvarı vardı.

“Melez, sızlanmayı bırak. İhtiyacın olan sıkı bir dayak!” Kambur goblin, çürüklü goblinin kolunu yakalayıp arkasından tuttu.

Kurbağasurat güçlü yumruğunu midesine indirince goblin bağırdı.

Tanya korktu. “Kesin şunu!”

Ama Kurbağasurat durmadı –ve Tanya onu nasıl durduracağını bilmiyordu. Zavallı arkadaşına darbe üstüne darbe indirirken Tanya da çaresizce izledi.

Kurbağasurat nefes nefese, ter içinde işini bitirdiğinde yerde top gibi yatan çürüklü goblin ağlıyordu. Yüzünde kanayan kesikler vardı, alt dudağı patlamış ve şişmişti. Yanağından süzülen gözyaşları sakalına dolan kana karışıyordu.

“Siz canavarsınız!” dedi Tanya goblinin hıçkırıkları yavaş yavaş iniltiye dönüşürken. Kitabını taş bahçede yere bıraktı, cebinden bir mendil çıkarıp goblinin yanına diz çöktü. Küçük adam korkuyla titredi.

“Gerek yok korkmana. Zarar gelmez benden sana,” dedi clini kanlı yüzüne uzatırken. Goblin, kızın kesiklerini temizlemesine izin verdiyse de hafifçe sızlanmaya devam ediyordu.

Tanya, kırmızı lekeli mendili gobline uzattı. Yaraları ba-
yağı temizlenmişti. Ayağa kalkıp diğer iki gobline döndü.

“Ona bir daha dokunursanız köpeğim sizi ısırır. Vahşi-
lik yapan başına bela alır.”

Oberon tam o anda hırladı ama kızın arkasında saklan-
maya devam etti.

“Burnswick’i korumaya değmez. Onun aptallıkları asla
bitmez,” dedi kambur.

Kurbağasurat kaşlarını çatı. Tanya, ismini açığa vurdu-
ğu için Kurbağasurat’ın saldırıya geçmesini bekleyerek iz-
ledi; ama goblin arkadaşına saldırmadı. İşte o zaman Tanya
kamburun hem üçlünün lideri, hem de kolay hedefleri se-
çen bir korkak olduğunu anladı. Kızın kendisini tiksintiyle
izlediğini görünce sırtıttı.

“Şimdi kibirle izliyor olabilirsin, ama yakında hak et-
tiğini bulabilirsin,” dedi Tanya, kelimeler bir anda aklına
gelmişti.

Kurbağasurat gülmeyi kesti, boğazından korkunç bir
hırıltı yükseldi. Tanya’nın yüzüne doğru tükürdü, neyse ki
sarı-yeşil balgamı kızı birkaç santimle ıskaladı.

“Tuttun bizi konuşarak. Şimdi rahat bırak da yoluna
bak.”

Tanya, goblinin kin dolu yüzüne baktıktan sonra git-
meye karar verdi. Kitabını alıp ahşap kapıyı hızlıca açtı ve
ormana doğru yürüyen goblinlerin yanından uzaklaştı.
Arkasından gelen tereddüt dolu sesi duyduğunda, henüz
bir-iki adım atmıştı.

“Kırmızı renk seni burada korur, ama ormanın derinle-
ri korku doludur.”

Tanya etrafına bakındı. Kanlı mendili hâlâ yüzüne bas-
tırmakta olan Burnswick, tam kapının önünde duruyordu.

“Sen ne demek istedin? Birilerini mi gözledin?” diye seslendi; ama kambur goblin, Burnswick’i bahçeden almış ve kapıyı çarparak kapatmıştı. Tanya bir süre öylece kalmıştı, peşlerinden gidip soru sormasının anlamsız olduğunu biliyordu. Muhtemelen bu uyarı bile Burnswick’e pahalıya mal olacaktı.

Tanya, üzerinde sabah çiyllerinin parladığı otları tekmeledi, sandaletinden giren damlalar ayak parmaklarını ıslattı. Ela renkli bir çalının yanına oturup yakındaki derenin sesini dinledi. Hemen yanına oturan Oberon hızlı hızlı soluyordu. Tanya köpeğin başını kaşdı.

Ormanın derinliklerinden bir el silah sesi geldi. Tanya, bunun avlanan Warwick olduğunu biliyordu. Mesafe uzaklaştıkça takip eden silah sesleri zayıfladı. Arkadaki çitlerin oradan bir hayvan sesi duyuldu. Oberon’un kulakları dikildi. Hayvan akıntının oraya doğru gidip kristal berraklığındaki sudan içti.

Tanya esnedi, gerindi ve sonunda kitabını açtı. Daha önceden okuduklarını hatırlayarak doğrudan içindekiler bölümüne gitti ama kaşları çatıldı. Daha önce içindeki bölümler ve sayfa numaraları yazan yerde şimdi anlamsız, karışık kelimeler ve şekiller vardı. Kitabı gerginlikle karıştırmaya başladı. Her sayfada durum aynıydı: metinler birbirine girmişti.

Kalın cildin tüm içeriği bozulmuştu –ki buna perilerle ilgili değerli bilgiler de dâhildi. Çaresizlik içinde homurdanan Tanya, Burnswick’le ilgilenmek için kitabı kısa bir süreliğine yere bıraktığını hatırladı. O meşgulken, kambur goblin de kitabı mahvetmiş olmalıydı.

Kitap işe yaramaz haldeydi.

Çalılarının içinde bir dal çatırdayınca Tanya o tarafa doğru baktı.

“Merhaba?” diye seslendi.

Sessizlik.

Tanya kendini içten içe sakinleştirmeye çalıştı. Vahşi bir hayvandan gelmişti ses muhtemelen, belki de bir geyik-tendi. Bir çıtırtı daha duyuldu ve bunu bir hışırtı takip etti. Bu sefer daha yakından gelmişti. Kulakları dikilen Oberon havayı kokladı.

Çalılarının arasından fırlayan bir tavşan, önce köpeğin seçtiği burnunun dibine, ardından da derenin derin olmayan tarafına doğru zıpladı. Oberon keyifle havladı, sonra dereden ormanın içine doğru kovalamaca başladı.

Tanya elinde tuttuğu kitabı bırakmadan sıkıntıyla ayağa fırladı.

“Oberon! Buraya dön!”

Ama Oberon’un geri dönmeye niyeti yoktu, en azından tavşanı yakalamadan.

Ardından çalılarının arasından çıkan bir başkası Tanya’yı bir kez daha şaşırttı.

“Sen!”

Fabian utanarak saçındaki ve kıyafetlerindeki yaprak ve otları silkeledi. Normalde soluk olan yüzü pespembeydi.

“Neden beni takip ediyorsun?” diye bağırdı Tanya.

“Takip etmiyorum. Ben, ee... kelcebkleri falan izliyorum.”

“Böyle mi izliyorsun? Beni takip ediyorsun sen!” Tanya öfkeyle bağırırken elindeki kitabı yere attı. Fabian tek kaşını kaldırarak onu seyretti.

Uzaklardan bir silah sesi daha duyuldu. Tanya endişeyle ormana doğru baktı, Fabian'a son bir öfkeli bakış attıktan sonra ağaçlara doğru yürümeye başladı.

"Oraya gitmiyorsun herhalde?" dedi çocuk.

"Sayende başka şansım yok," dedi Tanya, öfkesi gittikçe artıyordu. "Köpeğim orada –ve tabii Warwick de- hem de elinde bir silahla!" Kafası karışmış Fabian'ı arkasında bırakırken adımlarını hızlandırdı.

"Niye benim sayemde? Ben ne yaptım?"

Tanya arkasını dönüp sinirle konuşmaya başladı.

"Söyleyeyim ne yaptığını. Beni gözlemekle öylesine meşguldün ki çitteki bir tavşanı korkuttun ve şimdi Obe-ron ormanın içinde onu kovalıyor!"

"Eh... kovalamak zorunda değil ki," dedi Fabian ama sonra sustu. Bir süreliğine, sanki bir karar vermeye çalışıyormuş gibi göründü, ardından da kızın arkasından koşmaya başladı.

"Ben de seninle geliyorum. Ama Warwick ormana girdiğimizi öğrenirse–"

"Köpeğimin başına bir şey gelirse Warwick endişeleneceğin son şey olur! Seni... seni..."

Gözleri dolunca sustu.

"Onu bulacağız," dedi Fabian. "Zaten Warwick onu vurmaz."

"Nereden biliyorsun? Onu bir geyik ya da başka bir şeyle karıştırabilir!"

"Köpek geyikten çok bir eşeğe benziyor," diye mırıldandı Fabian.

Tam o anda bir başka silah sesi daha duyulmasaydı Tanya onu tokatlayabilirdi. Hemen, deli gibi koşmaya başladı.

Onu takip eden Fabian, dereyi geçmek için basamak taşlarını kullandı. Tanya ise ayaklarının ıslanmasına aldırmadan derenin içinden geçti. Hızla koşuyorlardı, sonunda Fabian öne geçti. Ağaçlar gittikçe kalınlaşmaya, uzamaya ve yükselmeye başlamıştı. Araları soğuk ve karanlıktı, geçerken rahatsız ettikleri küçük yaratıklar çalıları hışırdattı.

“Oberon!” diye bağırdı Tanya. Ani sestten irkilen bir kuş sürüsü havalandı.

“Sence böyle bağırmanın şart mı?” dedi Fabian. “Warwick bizi duyacak kesin.”

Tanya, çocuğa küçümseyerek baktı. “Bir köpeği başka nasıl bulmayı bekliyorsun?”

Orman sessizdi. Köpeğin adını seslenerek, gittikçe büyüyen ağaçların etrafında döne kıvrıla daha içerilere gittiler. Ölü orman ayaklarının altında çıtırdıyordu. Etraftan fısıltılar geliyordu ve Tanya bu seslerin sadece ağaçlardan gelmediğini biliyordu. Her adımında üzerinde gezinen görünmez gözleri hissediyordu.

Yukarı bakarken yükseklerde bir hareketlilik hissetti. Alçak dallardan birinde, yuvasının kenarına çökmüş kuş benzeri bir peri, parlak siyah gözleriyle doğrudan Fabian’a bakıyordu. Yuvanın içinden beslenmeyi bekleyen küçük yavrusunun çığlıkları geliyordu. Tanya ne olduğunu anladı; kırmızı tişörtü, goblinlerle olduğu gibi, onu kalkan misali koruyordu. Yaratık sadece Fabian’ı görüyordu -çocuk farkında olmadan yaklaştıkça yaratık uzak durması için ona uyarı çığlıkları atmaya başladı.

“Bir hayvanın yuvasının yanında falan olmalıyız,” diye fısıldadı Fabian sesin kaynağını bulmak için etrafına bakılırken. “Gerçi hiçbir yerde kuş da görmüyorum.”

Çocuk yuvaya yaklaştıkça perinin sesi sert ve ısrarcı bir tehdide döniştü. Tanya konuşursa ve çocuğu uyarırsa kendini açığa çıkaracağını, kırmızı tişörtün korumasının sona ereceğini bildiğinden çaresizce izliyordu –ama az sonra olanlar ona başka bir çare bırakmayacaktı. Yaratık ani bir hareketle yuvasını terk etti, ağaç kabuğundaki bir kuytuya girerek gözden kayboldu, hemen sonra da bir çeşit mühimmatla donanmış olarak ortaya çıktı ve o nesneyi Fabian’ın başına doğru şiddetle fırlattı.

“Dikkat et!” diye bağırان Tanya, ileri atılıp Fabian’ı çekti.

Havada uçan bir grup cisim onları iskalayıp yere düştü. Çakıl taşları, meşe palamutları, çöpler, ağır, gümüş bir broş, cam kırıkları ve şişe kapaklarından oluşan bir cephaneye üstlerine yağdı.

“Orada ne oldu?” dedi, Tanya onu çekerken soluğu kesilen Fabian.

“Bir saksagan,” diye cevapladı kız. “Çok yaklaştık. Ürküp uçarken yuvayı bozmuş olmalı.” Hızla uzaklaşırlarken yuvaya baktı. Peri buz gibi bakışlarla onu izliyordu. Sert çığlıklarını kesmişti ama bağırmaya devam ediyordu. Perinin yakın ağaçlardaki perileri uyardığını, onları kızın varlığından haberdar ettiğini bilmek için Tanya’nın bağırışı çözebilmesine gerek yoktu. Artık savunmasızdı –açığa çıkmıştı.

“Hadi gel,” diye mırıldandı. “Devam edelim.”

İlerlemeye devam ettiler. Tanya’nın ormandaki varlığının duyulmasıyla tepelerindeki ağaç dallarından öfkeli fısıltılar yükselmeye başlamıştı. Kız kendini sakinleştirmeye çalıştı ama içindeki panik artıyordu.

“Dinle,” dedi Fabian hareket etmeyi keserek. “Duyuyor musun?”

“Sesleri mi?” diye fısıldadı Tanya.

Fabian kaşlarını çatıp kafasını iki yana salladı. “Köpeği.” Uzaklardan zayıf bir havlama sesi geliyordu. “Bu taraftan!”

Tanya çocuğa yetişmek için acele etti; ayağındaki sandaletler ormanda koşmak için pek uygun değildi, şimdiden ayağını vurmaya başlamıştı. Dallar saçlarına takılıyor, giysilerini yırtıyordu. Periler onunla dalga geçiyorlardı.

“O bu tarafa gitti!”

“Hayır, şu tarafa gitti!”

“Oraya gittiğini gördüm!”

Tanya arkasına bakmadı. Hepsinin yalan söylediğini biliyordu. Gözünü Fabian’dan ayırmaya cesaret edemiyordu.

“İleride bir şey var,” diye bağırdı çocuk.

Tanya Fabian’ın durup beklediğini gördü ve yanına varıncaya kadar adımlarını sıklaştırdı. Ağaçların arasında çirkin, metal bir korkuluk görünüyordu. Hiç konuşmadan ona doğru yürüyüp küçük bir açıklığa geldiler.

Korkuluklar dört metre çapında bir daire şeklinde dikilmişti. İçinde, kabaca üç metre derinliğinde bir delik vardı. Hemen yanında, deliğin içine doğru eğilmiş küçük bir ağaç duruyordu. Köklerinin yarısı açığa çıkmıştı, şiddetli bir rüzgârla hemen yanındaki oyuğa düşecekmiş gibi dengesiz görünüyordu. Korkulukların üzerine asılı yıpranmış, ahşap tabelada TEHLİKE! GİRMEYİNİZ! yazılıydı.

Bir yeraltı mezarlığı bulmuşlardı.

Fabian yuvarlak korkulukların etrafında dolanmaya başladı, bilimsel zekâsıyla bu şeyin yerin ne kadar derinlik-

lerine gittiğini hesaplamaya çalışıyordu. Tam bir tur attıktan sonra durdu ve bir taş alıp korkulukların ötesine attı. İkisi de sessizce taşın düşüşünü dinledi. Taşın dibe vuruşunu duyan olmadı. Fabian hafifçe ısıklık çaldı ve hemen ardından yüzünden tuhaf bir bakış geçti.

“Ne?” dedi Tanya. Çocuğun bakışlarını izlerken kalbi duracak gibi olmuştu. Perilerle ilgili endişesini anında unuttu.

Metal çubuklardan biri eksikti, bu da parmaklıklarda küçük bir insanın geçmesine yetecek kadar bir boşluk oluşturunuyordu. Bir köpeğin geçebileceği kadar da genişti.

“Hayır!” dedi Tanya gırtlığından çıkan boğuk bir sesle. Bacakları birden ağırlığını taşıyamaz hale gelmişti, umutsuzluk içinde yere çöktü. Gözleri parmaklıktaki boşluğa sabitlenen Fabian da kımıldamadan duruyordu.

“O... o oraya gitmez... değil mi?”

“Gidebilir. Eğer bir tavşanı kovalıyorsa peşinden gitmiş olabilir...”

“Oberon!” diye haykırdı Fabian.

Ormandan ses çıkmadı.

“Aramaya devam edelim.”

Tanya başını iki yana salladı, sessiz gözyaşları yanaklarından akıyordu. Fabian’ın ne düşündüğünü bile umursamıyordu.

“Yapamam. Ya aşağıdaysa ve yaralıysa? Onu bırakamam.”

Aslında derinlerde bir yerde deliğe düştüyse Oberon’un hayatta kalmış olamayacağını Tanya da biliyordu, ama yine de oradan ayrılmak istemiyordu.

Fabian dudaklarını ısırırken parmaklıktaki boşluğu inceliyordu. “Oberon orada değil.”

Tanya gözyaşları arasından çocuğa bakarken gürlüğüyle burnunu çekti. “Beni yatıştırmak için söylüyorsun.”

“Hayır, öyle değil.” Kızın yanına diz çöktü. “Düşünsene. O büyük bir köpek. Boşluk tam onun geçebileceği genişlikte. Eğer bu tarafa geldiyse parmaklıkların arasından geçebilmek için yavaşlaması gerekirdi, o zaman da bu deliği görürdü. Köpekler akıllı hayvanlardır, özellikle de Dobermanlar. Üstelik deliğin etrafındaki dallar ve yapraklar bozulmamış. Eğer düşmüş olsaydı pati izleri olurdu.”

Kıza cesaret verici bir biçimde gülümsedi.

Bir umut ışığı yakalayan Tanya biraz daha ıslak bir tebessümle karşılık verdi. Yüzünü kurularken çizgi şeklinde kir izi bırakan Tanya ayağa kalkmaya çalıştı.

“Hadi o zaman,” dedi kız.

Tanya bir şey fark ettiğinde yirmi dakikadır yürüyorlardı.

“Dinle.”

Fabian durup başını bir yana eğdi. “Ben bir şey duymıyorum.”

“Kesinlikle. Silah sesi kesildi. Warwick eve dönmüş olmalı.”

“İyi,” dedi Fabian, rahatlamış görünüyordu. “Bu istediğimiz kadar yüksek sesle bağırabileceğimiz anlamına geliyor. *Oberon!*”

Sesleri kısılıp boğazları ağrıyana kadar bağırıldılar ama köpekten bir işaret yoktu. Daha önce Tanya’yı saran umut yavaş yavaş azalıyordu. Şimdiye kadar bulmuş olurlar diye düşünmüştü. Tek istediği köpeğini bulup buradan gitmekti –ormanda ne kadar uzun kalırlarsa bir başka peri

saldırısına yakalanma ihtimali artıyordu. Derken bir başka endişe verici düşünce aklına geldi.

“Fabian? Çıkış yolunu biliyor musun?”

“Senin hatırladığını umuyordum.”

Sessizce birbirlerine baktılar.

“Elbette ki çıkış yolunu bilmiyorum,” dedi Tanya sonunda. “Daha önce buraya hiç gelmedim.”

“Ben de,” dedi Fabian.

“Yani kaybolduk,” dedi Tanya. İçinde bulunduğu durumun netliğini tam olarak kavradığında kendini tekrar çok zayıf hissetti. Tüm günü ormanda gezinerek geçirmişti, sonra akşama doğru burada kısılıp kalmıştı. Aniden, yalnız olmadığına sevindi.

“Nehri takip edeceğiz,” dedi Fabian. “Nehir bizi bir noktaya kadar götürür.”

“Bir noktaya mı? Bu ormanın ne kadar büyük olduğunu biliyor musun? Nehri en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyorum bile, yıllar önceydi galiba!”

“Daha iyi bir önerin var mı?” dedi Fabian aksi aksi.

Tanya kaşlarını çatıp başını iki yana salladı.

Alçak dalları yoklayıp, akan su sesi duymaya çalışarak nehri aramaya koyuldular. Vakit geçtikçe Fabian da gerçeğin yüzüne çarpmasıyla endişeli görünmeye başladı. Gerçekten kaybolmuşlardı: tamamen, düpedüz ve çok korkunç bir biçimde kaybolmuşlardı.

“Bu imkânsız,” dedi Tanya bir ağaç kütüğünün üzerine oturup su toplamış ayağını incelerken. “Çıkış yolunu asla bulamayacağız.” Konuşurken küçük bir parça çimenli toprak parçasının kendini zemin üzerinde devrilmiş bir ağacın yanına yeniden konumlandırmasını dehşetle izledi.

Bir an sonraysa bir grup yabani otla bir demet yabani çiçek yerlerini değiştirmek için önünden hızla geiverdi.

Korkuyla hıçkırdı. Periler kaybolmaları için kasten uğraşıyorlar, kafalarını karıştıarak çocukları ormanın derinliklerine çekiyorlardı. Fabian’la birlikte ormana girdiğı andan beri yaratıklar bunu yapıyor olmalıydılar.

“Kaybolduk,” dedi kısık sesle. “ıkış yolunu bulamayacağız!”

“Bulacağız,” dedi Fabian. “Sadece düşündüğümüzden biraz daha uzun sürebilir.”

“Anlamıyorsun,” dedi Tanya. Sesinin yükselmesini engellemeye çalıştıysa da başaramadı. “Sen daha anlamadan bizi bulmak için bir arama başlatılacak. O zaman da başımız daha büyük bir belada olacak!”

Fabian iç çekip saatine baktı. “Havanın kararmasına daha çok vakit var. Hadi devam edelim.”

Tanya kendini kalkmaya zorladı ve topallayarak çocuğun peşinden ilerledi. O bunu yaparken gümüş renkli bir ışıltı gözüne çarptı. “Bekle.”

Fabian durdu, biraz tedirgin olmuş gibi görünüyordu.

Kız işaret etti. “Sanırım bu da başka bir yeraltı mezarlığı.”

Yakınına gittikçe metal korkuluklar görünmeye başladı. Bu delik ilkinden daha küçüktü ve neyse ki o kadar tehlikeli görünmüyordu. Tanya parmaklıkların bozulmamış olduğunu görünce rahatladı. Bir köpek ya da başka bir şeyin geçebileceğı bir açıklık yoktu.

“Burada tam olarak bunlardan kaç tane var?” diye düşündü yüksek sesle.

“Yedi.” Fabian mağaranın içini görebilmek için boynunu uzattı. “Ne kadar derine indiğini bilmek isterdim.”

Tanya yüzünü buruşturdu. “Ben istemezdim. Sadece tüm o-“

“Sus,” dedi Fabian parmağını dudağına götürürken. “Orada biri var. Bak- açıklıkta!”

Yeşil elbise giymiş, uzun siyah saçlı bir kız önlerinde yavaşça yürüyor, arada eğilip kucağındaki demete eklemek için bir kır çiçeği daha koparıyordu. Tanya, bir an için kızın yalnız olduğunu henüz fark etmediğini düşündü; ama tam o anda, kız doğrudan Tanya’ya bakıp gülümsedi.

Tanya’nın bir başka insan gördüğü için yaşadığı rahatlık kısa sürdü ve büyükannesinin kitabında okuduğu büyücü paragrafını hatırlayınca yerini şüpheyi bıraktı. Kılık değiştirdiğine dair bir ipucu yakalamak için kızı mercek altına aldı ama kızda sıra dışı bir durum yoktu.

“Sence tek başına burada ne yapıyor?” diye fısıldadı Tanya, kızın onun hakkında konuştuklarını anlaması ihtimaline karşı dudaklarını çok oynatmamaya çalıştı.

Fabian net bir cevap veremedi. “Bilmiyorum. Bir Çingene olabilir gibi geldi –belki de yaşlı Çingene’nin akrabasıdır. O bu ormanda yaşıyor.”

“Deli Morag mı?”

“Ta kendisi. Sana şu pusulayı veren. Bu arada Warwick’in antika kitaplarına baktım. Pusula değersizmiş.”

Tanya kıza baktı. “Sence Oberon’u gördün mü diye sormalı mıyız?”

Fabian başıyla onayladı. “Görmediyse bile belki çıkış yolunu bulmamıza yardım eder. Buraları gayet iyi biliyor gibi bir hali var.” Arkasında Tanya ile birlikte parmaklıkların oradan kıza doğru yürüdü.

Kız onlara bakıp gülümsedi. Kaymak gibi cildi, kalın

kirpikleri ve koyu renk gözleriyle onlu yaşlarının ortalarında gibi görünüyordu. “Kayboldunuz mu?” diye sordu yumuşacık sesiyle.

“Köpeğimizi arıyoruz,” dedi Fabian. Sesi titrek ve alışılmadık bir biçimde sıkılgandı. “Buralara doğru koştu ama yetişemedik. Ve şimdi... evet kaybolduk,” diye itiraf etti sonunda.

Kız kafa salladı. “Bu tarafa gelen bir köpek gördüm.” Sakin ve güzel konuşuyordu, sesi bir şekilde kulağa yaşımdan büyük geliyordu.

“Ne zaman?” diye sordu Tanya hemen.

“Çok olmadı,” diye cevapladı kız. “Birkaç dakika önce.”

“İyi miydi? Yaralanmış gibi görünmüyordu, değil mi?”

Kız, koyu gözlerini Tanya’ya çevirdi. “Hayır, iyi görünüyordu. Benimle gelin, onu aramanıza yardım edeyim. Buraları iyi bilirim. Onu bulunca da sizi çıkışa götürürüm.”

Tanya, Fabian’a rahatlamış bir bakış attı; sonra da birlikte hızla hareket ederek ağaçların arasına girip çıkan kızın peşinden yürümeye başladılar. Tanya, bir ya da iki kez ağaç kabuklarında yüzler gördüğünü ya da dalların hareket ettiğini sandı ama artık hangilerinin peri hangilerinin kendi paranoyası olduğunu ayırt edemiyordu.

Ormanın bu kısmının çok sessiz olduğunu, ağaçların daha büyük, daha yaşlı görüldüğünü, renklerin zenginleştiğini ve orman kokusunun ağırlaştığını fark etti. Gövdesinde yürümeye yetecek bir delik olan büyük bir ağaca yaklaştılar.

“Bu o ağaç mı, merak ediyorum,” dedi Fabian. “Yeterince sağlam.”

“Hangi ağaç?”

“Bilirsin işte, o ağaç!” Yüzüne korkutucu bir ifade takındı. “İnsanları asmak için kullanılan ağaç. Bir tane olmalı. Aksi halde neden ormanın ismi bu olsun ki?” Hadi, önce sen geç.”

“İstemiyorum,” diye itiraz etti Tanya ama Fabian’ın eli onu kürk kemiğinden içeri doğru itiyordu. İçerisi karanlıktı, küf ve nem kokusu vardı ve Tanya burada yuva yapmış yaratıkların kaçıştıklarını duyabiliyordu. Çabuk çıkmak için acele ederken ayağı ağacın köklerinden birine takıldı ve yuvarlanıp aydınlık alana düştü.

Güçlü bir el onu omzundan yakaladı.

Çılgılık atan Tanya tüm gücüyle bir tekme savurdu. Ayağı çarptığında korkunç bir güm sesi çıktı ve tekme yiyen kişi hafifçe inledi. Kıza yetişmek için hızla ilerleyen Fabian’ sa donup kaldı.

“Warwick,” dedi soluk soluğa.

Tanya başını kaldırıp Warwick’in yüzüne baktı. Boşta olan eliyle bacağına ovuşturuyordu. Hemen yanında ince bir ipten tasma ile bağlanan Oberon uysalca oturuyordu.

“Bu acıttı,” dedi Warwick dişlerinin arasından. “Bir daha yapma.” Fabian’a dönüp öfke dolu gözlerle baktı. “Ve sana gelince Warwick değil, *baba!*”

Tanya, adamın elinden kurtulup Oberon’un yanına eğildi. Köpek kızı sevgiyle yalarken tüm bu ilgiyi neye borçlu olduğunun farkında değildi. Fabian da köpeğin yanına gidip başını okşadı.

“Onu nasıl buldun?” diye sordu Tanya.

*1 Lıngman İngilizce’de cellât anlamında kullanılıyor. (ç.n.)

“İkinizin de başı belada,” diye hırladı Warwick, soruyu duymazdan gelerek. Kızgın olduğu belliydi.

Tanya korkuyla titredi. Adamı daha önce bu kadar sinirli görmemişti.

“Sana kaç kez söyledim evlat? Bu orman tehlikeli!”

“Hepsi benim suçum,” dedi Tanya, Fabian konuşma fırsatı bulamadan. “Oberon kaçınca panikledim. Ben- Fabian’dan gelmesini ben istedim.”

Warwick buz gibi gözlerle baktı. “Beni beklemeniz gerekirdi. Burası yolunu bilmeyenlere göre bir yer değil.”

“Üzgünüm,” diye cevapladı başını sallayarak ve bunun adamı bir parça yatıştırdığını düşündü.

“Bunu giymiş olman büyük şans,” dedi başını kızın kırmızı tişörtüne doğru sallayarak. Fabian’a doğru küçümser bir bakış daha attı. “Eğer bu aptal gibi yeşil giymiş olsaydın sizi bu kadar kolay fark edemezdim –ölüyü bile uyandıracak kadar gürültü yapmanıza rağmen.”

“Hmm,” diye mırıldandı Tanya. Bir an için kırmızı giyiyor olmasının gerçek nedenini Warwick’in bildiğini sanmıştı. Fabian gözlerini yere indirip üzerindeki kahverengi ve yeşil giysilere keyifsizce baktı.

“Geri dönsek iyi olur,” dedi Warwick, sesi eskisi kadar sinirli çıkmıyordu. Arkasını dönüp ağır ağır yürümeye başladı.

Warwick’in arkasından Tanya ve Fabian göz göze geldi. Çocuğun suratı asılmıştı ve Tanya, Fabian yanında olduğu için her ne kadar mutluydu da başını belaya soktuğu için de bir o kadar üzgündü.

“Bekleyin bir dakika,” dedi Fabian aniden. Arkasını dönüp az önce geldikleri yöne baktı. “Kız nereye gitti?”

Warwick arkasını döndü. “Ne kızı?”

“Bir kız vardı,” dedi Tanya. “Birkaç dakika önce Obe-ron’u görmüş –bize yardım etmeyi teklif etti.”

“Bu mümkün değil,” dedi Warwick. “Köpek bir saatten fazladır benim yanımda.” Adam ağaçların arasına bakındı. “Nerede?”

“Bilmiyorum,” diye cevapladı Tanya. “Durduğumuzu görmeyip yürümeye devam etmiş olmalı.”

“Nasıl biriydi?”

“Güzel,” dedi Fabian gözlerindeki puslu bakışla. “Çok güzel.”

Warwick başka bir şey söylemedi. Onun yerine arkasına dönüp ormanın içinde yürümeye devam etti. Tanya ve Fabian da adamın peşi sıra sessizce ilerlediler. Tanya, Warwick’in sırtına oturmuş bir periyi izliyordu- yaratık gömdüğü periyi andırıyordu. Küçük peri adamın saçından kopmuş bir teli alıp yuva yapmak için ağacın üstüne uçtu. Tanya adamın yakınından ayrılmıyor, Warwick’ten hoşlanmamasına karşın onun yanında kendini güvende hissediyor ve bu duygu karmaşası aklını karıştırıyordu.

Elvesden Malikânesi’ne doğru yaptıkları yolculuk tuhaf ve uzundu ama neyse ki zorluk çıkaran bir periyle karşılaşmamışlardı. Tanya şu son iki gün içinde ikinci defa büyükannesinin evini gördüğü için çok sevinmişti.

Warwick bahçe kapısını arkasından kapar kapamaz Tanya, Oberon'un tasmaını çözdü ve dördü birlikte aşırı büyümüş otların arasından eve doğru yürüdüler.

“Sanırım olanları büyükanneme anlatacaksın,” diye mırıldandı Tanya mutfığa girerlerken. İçeriden gelen tanıdık koku garip bir biçimde rahatlatıcıydı.

Warwick yüzünü kıza döndü, ifadesi acımasızdı. “Normal şartlar altında anlatırdım. Ama sadece köpeğini bulmak için ormana gittiğini anlıyorum, amacın itaatsizlik değildi. Bu yüzden aramızda kalabilir.”

Tanya adama şaşkınlıkla baktı. Fabian da aynı derecede hayrete düşmüştü.

“Bir şartım var.” Warwick gözlerini ikisinin üzerinde dikmişti. “İkiniz de bir daha ormana ayak basmayacağınıza dair söz vereceksiniz.”

Anında söz verdiler. İkisinin de böyle bir tecrübeyi tekrarlamak gibi bir niyeti yoktu.

Memnun olduğu anlaşılan Warwick, pencere kenarında duran portatif radyoyu açtı.

Şimdi diğer haberlere geçiyoruz. Essex Hastanesi yenidoğan bölümünden şüpheli bir çocuk kaçırma haberi geldi. Olay öncesi etkisiz hale getirildiği anlaşılan güvenlik kamerası görüntülerinden şimdiye kadar bir şey çıkmadı. Söz konusu çocuk –bir haftalıktan büyük olmayan erkek çocuğu- doğumundan kısa bir süre sonra hastane yakınlarında terk edilmiş ve bakımını hastane personeli üstlenmişti.

“Polis, annenin ortaya çıkmasını isterken olaydan hemen önce danışmanın önünde dikkat çeken hareketlerde bulunan genç bir kızın tarifine de ulaştı. Şimdi sorgulamak için kızı arıyor. Bir tanık kızın-”

Warwick radyoyu kapadı ve sakallı çenesini ovuşturdu.

“İ haberlerden nefret ediyorum,” dedi usulca sonra da arkasını dönüp Tanya ve Fabian’ı yalnız bırakarak mutfaktan çıktı.

“Ah, hayır,” dedi Fabian bıkkın bir tonda. Koluna daha iyi bakabilmek için boynunu çevirdi. “En sevdiğim tişörtüm. Yırtılmış! Şuna bak.” Sıkıntıyla iç çekti sonra umutla kıza döndü. “Dikişte iyi misin?”

“Felaketim,” diye cevapladı Tanya.

“Onu burada bırakayım,” dedi düşünceli bir biçimde. “Belki Florence diker.”

“Benimle geldiğin için teşekkürler,” dedi Tanya, Warwick’in ayak sesleri uzaklaşınca.

Fabian omuz silkti. “Zaten bir bakıma benim de suçumdu. Tavşanı korkutmasaydım belki de bunlar hiç olmazdı.”

“Ama yine de geldin. Hem de yakalanırsak başının belaya gireceğini bildiğin halde.” Nasıl kolayca kaybolduklarını ve yerdeki kara delikleri hatırlayınca ürperdi.

“Seni orada yalnız bırakamazdım,” dedi Fabian bakışlarını bulandırırken. “Orada insanlar kayboluyor.”

“Biliyorum. Tuhaf isimli bir kızla ilgili makale okumuştum. Bir şey Bloom.”

“Morwenna.”

“Evet, bu,” dedi Tanya. “Morwenna Bloom. Kütüphanedeki bir kitabın arasından düşen bir gazete parçasında onun hakkında bir yazı okumuştum.”

“Ne yazıyordu?” diye sordu Fabian, aniden ilgisi yoğunlaşmıştı.

“Sadece ormanda kaybolduğu ve insanların onun bir yeraltı mezarlığına düştüğünü düşündüklerini yazıyordu,” dedi Tanya. “Belli ki hikâyeyi biliyorsun. İsmi sen söyledin.”

“Sadece aynı kişiden bahsettiğimizden emin olmak istedim. O ormanda o kadar çok insan kayboldu ki isimlerini hatırlamakta zorlanıyorum.” Fabian gözlüklerini çıkarıp pis tişörtüyle temizlemeye koyuldu. “O, ormanda şimdiye kadar kaybolan en genç insandı. Korkuluklar ondan sonra dikildi.” Durup gözlüklerini taktı. “Sanırım Florence’in en iyi arkadaşı olduğunu biliyorsun.”

“Ne?” dedi Tanya. “Ama ona makaleyi gösterdim –en iyi arkadaş olmakla ilgili bir şey söylemedi.” Büyükannesinin yüzünde oluşan tuhaf ifadeyi hatırladı –tüm bunlar şimdi anlam kazanıyordu. “Bana eskiden arkadaş olduklarını ama sonra ayrı düştüklerini söyledi. İyi arkadaş olduklarına emin misin?”

“Kesinlikle,” dedi Fabian. “Warwick’le bu konu hakkında konuşmalarına birden fazla kez kulak misafiri oldum ama ne zaman odaya girsem konuşmayı kesiyorlardı.

Muhtemelen eski anılar canlanıyordu. Belki de bu olay onun için travmatik bir durumdu –belki de hakkında konuşamayacak kadar acı veriyordu.”

Tanya suçluluk duygusuyla sustu. “Ormanda kaç kişi kayboldu?” diye sordu sonunda merakına yenik düşerek.

“Çok,” dedi Fabian. “Elbette ki parmaklıklar takıldığından beri sayıları eskisi kadar çok değil ama hâlâ birkaç kişi var. Çoğunlukla Tickey End’den yasak bölgeye girenler ya da oradan geçenler. Büyük ihtimalle akıbeti belli olmayan sayısız insan da vardır. Gezgınler, Çıngeneler... Sayısız kedi, köpek...”

“Ve çukurlar gerçekte yeraltı mezarlığı değil,” diye devam etti Fabian ellerini yıkamak için lavaboya doğru yürürken. “Bir ‘yeraltı mezarlığı’ eski bir mezar odasıdır. O oyuklar, aslında yapay mağaralardır. Ülkeye dağılmış epeyce var, özellikle de İngiltere’nin güneyinde. Yıllar içinde insanlar burada çok fazla kişi kaybolduğu için bunlara yeraltı mezarlığı demeye başladılar.”

“Bu korkunç,” dedi Tanya. Lavabonun orada duran Fabian’ın yanına gitti ve pencerenin kenarındaki küçük aynada kendi yansımasını gördü. Kurumuş gözyaşları yüzünde kir bırakmış, saçları karman çorman bir hal almıştı.

“Bak,” dedi Fabian kısık sesle. “Sana göstermek istediğim bir şey var ama Warwick ya da Florence’a söylemeyeceğine dair söz vermelisin.”

“Ne hakkında bir şey söylemeyeceğim?”

“İkinci katta bir şey buldum. Bugüne kadar sana güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum.”

“Ne buldun?” diye sordu Tanya.

Fabian başını iki yana salladı. “Önce söz ver.”

“Tamam, söz veriyorum,” dedi Tanya huzurluca. “Zaten ikisiyle de doğru düzgün konuşmuyorum.”

Fabian koridoru kontrol etti.

“Hadi yukarı çıkalım –görünüşe bakılırsa Warwick yine dışarı çıkmış.”

“Fabian,” diye söze girdi Tanya, “bugün yaşadığımız onca şeyden sonra önce ne olduğunu söyle ki çaba göstermeme değil değmeyeceğine karar vereyim. Yorgunum, açım ve duş alıp üstümü değiştirmeden önce aptal bir şeyle uğraşmayacağım.”

Fabian’ın mavi gözlerinden hınzır bir bakış geçti.

“Değecek, söz veriyorum.”

“Bana on dakika ver,” dedi Tanya iç çekerek. “Yukarıda buluşuruz.”

İkinci kat evin geri kalanından daha tozluysa, bunun nedeni de oraya Amos ve Warwick’ten başka kimsenin pek çıkmamasıydı. Merdivenlerin tepesindeki duvarda görkemli bir geyik başı asılıydı. Bu onu Tanya’nın ikinci görüşüydü ve her iki seferde de hayvanın kahverengi, hüzünlü gözlerine bakınca ağlayası gelmişti. Merdivenleri tırmanırken bakışlarını kaçırıp dikkatini eski halıya odakladı. Fabian küçük, karanlık bir girintide kızı bekliyordu, hemen arkasındaki duvarda pis bir duvar halısı asılıydı, önündeyse bir sandalye duruyordu.

“Burası.”

Tanya, zeminden tavana uzanan eski, kirli duvar halısını inceledi. Halı boyutu dışında oldukça sıradandı ve o kadar soluk ve tozluysa ki desenlerini seçebilmek imkânsızdı.

“Vay be,” diyen Tanya’nın sesi alaycıydı.

Fabian dudaklarını ıslattı. “Duvar halısını demiyorum aptal. *Arkasındakinden* bahsediyorum.”

Tanya, çocuğa bakıp halıyı kaldırdı. Hemen arkasındaki duvarda masif ineşçeden bir kapı duruyordu.

“Ne zaman buldun bunu?”

“Dün. Daha önce fark edemediğime inanamıyorum.”

“Şey, buraya doğru düzgün kimse gelmiyor,” dedi Tanya. “Biz bile gizli geçitleri ararken ikinci kata hiç çıkmadık. Yukarı çıkmaya hep korktuk. Nereye gidiyor?”

“İşte onu öğreneceğiz,” dedi Fabian.

“Hmm, anladım. Kendi başına bakmaya korkuyorsun.”

“Aslında hayır,” dedi Fabian serinkanlılıkla. “Kapı kilitli.”

“Peki nasıl açmayı düşünüyorsun?”

“Bununla.” Cebinden eski görünümlü bir anahtar çıkardı. “Bu bir maymuncuk. Evdeki tüm kapıları açabilir.”

“Maymuncuğun ne demek olduğunu biliyorum,” diye terslendi Tanya. “Ama bunun *sende* ne işi var?”

“Ödünç aldım. Warwick’ten.”

“Yani çaldın. Aksi halde bunu kullanmana asla izin vermezdi.”

“Her neyse. O kaybolduğunu anlamadan işimizi bitiririz.”

Anahtarı deliğe soktu. Dönerken hafif bir klik sesi çıkardı. “Gördün mü?” diye fısıldadı sevinçle. “Hiçbir şey olmadı. Hadi gel.”

Fabian kapıyı iterek açarken, nemli bir esinti içerideki küf kokusunu onlara doğru getirdi. Oğlan karanlık kapı eşiğinden geçerken Tanya’ya onu takip etmesini işaret etti.

“Ne şimdi burası?” diye sordu kız ilerlerlerken. “Bir oda mı?”

Tanya, kapıdan geçip zifiri karanlık odaya girerken Fabian parmağını dudaklarına götürüp kızı susturdu. Çocuk duvar halısını düzelterip kapıyı kapatırken kız da ürkekçe onu bekledi.

“Şimdi de hiçbir şey göremiyoruz!” diye tısladı.

“Bekle,” dedi Fabian, bu arada kızın tek duyabildiği çocuğun ceplerini karıştırdığıydı. Küçük bir klik sesinin ardından oda aydınlandı. Fabian, elinde tuttuğu küçük ama oldukça güçlü cep fenerine bakarak sıırıyordu.

“Bunun bir gün işime yarayacağını biliyordum.”

Gözleri aydınlığa alışınca içinde durdukları yerin bir oda değil, sağa ve sola ayrılan dar bir geçit olduğunu anladılar. Sağ tarafta yukarı çıkan basamaklar vardı.

Fabian feneri duvarlara tuttu. “Burası çok rutubetli.”

“İçerdeki hava da çok kötü,” dedi Tanya burnunu buruşturarak. “Bu geçit ne için kullanılmış merak ediyorum. Belki de gizli geçitlerden biridir.”

“Eğer gerçekten gizli olsaydı daha iyi saklanması gerekirdi,” dedi Fabian küçümseyerek. “Bence bu hizmetlilerin merdivenleri.”

“İyi de ben onun kapatıldığını sanıyordum,” dedi Tanya.

“Kapatıldı. Ya da en azından mutfaktaki girişi kapatıldı. Florence hepsini yıllar önce kapattırdı –bu şekilde kışın ısı kaybının engelleneceğini söyledi.”

“Ben tüm merdiven girişlerinin kapandığını sanıyordum,” dedi Tanya. “Sadece bir kısmının kapandığını fark etmemişim.”

“Ben de.”

“Hangi taraftan gitmeliyiz?”

Fabian feneri basamaklara doğru tuttu. “Zaten en üst kattayız yani bu merdivenler bizi tavan arasına çıkaracak. Bence bu taraftan gitmeliyiz.” Feneri sola doğru uzanan koridora çevirince ışık duvarları aydınlattı. Havadaki nem yıllar içinde duvarlarda koca küf parçaları oluşturmıştı. Tanya’nın gözüne bir ışık çarptı.

“O neydi?”

“Fenerin ışığı pencereden yansımış olmalı,” dedi Fabian.

“Pencere mi?”

“Daha yakından bakarsan büyümüş sarmaşık yapraklarını görürsün- bu yüzden içeri ışık girmiyor.”

Çocuk haklıydı. Tanya pencereye bakınca yılların kirlene rağmen dışarıdan pencereyi kaplayan ve ışığın içeri girmesini engelleyecek kadar vahşice büyümüş sarmaşık yapraklarını görebildi.

Fabian koridorda bir adım daha ilerledi. “Dikkatli olgeçit oldukça eski. Tam anlamıyla güvenli olmayabilir.”

Karanlığın içinde dikkatle ilerlemeye başladılar; onlar yürüdükçe altlarındaki ahşap zemin gıcırdıyordu. Doğramaların içinden boğuşma sesleri geliyordu. Tanya bunların peri mi yoksa fare mi olduğunu düşünmekten kendini alamıyor, bir yandan da hangisinin daha ürkütücü olduğuna karar vermeye çalışıyordu.

Fabian durduğunda henüz az bir mesafe yürümüşlerdi.

“Solumda bir kapı var,” dedi oğlan. “Kilitli.”

“Anahtarı dene,” diye önerdi Tanya.

Fabian öne eğilip feneri anahtar deliğine tuttu. “Sanırım diğer tarafta bir anahtar takılı.”

“O zaman maymuncuğu onu düşürmek için kullan.”

“İşe yaramıyor,” dedi Fabian. “Bu yüzden diğer taraftaki anahtara ihtiyacımız var. Her kapının orjinal anahtarı yok, bazıları yenilenmiş.”

“Devam edelim o zaman,” dedi Tanya. “Başka kapı var mı diye bakalım.”

“Bekle.” Fabian feneri kıza uzatıp yeniden ceplerini karıştırmaya başladı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Tanya çocuğun cebinden bir parça katlanmış kâğıtla küçük bir tel makarası çıkarmasını izlerken.

“Kitaptaki en eski numara,” diye mırıldandı Fabian kâğıdı açarken.

Tanya daha yakından bakınca kâğıdın daha önce defalarca katlanıp açılmış olduğunu gördü. Kâğıt yumuşamış ve iyiden iyiye yıpranmıştı.

“Bu ne için?” diye sordu, ama Fabian cevap vermedi. Şimdi de teli çözüp bükerek dört santimlik bir kanca yapmakla meşguldü.

“Bu işe yaramalı.”

Kâğıdı kapının altına koydu, ardından alttaki boşluktan kapının diğer tarafına doğru itti ve bir ya da iki santimlik bir parçasını görünür bıraktı. Elindeki teli dikkatle tutup yavaşça anahtar deliğine soktu. Birkaç saniye boyunca deliği kurcaladıktan sonra hafif bir tıkırtı duyuldu. Fabian kâğıdı kapının altından çekti –anahtar kâğıdın ortasında yatıyordu.

“Bu dâhice!” dedi Tanya anahtara hayranlıkla bakarken.

“Pek değil,” dedi Fabian mütevazı bir tebessümle. “Eski bir dedektiflik romanı okumuştum. Oradan öğrendiğim bir şey.”

Tanya, güzelce katlanmış kâğıda baktı.

“Belli ki bunu daha önce de yapmışsın.”

Fabian, anahtarı ve tekrar katladıktan sonra cebine koyacağı kâğıdı aldı. “Bir-iki kez. Gerçi anahtar tam kâğıdın üstüne düşmeyebilir, zıplayıp kâğıdın dışına çıkabilirdi. Bu sefer şans bizden yanaydı.” Anahtarı deliğe sokup çevirdi. Kapı açılınca birlikte küçük, karanlık odaya adım attılar.

Aynı gizli basamaklarda olduğu gibi buradaki pencereden de içeri ışık girmiyordu; camın dışını sarmaşıklar olduğu gibi kaplamıştı. Pencerenin hemen altında güzelce oyulmuş ahşap bir sandık, gri toz örtüsüyle kaplanmış halde duruyordu. Köşede koca bir gardırop vardı ve sanki biri odayı alelacele terk etmiş ama bir daha geri dönmemiş gibi kapılarından biri hafifçe aralık kalmıştı.

Odanın tam ortasında güzel bir beşik vardı, üstündeki dantelli örtüler aceleyle katlanmıştı. Beşiğin içine küçük, eski püskü bir oyuncak ayı bırakılmıştı. Tanya uzanıp oyuncayı eline alırken içinden dolgu maddesinin çıktığı pürüzlü bir yırtık gördü.

“Burası bebek odasıymış,” dedi Tanya.

Aydın dolgu maddesinin üstünde bir şey hareket etti. Tanya bir çığlıkla oyuncayı beşiğe fırlattı.

“Ne oldu?” diye sordu Fabian.

“Sanırım fareler burada yuva yapmış.”

“Bana sorarsan oldukça ürkütücü bir oda,” dedi Fabian, sandığın kapağını kaldırırken. Bir toz bulutu odanın havasına karışıp çocuğun üç kez art arda hapsirmesine neden oldu. Sandığın içinde başka bir oyuncak ayı, birkaç oyuncak bebek ve bir de eski bir topaç vardı. İçinden bebek fırlayan kutu kırılmış, yayları pas tutmuştu.

“Haklısın,” dedi Tanya sırtını ani bir ürperti sararken. “Bayağı ürkütücü.”

“Bu odanın burada olduğunu hiç bilmiyordum,” dedi Fabian ana kapıya doğru yürürken. “Neredeyiz acaba?”

Fabian kapıyı dikkatlice açtı ve çılgılığı bastı.

“Gel de şuna bak.”

Tanya kapıya yaklaşıp Fabian’ın feneriyle işaret ettiği yere baktı. Geçiş sağlam bir ahşap parçasıyla engellenmişti.

“Bu bir şifonyerin arkası... ön kapıya doğru çekilmiş. Birisi bu oda asla bulunmasın diye epey çaba harcamış.”

“Çünkü o kötü şey oldu,” dedi kulak tırmalayan boğuk bir ses aniden.

Tanya hareketsiz bir biçimde Fabian’ın tepki verip vermeyeceğine baktı. Hiç hareket yoktu, çocuk bir şey duymamıştı. Yavaşça dönerek beşiğin yanına gitti. Yaklaştıkça göz kapakları seğiriyordu. Bir dizi küçük hareketin ardından beşiğin içindeki ayının dolgu malzemesinden soluk, minik bir surat belirdi. Cildi tozlu ve griydi, Tanya’nın bunun bir kız mı yoksa erkek mi olduğunu anlaması imkânsızdı. Gözleri yaratığın kemirgenler misali dışa çıkık dişlerine takıldı.

“Kötü şey,” dedi boğuk bir sesle ve kızı sitemkâr bakışlarla süzdü. “Burada olan kötü şey.” Şüpheli bakışlarını Tanya’dan ayırmayan yaratık dolgu maddesinden yuvasının içine uzanıp bir şey çıkardı. “Çok uzun zaman önce. Çok ama çok uzun zaman önce.”

Tanya, yaratığın yuvasından çıkardığı şeyin yarısı yenmiş bir fare olduğunu anladığında midesi ağzına geldi. “Nasıl kötü bir şey?” diye fısıldadı dikkatle, Fabian’ın duymasını istemiyordu.

“Söylemem,” diye mırıldandı iğrenç bir ifadeyle. Tanya beşikten uzaklaşırken çatırdayan kemik sesleri kulağına kadar geldi. Kanın keskin metalik kokusu da kızın peşini bırakmadı.

“Hadi buradan çıkalım,” dedi Tanya, yaratık çiğneyip yutkunmaya devam ederken. “Bu oda bana kendimi kötü hissettirdi.”

Fabian kapıyı yavaşça kapadı, birlikte hizmetli merdivenlerine yöneldiler. Tanya minnetle çocuk odasını terk ederken Fabian durup fenerin ışığını tutarak çıkmadan önce odaya bir kez daha göz gezdirdi.

“O da ne?”

“Fabian! Hadi gidelim!” diye tısladı Tanya ama Fabian beşiğin yanından geçip duvardaki bir şeye baktı.

“Aman,” dedi. “Eski bir süsmüş.”

“Üstünde ne yazıyor?”

“Bu ışıktaki rahat okuyamıyorum,” dedi Fabian, gözlüklerini çıkarıp camlarını silerken.

Tanya beşikten gelen mırıltıları duymazdan gelip çocuğun yanına doğru yürüdü ve gözlerini kısarak duvara asılmış kanaviçeye baktı. Beyazdı ya da en azından bir zamanlar öyleydi ve üzerine soluk pembe renkte güller ve “Kızınızın doğumunu kutlarım,” yazısı işlenmişti, altına bir de tarih atılmıştı.

“Çok tuhaf,” dedi Fabian gözlüklerini takarken. “Doğum tarihi yirmi dokuz şubat. Yani bebek artık yılın artık gününde doğmuş.”

Tanya kaşlarını çattı. “Yirmi dokuz şubat annemin doğum günü.”

“Ya,” dedi Fabian. “O halde burası annenin odası olma-

lı.” Birdenbire kıs kıs gülmeye başladı. “Bu, annene dört yılda bir hediye aldığın anlamına mı geliyor?”

“Hayır,” diye cevap verdi Tanya başını iki yana sallayarak. “Annemin doğum gününü bir martta kutluyoruz. Gerçi her zaman benim ondan daha yaşlı olduğuma dair şakalar yapar.”

Sessizce karanlık geçide döndüler. Denedikleri bir sonraki kapının yeni bir kilidi vardı ve Fabian’ın tekniği diğer tarafta anahtar olmadığından işe yaramamıştı. Bir sürü kapıyı açmayı başarmış olsalar da çoğu ya boş ya da ilgi çekici şeylerin olmadığı odalardı.

Amos’un odasına geldiklerinde kapının öte tarafından radyonun sesi duyuluyordu. Adamın söylenip sızlanmalarını görmezden gelmeye çalışarak yavaşça uzaklaştılar.

Amos hariç herkesin odasının olduğu birinci katta daha az sayıda gizemli oda vardı. Zemin kata inen basamaklara gelmeden önce vardıkları son kapı kilitliydi. İçerideki pencerelerden süzülen ışık gözlerini kamaştırdı.

Sarmaşıklar kesilmişti, oda bakımlıydı. Tüm mobilyalar tozlu çarşaflarla örtülmüştü ama Fabian çabucak bunları kaldırmaya koyuldu. Odanın tam ortasında muhteşem oyma ahşaplarla süslenmiş, dört direkli, kocaman bir yatak duruyordu. Şöminenin önünde tüm şaşaasıyla kürk halı uzanırken üstündeyse sert görünümlü bir adamla genç bir kadının birlikte resmedildiği bir portre asılıydı.

Tanya’nın gözleri irice açıldı. “*Burası* kimin odası?”

“*Burası* Elvedenler’in odası olmalı,” dedi Fabian. “Daha önce Florence’in buradan bahsettiğini duymuştum ama burayı görmeme hiç izin verilmedi. *Burası* Lord ve Leydi Elveden’in yatak odaları. Bu da onların portresi.”

Tanya, şöminenin üstünde asılı duran resmi inceledi ve atalarının gözlerinin içine bakarken derin bir soluk aldı. İlk defa resimlerini görüyordu.

Çerçevenin üzerindeki pirinç levhada EDWARD VE ELIZABETH ELVESDEN yazıyordu. Adamın sert bakışları insanı delip geçiyordu ve kadın da sanki adamın varlığından rahatsızmış gibi görünüyordu. Tanya resimdeki kadının bileğindeki gümüş bileziği fark edince çok şaşırdı, çünkü iki yüzyıl sonra, şu anda onun bileğini sarıyordu. Bakışlarını gün ışığında parlayan bilekliğe çevirdi. Bileziği iyice parlayana kadar temizlemişti. Çok güzel olmasına rağmen ölmüş birine ait bir mücevher takıyor olmak te-
dirgin edici bir duyguydu.

“Neden bu eşyaları burada tutmuşlar?” diye sordu Tanya. “Tüm bu mobilyaları ve her şeyi?”

“Bilmiyorum... Sanırım evin ilk sahipleri olduğu için. Elvesden ülkedeki en zengin adamlardan biriymiş, bu ev onun isteklerine göre inşa edilmiş. Yıllar önce Florence evi insanlara gezdirerek biraz para kazanmıştı –biliyorsun, burası tarihi bir yapı. Bu evdeki en önemli odalardan biri burası olmalı.”

Tanya, portreye baktı. “Tuhaf bir çift olmuşlar.”

“Kesinlikle,” dedi Fabian.

“Nasıl birileri olduklarını merak ettim. Burada mutlular mıydı acaba?”

“Şüpheliyim.”

Tanya çocuğa merakla baktı. “Neden öyle diyorsun?”

“Eh, duymuşsundur,” dedi Fabian. “Şu olay meydana geldiğinde henüz yeni evlilerdi.”

“Hangi olay, ne zaman meydana geldiğinde?”

“Bildiğini sanıyordum,” dedi Fabian. “Bayan Elvesden’i yani?”

“Tek bildiğim bu ev ilk yapıldığında burada yaşadığı ve onunla eşinin bir oğulları olduğu,” dedi Tanya. “Neden? Başka ne var?”

“Güya bu evde delirmiş.”

“Ne... Neden delirmiş?” diye soran Tanya, gözlerini tablodaki üzgün kadından ayıramıyordu.

“Aslında delirip delirmediği konusunda tartışmalar var,” dedi Fabian. “Görünüşe göre kadın bir günlükler tutmuş ve evin içinde farklı yerlere saklamış. Ve bu konuda da oldukça zekiymiş. Bir kısmı elbiselerinden birine dikili halde bulunmuş. Bir parçası süpürgeliğin arkasına saklanmış. Ama bazı kısımları hâlâ bulunamadı. Onları kocasının bulup imha ettiğine inanılıyor.”

“Neden imha etsin ki?” diye sordu Tanya. “Ne yazıyormuş?”

Fabian omuzlarını silkti. “Florence günlükte neler yazdığını tam olarak kimseye anlatmadı –ama dedikodular sayesinde bir fikrim var. Aslında evi gezdirmekten vazgeçmesinin büyük bir nedeni de günlükler.

“Birkaç yıl önce avludaki eski ahırın yıkıldığını hatırlıyor musun? İşte, işin ortasında, çalışanlardan biri günlükün bir parçasını eski bir taşın arasına sıkıştırılmış halde buldu. Adam okuduğu bölümler olduysa kimseye anlatmaması talimatıyla derhal binadan çıkarıldı ama bana kalırsa Florence ağzını kapalı tutması için ona ödeme de yaptı. Ama eninde sonunda, dedikodusu çıktı tabii.”

“Ne yazıyormuş?”

“Şöyle söyleyeyim, iyi bir şey değil. Elizabeth bitkiler,

ilaçlar ve bunun gibi şeyler hakkında bilgi edinmek için yerli bir bilge kadınla görüşüyormuş- ya da o zamanlar dedikleri şekliyle, bir şifacı kadınla. Görünüşe göre Elizabeth'in iyileştirme konusunda bir yeteneği varmış ve bunu geliştirmek istiyormuş –o zamanlar halkın pek de hoş görmediği bir şeydi bu.

“Söz konusu zeki bir kadınsa her zaman büyücülük dile geliyormuş. O zamanlar cadı avları da söz konusu olduğundan Lord Elvesden de bir fırtınanın kopmasının an meselesi olduğunun farkındaymış.

“Lord, karısı Elizabeth'in o bilge kadınla herhangi bir temas kurmasını yasaklamış ama Elizabeth yine de görüşmeye devam etmiş. Başkalarının ne düşündüğünü hiç önemsemezmiş.

“Sonunda, Elvesden'in tahmin ettiği üzere, iki kadını da zan altında bırakan bir şey olmuş. Bilge kadın aynı zamanda güvenilir bir ebeymiş. Ama o zaman doğurttuğu bir bebek, doğumdan kısa bir süre sonra ölmüş. Bu ölümü bir dizi hastalık takip etmiş. Bunlar da insanların büyücülükten bahsetmesi için yeterli olmuş.

“Bilge kadın kasabadan kovulmuş ve ormanda yaşamaya zorlanmış. Bundan sonra ona sempati duyan birkaç kasabalı dışında tamamıyla kendi haline bırakılmış ve ne bulursa onu yemiş. Kimsenin yardımı olmadan yaşamını sürdürmüştü. Deli Morag'ın onun akrabalarından biri olduğu söyleniyor.”

“Peki Elizabeth'e ne olmuş?”

“O, bu kadar şanslı değilmiş,” dedi Fabian. “Çocuklar sokaklarda ona laf atmaya başlamış. İnsanlar yanından geçerken haç çıkarmış. Hatta yüzüne tükürenler bile olmuş.

Tüm bunlara rağmen o sükûnetini korumuş, hatta şifacılık için araştırma yapmaya devam etmiş. Kocası toplumca kabul gören davranışlar sergilemezse neler olabileceğini görebiliyormuş ama Elizabeth hiç umursamıyormuş. Ve sonunda Lord Elveden, danışmanlarından gelen baskıyla, karısını teslim etmiş.”

Tanya donakalmıştı. “Bitkileri araştırdığı için kocası onu *akıl hastanesine* mi kapatmış?”

“O zamanlar birini akıl hastanesine kapatmak için fazla uçuk bir şey yapmasına gerek yokmuş,” dedi Fabian. “Oraya tıklan kadınların çoğu sağlıklı insanlarmış, kocalarının bir-iki sözüyle akıl hastanesine kapatılıyorlarmış- ve tabii başta deli olmasalar da içeride deliriyorlarmış, sonları da genelde böyle geliyormuş.”

“Peki oradan çıkabilmiş mi?” diye sordu Tanya.

Fabian neredeyse özür diler gibi bakıyordu.

“Florence’ın sana bunların hiçbirini anlatmadığına inanmıyorum.”

Tanya kıyamet yaklaşıyor gibi hissetti.

“Nelerin hiçbirini?”

“Elizabeth Elveden akıl hastanesinden hiç çıkamamış, Tanya. Daha yirmi üç yaşındayken, orada ölmüş.”

Elizabeth Elveden'in ölümü, öğleden sonranın kalamında Tanya'nın aklından hiç çıkmadı. Hizmetlilerin geçidinden geçtikten sonra Tanya, Fabian'dan kendini iyi hissetmediğini söyleyerek izin istedi ve zihnini boşaltmak için açık havada yürüyüşe çıkma niyetiyle merdivenlere yöneldi.

Tanya'nın içinde kor gibi bir merak vardı. Elizabeth'in günlüğünü bulmayı ve büyükannesinin saklamaya hevesli olduğu bu sırları öğrenmeyi her şeyden çok istiyordu. Acaba çocuk odasındaki perinin "kötü şey" dediği olayla bir ilgileri var mıydı?

Kütüphanenin önünden geçerken kendini düşüncelere o kadar kaptırmıştı ki neredeyse kapının diğer tarafından gelen sakin konuşmaları fark etmeyecekti- ancak sonra kendisinden bahsedildiğini duydu.

Onu burada *istemiyorum*, bunu biliyorsun," dedi büyükannesi.

"Ne kadar çabuk giderse o kadar iyidir," dedi diğer ses,

şüphesiz bu Warwick'ti. "Onu burada tutamayız, böyle bir seçenek yok."

Bir şey, büyük olasılıkla bir sandalye, yerde sürüklenince birkaç kelime duyulamadı.

ormanda bugün..." diye bir şeyler söyledi Florence fısıltıyla.

"Neyse ki onları ben buldum," dedi Warwick.

Tanya, kapının dışında kımıldamadan duruyordu. Yeni dinleyicisinden bihaber olan büyükannesi, kısık sesle konuşmaya devam etti.

"Seni daha evvel dinlemeliydim."

"Ne hakkında?" diye sordu Warwick huysuzca.

"Taşınmak. Bu sefer yapacağım –o gider gitmez. Artık çok oluyor. Bu şey beni yiyip bitiriyor. Burada kalmakla aptallık ettim."

"Gerçekten taşınacak mısınız?" diye devam etti Warwick. "Tüm bunları bırakacak mısınız?"

"Buna mecbur olduğumu düşünüyorum," dedi Florence, sesi sanki ağlıyormuş gibi çıkıyordu. "İstemiyorum ama başka bir yol da bulamıyorum."

"Ama sen bu evi seviyorsun. Asla ayrılamayacağınızı sanırdım."

"Bu evi gerçekten seviyorum –her zaman da seveceğim. O doğduğunda öyle hayallerim vardı ki... bir gün tüm bunlar onun olacaktı. Ama şimdi... nasıl olur? Tüm bunları nasıl Tanya'ya bırakabilirim?"

"Hiç ona tüm gerçekleri anlatmayı düşündün mü?" diye sordu Warwick.

"Nasıl anlatabilirim?" Florence'in sesi şimdi de panik halinde çıkıyordu. "Ben bir korkağım. Öyle olduğumu biliyorum. O zaman da korkaktım, şimdi de korkağım..."

Ayak sesleri kapıya yaklaştı. Bir an donakalan Tanya, sonra sessizce merdivenlere doğru geriledi. Kulak misafiri olanlar, kendileri hakkında nadiren iyi bir şey duyarlar diyen bir deyiş hatırladı. İçinde bulunduğu durum da bunun doğru olduğunun kanıtıydı. Tüm kalbiyle söylenenleri duymamış olmayı diledi ama artık bildiğine göre asla unutamazdı.

Burada istenmiyordu. Gerçi bunu tahmin ediyordu ama istenmediğinin gerçekten dile getirildiğini işitmek tamamıyla farklıydı. Artık geri dönüş yoktu. Söylenenler geri alınamazdı. İstenmiyordu. Bir sıkıntıydı. Külfetti. Büyükannesi ondan nefret ediyordu. Torununa miras bırakmaktansa çok sevdiği bir evden vazgeçmek pahasına nefret ediyordu.

Yukarı çıkarken etraf sessizdi. Dolaplı saatin sakinleri bile her zamanki aşağılayıcı konuşmaları yapmadılar. Yukarıdan, günün aynı saatinde yürüyen Amos'un ayak sesleri geliyordu. Tanya kendisini odasına kapatıp yatağına uzandı.

Büyükannesinin sözleri zihninde yankılanıyordu. Bu üzücü duyguları ezmek istercesine dizlerini göğsüne çekip sarıldı; ama Fabian ile birlikte gördüğü odalardan peşinde getirdiği ürkütücü hissin üstüne, bu duygu da içine saplanıp kalmıştı.

Bileğini kaldırıp bileziğini incelerken, kendisinden hoşlanmadığı halde büyükannesinin bunu ona neden verdiğini düşündü. Büyükannesinin bileklikteki tılsımların koruma sağladığına dair söylediklerini hatırladı. Sahipleri hakkında anlatacak hikâyeleri ve geçmişe açılan bir pencere olduklarına dair hayal kurarak tılsımları inceledi.

Tanya her birini tek tek ele aldı. Kimilerini anlamlandırmak çok kolaydı: aşk için bir kalp, evlilik için bir yüzük, ev için ya da belki de güvenlik için bir anahtar, bir maske-tiyatro sevgisi mi? Çoğu hançer ve kılıç gibi tuhaf, rahatsız edici şeylerdi. İçlerinden biri sanki malikânenin sarmaşıkları boğazına dolanmış gibi Tanya'nın nefesini kesti: küçük, oymalı bir kazan, bununla ilişkilendirebileceği tek bir şey vardı: büyücülük.

Tanya, günün tüm getirdiklerine rağmen akşam yemeğini hiç beklemediği bir iştahla yedi. Daha sonra büyükannesi tabakları lavaboya koydu, onların yerine koca bir kase taze çilek ve bir sürahi yoğun krema getirdi.

“Oh,” diye homurdandı Warwick, bir yandan midesini ovuyor diğer yandan iştahla çileklere bakıyordu. “Ağzıma lokma atamam.”

“Saçmalama,” dedi Florence. Önüne bir kâse çilek koyup üzerine krema boşalttı.

Tanya göz ucuyla çay kutusunun kapağının kalktığını, orada yaşayan kırıksık küçük perinin dışarıya baktığını gördü. Yarıları taranmamış, keçeli saçlarının altında kalan çizgilerle dolu yüzü cevize benziyordu. Tabakların tıngırtısına uyanmıştı. Tanya'ya doğru huysuz bir bakış atıp çay kutusunun içinde kaybolmadan önce eğildi, bastonunu şeker kavanozuna sokup karıştırdı.

Florence'in şekere uzanıp önce kendi çileklerinin üstüne serpmesini ardından da masadakilere uzatmasını dehşetle izledi. Tanya kavanozu kendi almadan doğruca Fabian'a uzattı. Peri ona dokunduktan sonra şekeri kullan-

masına imkân yoktu –üstelik buradakilerden hiçbiri onu, normalde çileği şekerle yediğini bilecek kadar iyi tanımıyordu.

Kaşığı ağzına ilk götüren Warwick oldu. İfadesi çabucak tiksintiye dönüştü. Ağzındakileri bir peçeteye çıkardı.

“Bu *tuz*!” dedi su sürahisine uzanırken.

“Emin misin?” dedi Florence.

“Elbette ki eminim!”

Fabian’ın yarı açık ağzına doğru giden eli havada kaldı. Hayal kırıklığı dolu bakışları kaşığa odaklanmıştı.

“Şeker kavanozunu son dolduran kim?” dedi Florence.

“Benim,” dedi Tanya suçlu suçlu. “Bu sabah doldurdum.”

Florence, mahvolmuş tatlılara uzanıp çöp kutusuna dökmeye başladı. “Tanrı aşkına biraz daha dikkatli olmaya çalış!”

Tanya öfkeyle dudağını ısırdı. Onu memnun eden tek şey tadına ilk bakanın Warwick olmasıydı. Anlatmayacağına dair söz verdiği halde, ormandaki olayı büyükannesine söylediği için ona çok kızgındı. Aslında kulak misafiri olduğu konuşmalarından dolayı her ikisine de kızgındı.

Keyfi kaçan Warwick müsaade istedi. Florence de hemen ardından mutfaktan ayrıldı.

Fabian öne doğru eğilip Tanya’ya baktı.

“O kavanozda bu sabah kesinlikle şeker vardı. Mısır gevreğime koymuştum.”

Tanya çocuğu süzdü. Fabian’ın yüzüne tembel bir sırıtiş yayılmıştı.

“Peki ne zaman değiştirdin?” diye sordu.

“Neyi?”

“Kavanozları. Ne zaman değiştirdin?”

“Ne? Sen... sen benim yaptığımı mı düşünüyorsun?”

“Yapmadın mı?”

“Hayır,” dedi Tanya buz gibi bir sesle. “Neden yapayım ki?”

Fabian gülümsedi. “Eğlence olsun diye?”

Tanya sofradan kalktı, tatlı yiyecek havası kalmamıştı.

“Evet, bu doğru Fabian. Benim eğlence anlayışım herkesin gözü önünde aptal durumuna düşmek.”

“Yani, Warwick ağzını doldurduğunda yüz ifadesi olağanüstüydü,” dedi neşeyle. “Ve sen de kendi kâsene şeker koymadın.”

“Ben yapmadım.” Tanya koridorun yarısına varmıştı ki Fabian ona yetişip önünü kesti.

“Yolumdan çekil.”

“Biliyor musun,” dedi Fabian, “sen etraftayken hep komik şeyler oluyor.”

Tanya gözlerini kısıtı ama kalbi deli gibi çarpıyordu.

“Ne tür şeyler?”

“Hani annenler Fransa’ya gittiklerinde de burada kalmıştın ya,” diye sürdürdü konuşmasını Fabian. “İlk gece hep birlikte film izliyorduk ve film bitip sen ayağa kalktığında yere düştün, çünkü ayakkabı bağların birbirine düğümlenmişti. Beni suçlamıştın. Oysa benim bunu yapmış olamayacağımı gayet iyi biliyordun - odanın diğer köşesinde oturuyordum. Asla yanına gelmemiştim.

“Sonra, geçen yaz pazardan Florence için taze çiçekler almıştın. Ertesi sabah kahvaltıda hepsi solmuştu. Sanki üç haftadır suda duruyorlarmış gibi her biri solmuştu.

“Ve sonra-”

“Varacağın bir yer var mı Fabian?” dedi Tanya sesindeki titremeyi kontrol altına almaya çalışarak.

“Evet var. *Sensin* o nokta. Garip şeyler hep sen buralar-dayken oluyor. Hiç kimse fark etmiyor sanıyorsun... Ama ben ediyorum.”

Tanya kahkaha atmak için kendini zorladı. “Muhteşem bir hayal gücün var. Şimdi, eğer hepsi buysa, yolumdan çekilir misin lütfen?”

Fabian sırtarak kenara çekildi. “Sende sana uymayan bir şey var. Bir şeyler saklıyorsun. Ve ben, bunun ne olduğunu bulacağım.”

Tanya gerildi. “Sadece beni rahat bırak. Ciddiyim Fabian. Yoluma çıkma.”

“Pekâlâ,” dedi Fabian hafife alarak. “Zaten Warwick seninle konuşmamdan da hiç hoşlanmıyor. Senin bir baş belası olduğunu söylüyor.”

“Babanın ne dediği umurumda değil.” Tanya çocuğu öfkeyle itti. “Söylediklerinin benim için bir önemi yok- bu sabah verdiği sözü tutmadığını duydum. Büyükanne me bizi bugün ormanda bulduğunu anlattığını duydum. Bizi gammazladı. Yani neden oturup bu cvdeki gerçek baş belası kim diye düşünmüyorsun?”

Fabian ve Warwick’e öfkeli olduğundan o gece Tanya’nın uykuya dalması uzun sürdü. Ettikleri kavgayı tekrar tekrar zihninden geçirdi ve her seferinde aklına gelen en iyi karşılıkları sessizce odada fısıldadı. Warwick ona baş belası demeye nasıl cüret ederdi? Ve Fabian hangi cesaretle onu tuzla şekerin yerini değiştirmekle suçlayabilirdi?

Kızı esas rahatsız edense –aynı anda hem rahatsız ediyor hem de sinirlerini bozuyordu- Fabian’ın o etraftayken gerçekleşen tüm o tuhaflıkları fark etmiş olmasıydı. Solmuş çiçeklerden düğümlenmiş ayakkabı bağcıklarına kadar çocuğun söylediği her şey doğruydu. Tüm bunlar

periler tarafından yapılmıştı. Onu şoke edense, çocuğun tüm bunları fark edip bu geceye kadar hiçbir şey söylememiş olmasıydı.

Tanya tüm bunları düşünerek kendini daha çok üzdüğünü anlayınca zihnini boşaltıp uyumaya çalıştı. Nihayet uykuya daldığındaysa huzuru çok uzun sürmedi.

Odada yalnız olmadığına dair şüphe götürmez bir hisle uyandı. İlk önce gelenlerin periler olduğunu düşündü ama uykusu açılırken zihni de odaklanmaya başladı ve onların varlığına dair bir şey görüp duymadı. Oda sessizdi. Ne kanat sesi, ne fısıltı, ne tuhaf toprağımsı koku. Sadece o ve boş, keyifsiz oda.

Huzursuzca başını yeniden yastığa koyup garip hislerden kurtulup rahatlamaya çalıştı. Sadece bir rüya olmalıydı. Son birkaç gündür yaşananların ardından uyumakta zorluk çekmesi sürpriz değildi. Gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve yavaşça vermeye çalıştı.

Sonra karanlıkta yılan tıslaması ya da sürtünme benzeri bir şey duyunca donup kaldı. Bir şey dikkatle ve yavaş yavaş yerde sürünüyordu. Onu uyandıran ses buydu, bundan emindi.

Hareket edemiyor, nefes alamıyordu. Korku onu ele geçirmiş, kendi bedenine hapsolmuştu, tek yapabildiği sürtünme sesini dinlemektir. Nereden geldiğini bile anlamıyordu. Ses sanki odadaymışçasına çok yakından geliyordu – ama yine bir ses onun odada olmadığını söylüyordu. Her nerdeyse –ve her neyse- çok yakındı. Çok ama çok yakındı.

Derken bir şey onu tutup donmuş halinden çekip çıkardı. Korkuyla bağırmamak için kendini tuttu, yatak örtülerini üstünden atıp ayağa fırladı. Küçük bir ses onu

durdurdu. Bir kez daha durup kaldı –ama bu sefer korkudan değildi. Bu sefer dinlemek için durdu. Kesinlikle bir şey duymuştu. Sürtünme sesi değildi. Ama bir şey duymuştu –daha belirgin bir şeydi.

Birisi *hapşırması*.

Tam o anda Tanya anladı. Gardıroba yürüdü, kapıyı açtı, asılı birkaç parça eşyayı kenara çekti sonra gardıroba sertçe tıkladı. Burada bir boşluk vardı.

Bir adım geri çekildi, şüphelerinde haklıydı.

Gardırop, hizmetlilerin merdivenlerine açılan eski kapının önüne konulmuştu. Ve şu anda diğer tarafta birisi geçit boyunca sürünüyordu. Aniden Tanya'nın zihninde bunun kim olabileceğine dair bir fikir oluştu. Gardırobun arkasına bir kez daha ama sertçe vurdu.

“Orada olduğunu biliyorum Fabian,” diye tısladı. “Ve sana şunu söyleyeyim...

Gardırobun arkasından korkunç bir ses gelince kelimeler Tanya'nın boğazına takılıp kaldı: sanki bir kedi yavaşça boğuluyormuş gibi tiz ve umutsuz çığlıklar duyuluyordu. Bunları duymak Tanya'nın kanını dondurdu. Derken bir şırıltı oldu, sesler tamamen kesilmeden önce boğuklaştı ve gittikçe yavaşladı. Çok ama çok sessiz olmaya çalışan birinin ayak sesinin eşlik ettiği sürtünme sesi yeniden başladı. Geçit boyunca ilerleyen ses zayıfladı.

Tanya odanın karşısına ne zaman geçtiğini, ne ara gidebildiği kadar uzağa gidip sırtını duvara yasladığını hiç hatırlamadı. Sabah saat dörtte, soğuk gün ışığıyla uyandığında üşüdüğü için iyice köşeye sokulmuştu, tekrar yatağa giderken aklında tek bir düşünce vardı.

İ hizmetli merdivenindeki kişi belki de Fabian değildi.

Sabah saat dokuzda Amos'un bağırsıkları tüm ev halkını uyandırdı. Tanya kulaklarını yukarıdan gelen gürültü ve tangırtılardan korumaya çalıştı –ihtiyar adam kahvaltısını ya düşürmüştü ya da yere atmıştı. Warwick'in, kızın odasının önünden sert adımlarla geçerken sövüp sayması ikinci ihtimalin doğru olduğunu kanıtlıyordu.

Bir süre sonra gece gerçekleşen olaylar Tanya'nın aklına hücum etti. Gün ışığında duyduğu seslerden korkmuş olması kızı saçma hatta komik geldi. Seslerin sahibinin Fabian olduğuna karar kıldı. Eski hizmetli merdivenlerini kısa bir süre önce bulmuşlardı ve yaptıkları kavga Fabian'ın kızın yanına gelmeyi istemesi için yeterli bir sebep olabilirdi. Ama Tanya çocuğun oyununu bozmuştu ve ilk fırsatta zevkle bunu ortaya çıkaracaktı.

Yataktan çıkıp giyinmek için kendini zorladı ama ne giyeceğini de bilmiyordu. Kırmızı tişörtü kirlideydi ve Tickey End'den aldığı boncuklu eşarbi da boynunu kaşındırmıştı. Kız da bunu döşemenin altında gizlediği, içinde peri caydırıcı eşyaları, pusula ve tek kalan günlüğünü koyduğu ayakkabı kutusunun etrafına sarmıştı. Şimdiyse perilerden

korunmak için kitaptaki başka bir yöntemi kullanmaya karar verdi; çoraplarını ters giyecekti, üstelik spor ayakkabılarını giyince de durumu kimse fark etmeyecekti.

Tanya aşağı indiğinde, büyükannesi Warwick'in karşısına oturmuş ev halkının tükettiği gıda miktarı hakkında söyleniyordu. Ocakta duran koca bir tencere yulaf lapasından buharlar çıkıyordu. Tanya, yanından geçerken büyükannesini üzme için kasten görmezden geldi o sırada peri tencerenin altından fırlayıp tost makinesinin arkasına saklandı.

"Günaydın," dedi Florence.

"Öyle mi?" dedi Tanya. "Benim günlerim genelde bir saat kadar sonra başlar. Hâlâ yatakta olmalıydım."

Warwick kızın varlığını fark ederek başını kaldırdı.

"O zaman neden yatakta değilsin?"

"Uyuyamadım," dedi Tanya sivri bir dille.

Florence fincanını tabaktan kaldırdı.

"Anos sana rahatsızlık veriyorsa seni bir başka odaya yerleştirebiliriz. Koridorun diğer tarafında bir oda hazırlamak eminim ki Warwick için sorun olmaz."

"Gerek yok," diye mırıldandı Tanya. "Daha fazla *bela* olmak istemem." Bela kelimesini özellikle vurgularken doğrudan büyükannesinin gözlerine baktı. Florence'ın elindeki çay fincanının bir parça sallandığını görmek kızı memnun etmişti.

"Sorun olmaz," dedi kadın sakince.

Yalancı, diye düşündü Tanya. Hiçbir şey söylemedi. Soğumakta olan kızarmış ekmeklerden bir dilim alıp üzerine yağ sürmeye başladı.

"Taze yapılmış yulaf lapası var-" diye söze girdi Florence.

“Yulaf lapası sevmem.”

“Komik,” dedi Warwick aksi bir tonda. “Geçen sene tabak tabak yediğini gördüğümü hatırlıyorum.”

“Evet, belki de bu yüzden artık uzak duruyorumdur.”
Sessizlik.

“Peki, bunu yapmayı istiyor musun?” dedi Florence sonunda. “Odaları değiştirmekten bahsediyorum.”

Tanya, ağzındakileri gürültüyle çiğneyip cevap vermek için bekledi. Garip bir biçimde kendi tavırlarından keyif almaya başlamıştı. Eğer Warwick ve büyükannesi şimdiye kadar onun bir baş belası olduğunu düşünmüşlerse o zaman, olacaklar onları çok şaşırtacaktı. Şu saatten sonra Tanya çıkarabildiği kadar sorun çıkarmak için aklını zorlayacaktı. Şansı da yaver giderse belki Londra’ya geri gönderilirdi; o zaman onunla annesinin uğraşması gerekirdi. Düşündüklerinin kendini gülümsetmesine engel oldu.

“Hayır, zahmet etmeyin,” dedi sonunda. Ağzındaki lokmayı yuttuktan sonra kızarmış ekmeğinden bir ısırık daha aldı. Warwick’e eski tozlu odalardan birini temizleme düşüncesi kızı ne kadar memnun etse de şimdikinden kötü bir odaya geçme olasılığını göz ardı etmeme kararı aldı. Warwick’in gözle görülür bir biçimde rahatlayıp gülmemek için kendini zor tuttuğunu göz ucuyla yakaladı.

Bir parça daha kızarmış ekmeğe alıp mutfak kapısına yöneldi. Büyükannesinin onu mutfak masasına geri çağırmasını bekledi ama ardında bıraktığı odaya sessizlik hâkimdi.

★★★

Öğleden sonra, Tanya, mutfak penceresinden bakarken arka bahçede bir hareketlilik gördü. Ayağa kalktı, arka ka-

pidan bahçeye çıkıp koca çalılıkların ve fundaların ötesini görmeye çalıştı.

Burnswick, taş bahçede tek başına oturuyordu. Tanya, yavaşça yaklaşıp yanına oturdu. Goblin başı ellerinin arasında oturmuş sersefil bir halde yere bakıyordu. Tanya elini uzatıp nazikçe koluna dokundu.

Burnswick sıçradı. Belli ki kızın yaklaştığını duymamıştı. Kıza baktı ve sonra başını yine ellerinin arasına gömdü. Yüzü yeniden dövüldüğünü gösteriyordu hatta bu sefer son seferkinden beter dayak yemişti. Morarmış sağ gözü şişmiş ve tamamen kapanmıştı. Kulakları sanki ısırılmış gibi görünüyordu. Kız onu izlerken şişko burnundan bir damla gözyaşı yuvarlandı.

Tanya not defterini çıkardı. Zamanı ve şansı olursa goblin sormak istediği birkaç soru vardı.

Bir koca damla daha Burnwick'in yanağından süzüldü. Yaratık, Tanya'nın anlayamadığı bir şeyler mırıldandı. İşte o zaman, kız goblinin birkaç ön dişinin eksik olduğunu fark etti. Tanya sözlerini tekrar etmesini isteyemeden, goblin ayaklarına doğru eğilip eline bir şey aldı.

Goblinin başparmağıyla işaret parmağı arasında, ağzına atmadan önce çılgınca kıvranan bir tırtıl vardı. Yaratık gürültüyle çiğnediği tırtılı yine gürültüyle yuttu ve ardından öksürmeye başladı. Tanya, Burnswick'in kalan dişlerinin arasından tırtılın tüylerini çıkarmasını acıma ve tiksintiyle izledi.

“Bekle bir dakika, tam burada dur,” dedi Tanya. “Bizde biraz fazladan yemek olabilir.” Doğruca mutfığa koşup kalan bir şey var mı diye mutfak dolaplarına ve buzdolabına baktı. Büyükannesi haklıydı; yiyecek bir şey kalmamış-

tı. Bir parça ekmek, biraz peynir ve bir avuç dolusu üzüm aldı.

Buzdolabının kapısını kaparken bir şapırtı sesi duydu ve ateş perisinin Warwick'in botlarından birinin arkasında hızla koştuğunu gördü. Merakla perinin fırladığı tarafa doğru yaklaştı ve ocak taşında derin olmayan bir kâse gördü. Kabin içinde kızıl renkli, keçeleşmiş tüyler ve çiğnenmiş bir örümcek yüzüyordu. Yüzeyi hâlâ hafifçe dalgalanmaktaydı ve Warwick'in botlarına doğru giden birkaç damla da suçluyu işaret ediyordu.

Birkaç damla süt için Spitfire'in gazabına uğramayı göze alabilecek her yaratığa acıyan Tanya –bu arada Oberon bile ondan uzak duruyordu- temiz bir çay tabağı alıp içine taze süt döktü ve kömür kovanının yanına –ki burası perinin en sevdiği yerdi- bırakıp doğruca bahçeye koştu.

Burnswick yiyecekleri görünce gülsün mü, ağlasın mı bilemiyormuş gibi baktı. Tanya, goblinin her bir kırıntıyı alıp mideye indirişini, ardından da arkasına yaslanıp hoşnutlukla geçirmesini izledi. Bugünlerde yediği en doyurucu öğün olduğu açıktı. Tanya yemeğini bitirmesini sabırla beklerken sorularına cevap alıp alamayacağını merak ediyordu.

Goblin beklentiyle kızı süzdü.

“Bir şey sorabilir miyim Burnswick sana? Korkulacak ne var ağaçlarda?” dedi ormanı işaret ederek.

Burnswick ayaklarını birbirine sürttü. “Sana sözüm maalesef tek: Uzak dur oradan, gitme pek.” Taşın üstünden atlayıp çalılıklara yöneldi.

“Nereye gidiyorsun?” diye seslendi Tanya. “Beni böyle mi bırakıyorsun?”

Burnswick kıza döndü, gözleri yaşlarla doluydu.

“Çok iyi davrandın Burnswick’e, başka bir şey diyemez yine de.”

Bunları söyler söylemez çalıların arasına girdi.

“Hemencecik kaçıp gitme!” Tanya ısırgan otlarının arasına daldı. “Burnswick! Lütfen kal benimle!”

Goblin gözden kaybolmuştu bile. Tanya ısırgan otlarının değdiği bileklerinde ağrılı, kırmızı şişlikleri görünce yüzünü buruşturdu. Ekmek kırıntıları arasında yatan kırık bir dişi almak için durduğunda hüznle taş bahçeye baktı, belli ki Burnswick’e aitti. Dişi cebine koyup eve doğru yürümeye başladı. Goblinin kendini koruması için kızı uyarması çok anlamlıydı; ama korunacağı şeyin ne olduğunu bilmeyen biri, kendini nasıl korurdu ki?

“Kiminle konuşuyordun?”

“Ne zaman?”

“Taş bahçede biriyle konuşuyordun.”

Her zamanki gibi Fabian kıızı hiç beklemediği bir anda yakalamıştı. Tanya ve Oberon dere kenarında yürüyüşe çıkmışlardı. Bu sefer tasması köpeğin boynundaydı, arada sırada tasmayı zorluyor olsa da, Tanya tekrar kaçmaması için köpeği uyarıyordu. Bir kez daha ormanda kaybolmak ya da Warwick’ten yardım istemek niyetinde değildi.

“Kimseyle konuşmuyordum.” Fabian’ın içine bir şeyler karaladığı kahverengi deri kaplı defterine göz attı. Kızın baktığını anlayınca Fabian defterini kapadı.

“Konuşuyordun. Gördüm.”

Tanya omuz silkti. Çocuğun tavırlarına, aptal defteri ile

ilgili bu kadar ketum oluşuna ve bundan da çok, sürekli takipte kalmasına sinir olmuştu.

“Muhtemelen kendi kendime konuşuyordum.”

Fabian sanki karşısında acısının dindirilmesi gereken huzursuz bir hayvan varmış gibi kaşını kaldırdı.

“Sen ne dersen o.”

Elinde kitabıyla uzaklaşmaya başladı çocuk.

“Seninle konuşmaktan daha iyidir!” diye bağırdı Tanya. “Ve bu arada eğer gecenin bir yarısı hizmetli merdivenlerinde gezme konusunda ısrarcıysan en azından sessiz olmayı dene. Sabahın kör karanlığında Amos’un sesiyle uyanmak yeterince berbat zaten!” Oberon’un peşinden giderken Fabian’ın kendini beğenmiş yüzündeki sırıtışı hayal etti.

“Sen neden bahsediyorsun?”

Tanya durup arkasını döndü. “Ne dediğimi gayet iyi biliyorsun. Dün gece yarısı hizmetli merdivenlerinde tuhaf sesler çıkararak yılan misali sürünmenden bahsediyorum. Beni korkutmak için hayal gücünü biraz daha zorlamalısın!”

Fabian başını iki yana salladı. “Her ne duyduysan ben değildim.”

Çocuk uzaklaşırken Tanya arkasından bakakaldı. Her ne kadar sesi gerçeği söylüyormuş gibi çıktıysa da kızın ona inanmamaktan başka çaresi yoktu. Sesin sahibi Fabian değilse kim olabilirdi ki?

Gün ufak tefek gelişmelerle sürüp gitti. Tanya sırf can sıkıntısından ikinci kata çıkmaya karar verdi. Birkaç boş odaya göz attıktan sonra, nihayet ilgi çekici bir şey buldu:

önemsiz eşyaların durduğu dolaba tıklmış bir kutu fotoğraf. Ağır kutuyu oflaya puflaya odasına götürdü, içindekileri yere boşalttı.

Bir avuç fotoğraf alıp bakmaya başladı. Çoğunluğu annesinin ve kendisinin hayatlarının çeşitli aşamalarında çekilmişti. Yüzünün kremayla kaplı olduğu tombul çocukluk fotoğrafını ve panayırdaki atlıkarıncadan kameraya el salladığı fotoğrafı görünce gülümsedi.

Anne ve babasının düğün gününe ait birkaç fotoğraf da vardı. Tanya onları bir kenara ayırdı. Fabian ve Warwick'in fotoğraflarını görünce kaşlarını çattı ve hemen kutunun içine geri koydu. Biraz sonra fotoğrafları kategorilere ayırmaya başladı ve çok geçmeden, önemli bir ayrıntı fark etti. Bir kategori eksikti: kendisi. Büyükannesinin evinde kendi resmini hiç görmediğini ilk kez o an anladı. Fotoğraflarının hiçbirisi çerçevelenip Fabian'ın ya da annesinin yanındaki oturma odasının duvarına asılmamıştı. Tüm fotoğraflar burada bir kutunun içine tıkılıp küflü bir dolaba atılmıştı.

Bir saatin sonunda halının üstü fotoğraflarla örtülmüştü. Tanya o doğmadan önce ölen büyükbabasına ait fotoğraflarla her karşılaştığında dalıp gidiyordu. Işıltılı gözleriyle neşeli, mutlu bir adama benziyordu ve Tanya bir kez daha keşke onu tanıma şansı olsaydı diye düşündü.

Sıradaki kenarı kıvrılmış fotoğrafı alırken içini çekti, resmin büyükannesine ait olduğunu fark etmeden önce pek ilgilenmemişti. Fotoğraf çekildiğinde Tanya kadardı. Ancak fotoğrafta Florence yalnız değildi. Solmuş fotoğrafta bahçe kapısının yanında yan yana duran iki kız vardı. Genç Florence kameraya dertsiz ve mutlu bir ifadeyle ba-

kıyordu. Hemen yanında, aynı yaşlarda, çarpıcı bir güzelliği olan, siyah, uzun saçlı bir kız duruyordu. Tanya, koyu renkteki gözlerine bakar bakmaz kızı tanımıştı. Fotoğrafi çevirdi. Arkasında bir şeyler yazıyordu.

Florence ve Morwenna, on dört yaş.

Kalbi deli gibi çarparken nefesi sıklaştı. Hata yoktu. Fotoğraftaki kızla, Hangman Ormanında kayboldukları gün, Fabian ve kendisinin gördüğü kız aynıydı. Bu çok saçmaydı.

Ormandaki kız... büyükannesinin elli yıldan fazladır kayıp olan en iyi çocukluk arkadaşı Morwenna Bloom'du.

Tanya etrafa yayılmış fotoğrafların üstünde kayarak kapağa fırladı. Doğruca aşağı inip bahçeye çıktı. Gece havası dingin ve sıcaktı ama buna rağmen kızın dişleri birbirine vuruyordu.

“Fabian! Orda mısın?”

Birkaç saniye boyunca ses gelmedi sonra meşe ağacından soluk bir hışırtı duyuldu.

“Fabian!” diye seslendi ama sesi bu sefer daha güçlü çıkmıştı. “Seninle konuşmam gerek.”

“Demek şimdi benimle konuşmak istiyorsun!” dedi başını dalların arasından çıkaran Fabian. “Kendi kendinle konuşmayı tercih ettiğini sanıyordum.”

“Ciddiyim! Durum *ciddi*!”

Tanya'nın sesindeki panik Fabian'a kızın onunla dalga geçmediğini söylüyordu. O ağaçtan tembel tembel inerken Tanya da kontrolsüzce titriyordu.

“Ne var?” diye sordu çocuk.

Tanya tek kelime etmeden fotoğrafı uzattı.

“Yani? Bu Florence... sadece yüzünde kırılganlık yok.”

“O değil. Diğeri,” dedi Tanya.

Fabian’ın yüzü bembeyaz kesildi. “Bu kız... bu kız... or-
manda... ama biz onunla konuştuk...”

“Dahası da var.” Tanya fotoğrafı çevirip arkada yazan
ismi gösterdi. “Bu o. Kayıp kız.”

“Olamaz,” dedi Fabian. “O olay elli yıl önceydi. Bu im-
knsız. Mantıklı bir açıklaması olmalı.”

Fotoğrafa baktılar. Tanya’nın, büyükannesinin yanın-
da duran kızın ormanda gördüğü kızla aynı kişi olduğuna
dair şüphesi yoktu ve Fabian’ın yüzündeki ifade çocuğun
da kızla aynı fikirde olduğunu gösteriyordu.

Fabian huzursuz olmuştu. “Sana... Sana söylemem ge-
reken bir şey daha var.”

“Ne?” diye sordu Tanya zayıfça.

“*Fabian!*” Warwick’in sesi koridorda yankılandı.

“Burada olmaz,” dedi Fabian. “Yarım saat sonra benim-
le ikinci katta buluş.”

Sonraki otuz dakika Tanya'ya hayatında yaşadığı en uzun dakikalar gibi geldi. Fabian babasının yanına gitmek için ayrıldıktan sonra, Tanya fotoğrafı cebine koyup kendinden geçmiş, hipnotize olmuş gibi merdivenlere doğru yürüdü. Sanki uyanamadığı bir rüyada kapana kısılmış gibi hissediyordu. Tek fark bu bir rüya değildi. Gerçekti ve kızı korkutuyordu.

Zihni durmaksızın çalışıyordu. Morwenna Bloom kimdi? Onun o gece ormanda başına gerçekte ne geldi? Ve Fabian onun kaybolmasıyla ilgili ne biliyordu?

Merdivenlerden yavaşça çıkarken oturma odasındaki büyükannesinin televizyon sesini bastıran öksürüğünü duydu. Odasına girip sessizce oturdu. Zaman geçmek bilmiyordu. Yirmi dakikanın sonunda kapısının önündeki döşemelerin sanki biri orada yürüyormuş gibi gıcırdadığını duydu. Kapıya yaklaşp dinledi. Hiçbir şey yoktu. Ne ayak sesi ne de başka bir ses geliyordu. Usulca kapıyı açıp boş koridora bakındı.

“Fabian?”

Kızı cevaplayan sessizlikti. Odadan çıkıp ikinci kata gitmeye karar verdi. Fabian her an gelebilirdi.

Evin ikinci katı sessizdi ama bu sınırlarının yatışmasına yardımcı olmuyordu. Hizmetli merdivenlerini gizleyen duvar halısının asılı olduğu karanlık girintiye gidip oturdu, bekledi.

Sandalyeye oturduktan saniyeler sonra koridorun diğer tarafından bir kapı açıldı. Ağır ve düzensiz adımlar ona doğru ilerlemekteydi. Gelenin Amos olduğunu anlamak için görmesine gerek yoktu; her adımda alınan hırıltılı nefesten anlaşılıyordu. İhtiyar adam görüntüye girene kadar Tanya onun uzayan gölgesini seyretti.

Ama karşısındaki manzaraya hazırlıklı değildi. Adamı son gördüğünden beri, sanki yüzyıllar geçmişçesine yaşlanmıştı. Yüzü çökmüş, yanakları çukurlaşmış ve vücudu kırışmıştı. Beyaz sakalları birkaç günlüktü ve yıllar içinde beyazlamış ince saçları vardı.

Zorlukla hareket ediyordu, deli gibi bakan gözleri bir noktaya sabitlenmişti. Gölgeler içinde kımıldamadan duran Tanya'yı görmedi. Adam önünden geçip banyo kapısını sertçe kapatıncaya kadar Tanya da nefesini tuttuğunu fark etmemişti. O anda, bu kadar çelimsiz görünen birinin bu kadar saldırgan olmasının ne kadar tuhaf olduğu düşüncesi aklına geldi.

“Tanya! Buraya gel,” diyen Fabian'ın sesi duyuldu.

Tanya oturduğu sandalyeden dikkatle kalktı. Hareket etmeye cesaret edemiyordu.

“Neredesin?”

“Buradayım, çabuk ol!”

Sesi banyonun hemen ötesindeki karanlık koridordan geliyordu. Tanya, Amos'un kapıyı her an açıp onu görebileceğinin farkındaydı, o yüzden parmak ucunda alelacele ilerledi. Fabian'ı banyo kapısına bitişik bir kapının ardında endişeyle beklerken buldu.

"İçeri gir," dedi, kız içeri girsin diye kapıyı biraz daha açarken. Tam sifon çekilirken odanın kapısını kapadı.

"Neden karanlıkta duruyoruz?" diye sordu etrafına gergince bakınan Tanya.

"Sessiz ol," diye fısıldadı Fabian. Amos odasına dönerken döşemelerin gıcırdadığını duydular. Tanya karanlığa alışınca odanın içine göz gezdirdi. Burası uzun zamandır kullanılmamıştı. Ne halı ne de perde vardı ve ampulü çevreleyen bir abajur da yoktu. Odada sadece çürük bir yatak ve tek kapılı, eskimiş, kırık dökük bir dolap vardı.

"Neden karanlıkta oturuyoruz?" diye tekrarladı Tanya, hâlâ hafif hafif titriyordu. Isınacak gibi de değildi.

"Çünkü burada olmamamız lazım," dedi Fabian. "Işık açarsak kapının altından ya da pencereden görünebilir." Yere otururken Tanya'ya da aynısını yapmasını işaret etti.

"Neler oluyor?" dedi kız.

Fabian gözlerini sımsıkı kapadı. "Bulduğun gazete kuppürü –tam olarak ne yazıyordu?"

"Sana söyledim," dedi Tanya.

"Bir kez daha söyle."

"Morwenna Bloom adındaki on dört yaşındaki bir kızın Hangman Ormanı'nda kaybolduğu ve kızın bir yeraltı mezarlığına düştüğünün sanıldığı yazıyordu. Ec, bir de, kızın bir rahibin kızı olduğunu yazmışlardı."

"Hepsi bu mu?"

“Hatırladıklarımın hepsi bu.”

“Bir erkek çocuğundan bahsedilmiyor muydu peki... kızını gören bir çocuk?”

Tanya bir süre konuşmadı.

“Evet,” dedi sonunda. “Şimdi hatırladım. Bölgede yaşayan bir çocuk hakkında bir şeyler vardı. Kızı en son bir yeraltı mezarlığının yanında görenin o olduğu yazıyordu. Polis tarafından sorgulanıp ceza almadan serbest bırakıldığı da yazılıydı.” Durup pencereden süzülen ay ışığında Fabian’ı izledi. Solgun yüzü huzursuz görünüyordu.

“Tüm bunlar neyle ilgili, Fabian? Onun kim olduğunu biliyor musun?”

Fabian başını öne eğdi ve neredeyse anlaşılabilir bir şekilde başıyla onayladı.

“Evet. Keşke bilmeseydim. O... o benim büyükbabamdı. Amos’tu.”

Ürkütücü bir sessizlik havada asılı kaldı. Dışarıdan bir baykuş sesi geldi. Aşağıdaki koridordan kapı çarpma sesi duyuldu.

“Fabian!” diye bağırdı Warwick.

Tanya panikle Fabian’a baktı. Çocuk parmağını dudaklarına götürdü, gözleri karanlıkta parlıyordu.

“Fabian!” ayak sesleri birinci kata çıkan basamaklarda gümbürdedi. Bir kapı çarptı. Ardından bir tane daha.

“Ne istiyor?” dedi Tanya. “Birkaç dakika önce yanındaydın!”

“Endişelenme,” dedi Fabian. “Yukarı çıkmaz.”

İkinci kata uzanan basamaklardaki gıcırta çocuğun yamıldığını söylüyordu. Anahtarlar şingirdadı ve daha çok kapı açılıp kapandı. Warwick’in sesi gittikçe yükseliyor ve daha da öfkeleniyordu.

“FABIAN!”

Seslerden rahatsız olan Amos, odasında çığlıklar atıyordu.

“Yatağın altına gir!” diye tısladı Fabian.

İkisi birden alçak yatağın altına güç bela girip büzüştüler. Altlarındaki zemin ağır bir toz katmanıyla kaplıydı ve dahası, Tanya’nın şansına, muazzam büyüklükte siyah bir örümcek hemen gözünün önünde ağ örüyordu.

“Ben burada duramam!”

“Başka seçeneğimiz yok!” dedi Fabian sertçe.

“Ama-”

“Sessiz ol!”

Tanya dudaklarını ısırıp gözlerini oradan kaçırmaya çalıştı. Kafasına batan kırık bir yay saçına dolandı. Kız üstlerindeki şiltenin küflü rutubet kokusunu alabiliyordu. Sanki üzerine işenmiş gibi kokuyordu ama Tanya bunu yapanın insan mı, hayvan mı olduğunu anlayamadı. Warwick hemen yandaki odanın kapısından içeri girip saniyeler sonra da çıkınca Fabian gerildi. Ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu. Warwick dışarıda kasten ve usulca beklerken Tanya’nın soluğu boğazında düğümlendi. Kapı hızlıca açıldı, koridordaki ışık içeri doldu.

Warwick hızlı hızlı nefes alarak odaya girdi, saklandıkları yere o kadar yaklaşmıştı ki Tanya, adamın çizmelerindeki çamur topraklarını görebiliyordu. Elektrik düğmesine bastı. Neyse ki kırıktı. Lanetler okuyarak düğmeyi kapatıp yatağa bir adım daha yaklaştı. O anda korkudan felç olmanın nasıl bir şey olduğunu anladı Tanya. Tek hissedebildiği kaburgasının içinde gümbürdeyen kalbiydi: o kadar hızlı çarpıyordu ki sesini duyabiliyordu. Hatta bir an için

Warwick de duyabilirmiş gibi saçma bir düşünce aklına geldi. Her an dizlerinin üstüne çökerek yatağın altına bakıp çocukları görebileceği düşüncesiyle bekledi, nefes almaya bile cesaret edemiyordu. Ama adam aniden arkasını döndü ve kapıyı çarparak odadan çıktı.

Tanya tutmakta olduğu nefesini bırakırken hemen yanındaki Fabian'ın da rahatlayarak kendini bıraktığını hissetti. Odadan odaya geçip her birini kontrol ederek koridor boyunca ilerleyen Warwick'in ayak seslerini dinlediler. Nihayet aşağı inen adamın ayak sesleri tamamen uzaklaştı. Artık tek duydukları Amos'un bağırışlarıydı.

Tanya yatağın altından çıktı, Warwick'e yakalanmadıkları için mutluydu. Ancak Fabian rahatlamış gibi görünmüyordu. Bir elini saman rengi saçlarında sinirle gezdirdi.

“Çok fazla zamanımız yok. Beni bulana kadar durmayacak.”

“O zaman acele et ve bana tüm bunların neyle ilgili olduğunu anlat,” dedi Tanya dişleri birbirine vururken.

“Pekâlâ,” dedi Fabian, huzursuz görünüyordu. “Başlıyorum. O akşam... Morwenna Bloom'un kaybolduğu akşam, kız eve her zamankinden biraz daha geç kalınca kimse endişelenmemiş. Tüm hayatı boyunca burada yaşamış ve ormanı kaybolmayacak kadar iyi biliyormuş. Hava kararmaya başlayınca ebeveynleri telaşlanmaya başlamış, çünkü Morwenna karanlıktan nefret edermiş ve karanlık köktükten sonra asla dışarıda kalmazmış.

“Onun Florence ile olmadığını öğrenince iyice paniklemişler. Arkadaşlar ve komşularıyla birlikte arama ekibi kurmuşlar, belki de yaralandı ve eve dönemiyor diye düşünerek onu bulmak için ormana gitmişler.

“Saatler sonra aramaya son verilmiş. Ertesi gün arama ekipleri kızı aramak için yeraltı mezarlıklarına inmişler ama orada da kızıdan eser yokmuş. Sonra polis bir ipucu yakalamış. Kilise cemaatinden bir kişi, Morwenna’yı kayborduğu akşamüstü kendinden birkaç yaş büyük bir oğlanla ormana girerken görünüş.”

Fabian duraksadı. “Amos tarife tamamen uyuyormuş. Hatta onun için geldiklerinde aynı kıyafetleri giyiyor-muş.” Konuşmasını kesip ellerine baktı. Tanya, çocuğun bakışlarını takip edince ilk kez tırnaklarının yenmiş olduğunu fark etti.

“Onu sorgulamışlar,” dedi Fabian. “Neden polise gelmediğini öğrenmek istiyorlarmış. İnsanların ne düşüneceğini ya da ne söyleyeceğini düşünerek korktuğunu söylemiş. Ormandan geçerken onu gördüğünü ve hepsinin bu kadar olduğunu anlatmış. Bundan daha fazlasını bilmiyormuş. Sonunda onu serbest bırakmışlar, onu Morwenna’nın kaybolmasına bağlayacak kanıt bulamamışlar.

“Morwenna’ya gelince, şey... gerisini biliyorsun. Sanki yer yarılmış ve yerin dibine girmiş. Ailesi yıllar sonra kızın geri dönmeyeceğine ikna olunca taşınmışlar. Bundan sonra Amos için de işler değişmiş. İnsanlar ondan kaçmaya başlamış.”

“Ama neden?” diye sordu Tanya. “Onun aleyhine bir delil olmadığını söyledin.”

“Bu insanların konuşmasına, imalarda bulunmasına ya da suçlama yapmasına engel olmamış. Amos’un onu ittiğine... ya da önce öldürüp sonra da cesedini yeraltı mezarlığına ittiğine dair dedikodular almış yürümüş.”

“Ama neden?” diye sordu Tanya. “Ne gibi bir sebebi olabilir ki?”

“Bunu herkes biliyordu, Amos... ona karşı bir şeyler hissediyormuş. Anlaşılan birkaç hafta görüşmüşler. Ama Morwenna ayrılmak istemiş –onun kalbini kırmış.” Fabian üzüntüyle başını iki yana salladı. “İnsanlar onun öfkeli ve hayal kırıklığına uğramış olduğunu, belki de fikrini değiştirmek ümidiyle kızın peşinden gittiğini düşünmüşler. Belki kavga etmişlerdi. Ya da o şey istemişti... şey denemişti... ah, bilmiyorum. Bilmiyorum.”

Ama o da, Tanya da biliyordu. Ama ikisi de dile getirmek istemiyordu.

“Tickey End’deki insanların birini suçlaması için şüphe de kanıt kadar değerlidir. İnsanlar sana sen gerçekten de bunu yapmış olma ihtimalin var mı merakıyla bakarlar.”

“Neden çekip gitmedi peki?” dedi Tanya. “Buradan gidip yeni bir başlangıç yapabiliirdi, değil mi?”

“Neden gitsin ki?” dedi Fabian. “Yanlış bir şey yapmadıysa neden burayı terk etsin?” Duraksadı. “Üstelik bu sadece dedikoduları güçlendirirdi. Kaçıyor gibi görünmek istemedi.” Anlaması için yalvaran gözlerle Tanya’nın yüzüne baktı.

“İnsanların sana katil olup olmadığını merak ederek baktıklarında ne hissedeceğini hayal edebilir misin? Katil olarak bilinen birinin oğlu olarak büyüyen Warwick’in neler hissetmiş olabileceğini hayal edebiliyor musun? Tickey End’de ona nasıl baktıklarını gördüm. Tüm hayatı boyunca bu bakışlara ve yorumlara maruz kaldı. Bugün bile, hâlâ konuşuyorlar.”

Bu dehşet verici bir durumdu. Tanya’nın bir parçası aniden Warwick’e acıdı. Bu kadar zalim ve soğuk olmasına şaşmamalıydı. İnsanlar onu bu hale getirmişti. Ve şimdi

Tanya, Fabian'ın eve neden arkadaşlarını getirmediğini anlıyordu: kimse burada yaşayanlarla bir bağ kurmak istemiyordu.

“Bu olayın ardından Amos iş bulamadı. Kimse onu işe almak istemiyordu. Onun için bunca yıldır Elvesden Malikânesi'nde kaldı. Sonunda doğru düzgün İngilizce bilmeyen Elsa adında Danimarkalı bir kızla evlendi ama bu evlilik Warwick'in doğumuna kadar sürdü. Kız dedikoduları duyar duymaz babamı da Amos'a bırakıp kaçtı. Ve şimdi o her geçen gün yaşlanırken öfkesi de artıyor.”

Tanya boğazında beklenmedik bir düğüm hissetti.

“Olay bu,” dedi Fabian. “Her zaman onun masumiyetine inandım. Ama bugünden sonra, ben- ben artık neye inanacağımı bilmiyorum.”

Tanya çocuğa dehşetle baktı.

“Ciddi olamazsın! Sen... sen onun yaptığını mı düşünüyorsun? Morwenna'yı öldürdüğünü mü düşünüyorsun?”

“Ne düşüneceğimi bile bilmiyorum,” dedi Fabian. “O fotoğrafı gördüğümünden beri bir sürü şey zihnimi kemiriyor.”

“Ne tür şeyler?”

Fabian dudağını ısırды. “Korkunç şeyler. Sen... Sen hayaletlere inanıyor musun?”

“Sence ormandaki kız bir hayalet mi?”

“Tek bildiğim ormandaki kızla fotoğraftaki kızın aynı kişi oldukları –ki bu da hiç mantıklı değil. Morwenna Bloom yaşıyor olsaydı altmışlarının ortasında olması gerekirdi.”

“Belki de sadece ona çok benzeyen bir kızdır,” diye fik-

rini belirtti Tanya. Fabian'ın açıklamasını kabul etmek istemiyordu.

Çocuğun endişeli olduğu belli olsa da hâlâ Tanya'ya kendini beş yaşındaymış gibi hissettiren her zamanki küçümseyici bakışlarını atabilmeyi başarmıştı.

“Ona bu kadar benzeyebilmesi için *ikizi* olması gerekir. Yine de, bu bile mantıklı olmaz.” Kaşları çatıldı. “Tanrı aşkına onun bir hayalet olduğunu kabul et.”

“Peki,” dedi Tanya isteksizce.

“Bizi bir yere götürüyordu. Belki de bize bir şey göstermeye çalışıyordu.”

“Oberon’u bulmamıza yardım edeceğini söylemişti.”

“Ama edemezdi,” dedi Fabian. “O zaten Warwick’leydi.”

“O zaman belki de başka bir köpek görmüştür- yanılmıştır...”

Fabian onu dinlemiyordu. “Hayaletler bitmemiş bir işleri olduğunda dünyada kalırlar, değil mi? Morwenna Bloom onca yıldır kayıptı ve hâlâ kayıp, üstelik kimse de başına ne geldiğini bilmiyor. Ya ormanda öldüyse? Ya bizim gördüğümüz kız *gerçekten de* Morwenna’nın hayaletiyse? Belki de bize başına neler geldiğini anlatmaya... ya da bizi... kendi... kalıntılarına götürmeye çalışıyordu.”

“Hayalete benzemiyordu,” dedi Tanya. “Senin benim kadar gerçek görünüyordu. Ayrıca, neden şimdi? Neden biz?”

“Bunu da düşündüm,” dedi Fabian kısık sesle. “Ve kendini bize göstermiş olmasıyla ilgili bulabildiğim tek sebep aile bağı –ben Amos’un torunuyum. Belki de dedikodular gerçektir. Belki de adalet yerini bulana kadar buradan gitmeyecektir.”

Tanya konuşmadı. Ürkütücü olsa da Fabian'ın söyledikleri akla yatkın geliyordu. Üstelik gizemli kızı açıklayabilecek başka bir şey düşünemiyordu. Sırtını bir ürperti sardı.

“Ne yapacağız?”

Fabian dişlerini sıkı. “Ormana geri dönmeliyiz. Eğer bizi bir kere bulduysa bir kere daha bulabilir.”

Tanya'nın rengi attı. “Dönemeyiz. Eğer yakalanırsak başımız fena halde belaya girer –babanın ne kadar sinirlendiğini gördün!”

“Yakalanmayacağız,” dedi Fabian. “Önce bir plan yapmalıyız.”

“Bundan emin değilim...”

“Daha iyi bir fikrin var mı?”

Tanya başını olumsuzca salladı.

“Gerçeği öğrenene kadar huzur bulmayacağım,” dedi Fabian. “İlk bulduğumuz fırsatta ormana gideceğiz. Ve bu sefer ona *gerçekten* neler olduğunu bulacağız.”

Ay ışığı açık perdelerin arasından süzülüp odanın içine dolarak karanlığa nüfuz edip griye boyadı. Son bir iki saatte hava daha da ısınmıştı, pencereler en ufak esintinin içeri girmesi için ardına kadar açılmıştı ama hiç esinti yoktu. Alttaki avludaki güllerden gelen tatlı ve ağır koku, içeri yavaş yavaş akıyordu.

Tanya, ters yüz ettiği ince pijamalarıyla yatak örtülerinin üstüne yatmıştı. Pijamalar rahatsız edici bir biçimde üstüne yapışuyordu. Hâlâ uyanıktı ama bu, sıcaktan çok akşamüstü Fabian'ın anlattıklarıyla ilgiliydi. Üstelik Warwick koridordaki dolaplı saati yine tamir etmişti. Bütün gece alaycı çanlarıyla kızı uyutmamış olmasının yanı sıra, saat uyuyacak ne kadar az zamanı kaldığını da hatırlatıp durmuştu. Son çanlar sabah saat iki olduğunu söylüyordu ve şimdi uykuya dalsa bile Amos onu uyandırmadan önce dört saati vardı.

Yukarıda dolanan, kendi kendine mırıldanan ve tanrı bilir başka neler yapan adam aklına gelince vücudu karıncalandı. Amos dış dünyayla gerçek bir irtibat kurmayalı

yıllar olmuştu. Kızın aklına korkunç düşünceler üşüşmeye başladı.

Ya Morwenna Bloom'un kaybolmasında Amos'un parmağı varsa? Ya üst kattaki ihtiyar bir katilse? Derken aklına başka bir şey geldi. Belki de hizmetli merdivenlerini tek keşfeden Fabian ve kendisi değildi. Amos belki de Tanya'nın orada olduğunu öğrenmişti ve o da etrafta biraz gezinmek istemişti...

Birden ay ışığı yeterli gelmedi. Tanya bebek gibi davrandığı için kendini azarlayarak yanı başındaki lambanın düğmesini çevirdi ama ışık yanmadı. Lanetler okuyarak ayağa kalktı, kimsenin kapının altından ışığı görecektik olmasını umursamadan odanın ışığını açtı. Oda aydınlanmadı.

Bunun daha önce de, hatta birden fazla defa olduğu aklına geldi. Malikânede elektrik sıklıkla kesilirdi ve tecrübelerine dayanarak elektriğin gelmesinin dakikalardan çok saatler aldığını biliyordu. Büyükannesi bu durum için genellikle hazırlıklıydı, sıklıkla kullanılan odalara fazla fazla mum bırakırdı ama Tanya bu odada bir tane bile mum olmadığını biliyordu. Burası sıklıkla kullanılan bir oda değildi ve eşyalarını boşaltıp yerleştirirken de hiç mum görmemişti.

Gözlerini sımsıkı kapatıp düşünmeye çalıştı. Aşağıda, mutfakta mum olabilir. Florence daima lavabo altında birkaç mum ve birkaç kutu kibrit bulundururdu. Aşağı inip birkaç mum alabilir, sonra odasına dönüp uykusu gelene kadar kitap okuyabilirdi. Büyükannesinin hoşuna git-sin ya da gitmesin, Amos bağırsın ya da bağırmasın, kalkmak için kendini hazır hissedene kadar yatakta kalabilirdi. Bakmaya gelirlerse de hasta olduğunu söyleyebilirdi. Bu

şekilde biraz dinlenebilir ve her birinden uzak kalabilirdi: büyükannesi, Warwick ve Fabian'dan.

Bir planı olduğu için artık daha iyi odaklanabilen Tanya terliklerini giyerek odayı arşınladı. Uyuyan evin sessizliğinde çıkardığı her ses devasa geliyordu. Attığı her adım, döşemeden gelen her gıcırta durup sinmesine neden oluyordu.

Mutfakta kızı gören Oberon kuyruğunu keyifle sallayıp ocağın yanındaki örtüsünün üstünden kalktı. Tanya, köpeğin yanına diz çöktü ve ses çıkarmasını engellemek için hayvanla biraz ilgilendi. Kahverengi kemik iliği kokusu üstüne sinmişti ve sepetinde Warwick'in çizmelerinden çiğnenmiş bir parça vardı.

Köpeğin kafasını tekrar okşarken kanıtlardan kurtulmayı da aklına not etti ve ardından lavabonun altında mumla kibrit aramaya koyuldu. Birkaç mum alıp dolabın arkasında duran pirinç şamdana birini yerleştirdikten sonra fitilini yaktı. Mutfak altın renkli bir parıltıyla aydınlandı. Tanya kapıya doğru bir adım attı, yukarı çıkmaya hazırdı ama bir şey onu durdurdu. Kaşlarını çatarak mumu biraz yukarı kaldırdı.

Tezgâhın üstündeki doğrama tahtasının üzerine özenle dizilmiş dört dilim ekmek vardı. Üç tanesine yağ sürülmüştü. Hemen yanında yağ tabağı duruyordu ve onun üstünde de yarısı yağın içinde bir bıçak duruyordu. Tanya bir adım daha atarken alüminyum folyoya sarılı bir tabak gördü, açık olan kısmından içinde akşam yemeğinden kalma etler görünüyordu. Doğrama tahtasında duran olgun bir domates de dilimlenmeyi bekliyordu. Soğuktu, yani dolaptan çıkarılı çok olmamıştı.

Tanya derin bir nefes alıp mutfağın içine göz gezdirdi. Birinin işine mâni olduğu açıktı. Ve bu her kimse, uzaklaşmak için fazla zamanı olmamıştı. İyi de, kim sandviç yapmak gibi önemsiz bir şey yüzünden saklanma ihtiyacı duyardı?

“Kim var orada?” diye fısıldadı. “Fabian?”

Hizmetli merdivenlerine geçişin kapatıldığı girintiden karanlık bir siluet fırlayıp mutfaktan çıktı. Tanya ne yaptığını düşünmeden onun peşinden gitti. Mutfaktan çıkıp zifiri karanlık salona doğru ilerlerken elindeki mumun titreyen alevi önce gölgeleri duvarlara yaydı ve sonra da söndü.

Oluşan ani karanlıkta yolunu bulmak için duraksadı. Yumuşak ayak sesleri yavaşça ondan uzaklaştı. Yakınlardaki bir odanın kapısı usulca açılıp kapandı: kütüphane. Nefes almaya bile zar zor cesaret eden Tanya, mumu tekrar yakıp kapıyı açtı. Artık içeridekinin Fabian olmadığını, ayrıca birilerini uyandırması gerektiğini de biliyordu. Ama bunun için vakti olmadığını da farkındaydı.

Kütüphanenin içine doğru dikkatli bir adım atıp artık boş olan raflarla camın kenarında duran çalışma masasına baktı. Kapı arkasından kapandı, dışarıdan pençelerle kapının tırmalanma sesiyle birlikte hafif bir inilti duyuldu. Oberon kızın peşinden gelmiş olmalıydı. Tanya eğilip masanın altına baktı ve sapsarı parlayan bir gözün bakışına karşılık verdiğini görünce sıçradı. Spitfire. Kedi önce tısladı, sonra da kızıl bir top misali kıvrıldı. Tanya odayı inceleyerek bir adım geri gitti. Oda boştu. Saklanacak başka bir yer yoktu.

Mumu yakındaki bir kitap rafına koydu. Belki de yanılmıştı. Belki de davetsiz misafir başka odaya girmişti. Bü-

yükannesi ve Warwick'i uyandırması gerektiğini biliyordu ama davetsiz misafir dışarıda onu bekliyor olabilirdi. Durup bir sonraki hanlesini düşündü.

Titrek mum ışığında bir şey parladı. Tanya mumu bir kez daha havaya kaldırdı. Rafın kenarında, göz hizasında sarı ve parlak bir şey, doğramanın karmaşık desenlerinin içine sürünmüştü. Tanya bunun ne olduğunu anladı. Tereyağı.

Parmakları, koyu renkteki eski ahşabın gravürleri üzerinde gezindi. Gösterişli bir şekilde oyulmuş sarmaşıkların ortasında birkaç tane küçük, daire şeklinde panel vardı. Yağ bu panellerden birine bulaşmıştı. Üçgen şeklindeki desenin içinde üç küçük oyuk vardı. Kız kendinden geçmiş bir halde elini kaldırdı, baş, işaret ve orta parmaklarını bu çukurlara oturttu ve içgüdüsel olarak bileğini saat yönüne çevirdi.

Dairesel panel sessizce ve hiç zorlanmadan, eliyle birlikte dönmeye başladı. Paneli sağa doğru yarım tur döndürdükten sonra parmaklarını çekti ve ardından bileğini düzelterip parmaklarını yeniden yerleştirerek bir kez daha çevirdi. Yarım tur daha çevirdikten sonra panel tam yerine oturmadan önce bir parça direndi. Birkaç saniye boyunca bir şey olmadı. Ardındansa kitaplığın son parçası yavaşça dönmeye başladı.

Gözleri gördüklerini anlamak için savaş verirken Tanya kanın damarlarına hücum ettiğini duyabiliyordu. Kitaplık döndükçe duvarda dar bir geçit açıldı. Diğer taraf tamamen karanlıktı. Tanya mumu kaldırdı. Buranın hizmetli merdivenleri olmadığını biliyordu. Bu başka bir şeydi. Aşağı doğru inen bir dizi dik taş basamak vardı. İçerideki

hava soğuk, nemli ve küflüydü. Öne doğru eğilip basamaklara göz atmaya çalıştı. Kesinlikle güvenilir bir yer gibi görünmüyordu.

Tanya dar geçitte bir iki adım atıp basamaklara yaklaştı. Tüm bu zaman boyunca Fabian doğru söylemişti. Elvesden Malikânesi hayal etmesi mümkün olmayan sırları olan bir evdi. Gizli tüneller olduğu kesindi, evdeki davetsiz misafir de bunları biliyor ve kullanıyordu: peki bunu neden yapıyordu?

Geçiş kontrol eden mekanizma her neyse, onun kapandığını belirten hafif sürtünme sesini duyduğunda artık çok geç olmuştu. Keskin klik sesi ile tünelin kapısı mezar kapısı gibi kapanmış... ve Tanya içeride kalmıştı.

Dehşete kapılan kız mum ışığının yardımıyla umutsuzca bir mandal ya da kol aramaya başladı. Ama ikisi de yoktu. Panikle tırnaklarını kapıda küçücük bir oyuk bulmak için zorladı. Tahmin ettiği gibi kapı sımsıkı kapalıydı, sağlamdı ve aşılması imkânsızdı. O zaman tünelin sadece evden çıkmak için yapıldığını anladı ve bu da demek oluyordu ki girmek için de başka tüneller vardı. Tek ışık ve huzur kaynağı olan mum yanmaya devam ediyordu.

Çıkış yoktu. Kapana kısılmıştı.

Derin bir nefes alıp büyükannesine, Warwick'e ya da herhangi birine seslenmeye hazırlandı. Ama aniden aklına gelen bir şey onu durdurdu. Ona en yakın kişi –bağırışlarını duyup ona ilk ulaşacak olan- davetsiz misafir olabiliirdi. Sonuçta tünele giren her kimse gizli geçitten sonra takip edildiğini bilmiyordu. Tanya'nın tek şansı belli bir mesafeden onu takip ederek çıkışı bulmaktı.

Devam etmekten başka çaresi yoktu. Kalbi deli gibi çar-

piyor, kontrol altında tutmaya çalıştığı nefesini kısa aralıklarla alıp veriyordu. Daha önce hiç bu kadar korkmamıştı. Basamaklardan döne döne inmeye başladı. Aşağı indikçe ısı düşüyordu. Tanya, ince pamuklu pijamanın sarmaladığı cildinin karıncalandığını, tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Elindeki mum titremeye başlamıştı.

Basamaklar sona erdiğinde bir açıklığa geldi. Durdu, şok ve dehşet içinde devam edebileceği dört tünel saydı. Her biri döne kıvrıla farklı bir yöne doğru gidiyor, her biri diğerinden ürkütücü görünüyordu.

Kalın, yeşil küfle kaplanmış duvarlarda küçük, gri taşlar görünüyordu. Tanya, zemin üzerinde bir şey fark etti: geniş, düz bir taş tünellerden birine uzanan pis bir iple düğüm atılmıştı. Amacının yeraltı labirentinde yolu bulmak için bir işaret olduğunu anladı. O anda hayatının en zor kararıyla karşı karşıya geldi. Mumun az yandığını ve ışığının davetsiz misafir için bir nevi uyarı niteliği taşıdığını bilerek eğildi, taşla bağlı soğuk, nemli ipi tuttu ve parmakları arasında kayıp ona yol göstermesine izin verdi.

Derin bir nefes alıp mumu söndürdü ve onu çıkışa götüreceğini umduğu zifiri karanlıktaki koridor boyunca ilerlemeye başladı. Fabian ona ne demişti? Tüneler birkaç yere çıkıyordu... Tickey End'de bir yere –bir bara- ve yakınlardaki küçük kiliseye.

Lütfen kilise olsun, diye yalvardı sessizce.

Uzun süren birkaç dakika boyunca, zihninde koridorun gittikçe daraldığını ve karanlıklaştığını hayal ederek yürüdü. Küf boğazına kaçmış, oradan da soluk borusuna inmişti. Tek duyabildiği kendi titrek nefesiydi. Karanlık onu yutuyordu.

Ama sonra hava değişmeye, hafiflemeye ve soğuk olmasına rağmen daha ferahlaşmaya başladı. Tünelin bir yere açıldığını hissetti: bir tür yeraltı odası ya da belki bir çıkış yoluordu. El yordamıyla kibritlerini aradı ama kulaklarında yankılanan ani bir klik sesiyle dehşete kapılıp sııradı. Gözlerine yansıyan kuvvetli ışık onu kör ediyordu. Hatasını geç de olsa anlayarak elini gözlerinin üstüne kaldırdı.

“Bize katılman hoş oldu,” diye tısladı bir ses, korkunç derecede yakından.

ışık söndü ve ayak sesleri kızıdan uzaklaştı. Ardından kibritin sürtünme sesi duyuldu. Beyaz ışık gözlerinin önünde dans ederken Tanya tekrar tekrar gözlerini kırptırdı. Gözünün ucuyla görebildiği kadarıyla bir çeşit yeraltı mağarasındaydı.

Mum ışığı, kendisinden birkaç metre kadar ötede duran bir figürü açığa çıkardı. Gözlerini sıkıca kapatıp kamaşma hissinin geçmesini bekledi. Görüşü netleşmişti. Duvarın kenarında yavaşça hareket ettiyse de yüzü karanlıkta gizli kalmıştı.

“Kimsin sen?” dedi Tanya. Gözleri etrafta dolaştı. Uzak köşede, üstünde battaniye ve az sayıda giysi bulunan eski püskü bir yatak vardı. Onların üstüne de koyu renkli bir çantanın yarısı boşaltılmıştı. Küçük, ahşap bir masa ve bir sandalye yatağın yanında duruyordu. Masanın üstünde duran tek mumun ışığı yakalandığı hava akımıyla titreşiyordu. Davetsiz misafir duvardan uzaklaşıp kıza doğru bir adım attı. Mum ışığında bir kız yüzü belirdi.

Kız genç görünüyordu, Tanya’dan çok büyük değildi. Uzun boylu ve atletikti, karnı dümdüzdü ve çocuksu vücudu kıvrımsız, ifadesi okunaksızdı. Soluk ışıkta dahi Tan-

ya kızın beline kadar uzanan, vahşi ve dağınık kızıl saçlarını görebiliyordu. Karanlıkta parlayan saçlar sanki alevin ta kendisiymiş gibi mum ışığını bastırıyordu.

Kız, Tanya'ya doğru sessiz ve kedi gibi, sağlam bir adım daha attı. Üzerinde sade, kısa, koyu renkli bir elbise, ayaklarında yıpranmış ama dayanıklı yürüyüş botları vardı. İnce kalçasına sarılı bir bıçak vardı. Tanya, kızın bakışlarını yakaladı, ihtiyacı olursa kızın bunu kullanacağından kesinlikle şüphesi yoktu.

“Kimsin sen?” diye sordu Tanya bir kez daha. “Ve bü-yükannemin evinde ne yapıyorsun?”

Kız, hiç kırpmadığı yeşil gözleriyle Tanya'ya baktı.

“Önce benim bazı cevaplar almam lazım. İlk olarak adını söyle.”

“Sen kim olduğunu sanıyorsun?” diye fısıldadı Tanya. “Sen sadece-”

Kız, mağaranın karşısından tek bir hareketle Tanya'nın yanına vardı, yüzü artık birkaç santim uzağında duruyordu. Gerilmiş dudaklarının arasından sıktığı dişleri görünüyordu. Kızın tüm sakinliği kaybolmuştu. Vahşi bir deli gibi görünüyordu. Nefesi ekşi, elbisesi ter kokuyordu. Günlerdir duş almadığı belliydi.

“Bu gece bana pahalıya mal oldun ve fazlasıyla vakit kaybettirdin. Şimdi, bunu zor yoldan halledebiliriz ama ben aksini tavsiye ederim. Şimdi bir kez daha sana *nazikçe* soracağım. Adını söyle.”

“Tanya.”

“Güzel. Şimdi, Tanya, bu gece benim sesimi duyan başkası oldu mu?”

Tanya tereddüt etti. Kızın kendinden emin bakışların-

daki bir şey yalan söylemenin hata olacağını söylüyordu. “Sanmıyorum.”

Kız rahatladı ve birkaç santim geri çekildi.

“Gizli geçitleri nereden biliyorsun? Daha önce kullandın mı?”

Tanya başını olumsuzca salladı. “Hayır... Ben bunlar hakkında hikâyeler duymuştum sadece... ama var olduklarına hiç inanmamıştım.”

“Peki bunu nasıl buldun?”

“Seni takip ettim. Mekanizmayı harekete geçiren panelle bir parça yağ sürmüşsün. Yani bir bakıma şans eseri...”

Kız donuk donuk gülümsedi. “Yani beni takip ettin ve tünelde kapana sıkıştın. Küçük bir dedektif gibi değil mi? Geçitlerden başka kimin haberi var? Büyükkannenin evi olduğunu söyledin.”

Tanya başı dönerken midesinin de bulandığını hissetti. Kızın nefesi onu hasta ediyordu.

“Bilmiyorum. Büyükkannem bana bu tür şeylerden hiç bahsetmez. Lütfen, sadece buradan çıkmak istiyorum. Bana eve nasıl döneceğimi söyle –kimseye bir şey anlatmayacağım.”

Kız, Tanya’nın söylediklerini duymazdan geldi. “Büyükkannen kayıp olduğunu ne zaman fark eder?”

“Kahvaltıya inmediğimde. Sekiz civarı.”

Kız terledi.

“Neye ihtiyacın var?” diye başladı söze Tanya. “Eğer istediğin paraysa belki ben-”

“Para mı?” Kızın sesi kuşkucuydu. “Buraya para için gelmedim! Benim bir hırsız olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Yiyecek alıyordun?”

“Ben sadece ihtiyacım olanı aldım. Başka çarem yoktu.”

“Burada saklanıyorsun, değil mi?”

Kızın yüzü istemsizce seçirdi.

“Bu doğru, değil mi? Burayı gizlenmek için kullanıyorsun.” Tanya titreyerek mağaranın içine baktı. “Ve burada yalnız değilsin.”

“Ne?”

Tanya, kızın zümrüt yeşili gözlerine baktı. “Bize katılman ne hoş. *Biz*. Seni bulduğumda söylediğin buydu. Yanında biri daha var.”

Daha konuşmasını bitiremeden ürktücü, kan dondurucu bir ses mağarayı doldurdu. Sesin yükselmesiyle birlikte Tanya donup kaldı. Bu seste korkutucu bir biçimde tanıdık bir şey vardı -bunu daha önce de duymuştu.

Yatağın üstünde, giysi yığınının altında bir şey hareket etti. Hayır. Giysilerin *içindeki* bir şey. Kızıl saçlı kız yatağa doğru sessizce ilerleyip yığını kucağına alırken Tanya’nın sırtı buz gibi duvara dayanmıştı. Minicik bir elin yığının içinden çıkıp kızın yüzüne doğru uzanışını Tanya büyülenmiş gibi izliyordu. Ses devam ederken sıkılı, küçük bir yumruk ortaya çıktı.

“Bir bebek mi? Sen burada bir *bebekle mi* saklanıyorsun?”

Kız cevap vermedi. Tanya, kızın duyup duymadığını merak etti. Kızsa yatağın üstüne oturup rahatsız olduğu her halinden belli olan çocuğa bir şeyler fısıldamaya başladı.

“Neden böyle ağlıyor?” diye sordu Tanya, korkunç gü-rültüden ürkmüştü. İnsanın içine işleyen çıgıllara dönü-

şen feryatlar mağaranın duvarlarında yankılanırken kızın kalbini dehşetle doldurdu.

“Ağlıyor, çünkü hasta,” diye cevapladı kızıl saçlı kız beklenmedik bir anda. “Onun ilaca ihtiyacı var ama ilacımız yok.”

Dondurucu duvara dayalı duran Tanya’nın korkusu, bebeği görme arzusuyla yer değiştirdi. Yatağa doğru yavaş, sessiz bir adım attı. Kız fark etmedi. Cesaret bulan Tanya bir adım daha attı.

“Madem hasta neden hastanede değil?”

“Öyleydi,” diye mırıldandı kız. “Ama orası güvenli değil.”

“Senin bebeğin mi?”

Kız cevap vermedi. Tanya bir adım daha ilerledi. Kızın kollarındaki bebek kıvranmaya devam ediyor, vücudunu saran kumaşın altından bacakları sallanıyordu.

“Orası güvenli değil de ne demek? Nasıl olur da bir hastane bu ışıksız, havasız, buz gibi yeraltı zindanından daha güvensiz olabilir?”

“Sesini kes Tanya!” diye fısıldadı kız. “Ve olduğun yere dön.”

Tanya geri çekildi. Ama susmadı. Burada yanlış olan bir şeyler vardı, bir şeyler kafasını kurcalıyordu. “Neden hasta bir bebeği hastaneden çıkardın?”

“Sana kes sesini dedim! Kes sesini!” Kız yüzünü buruşturdu, bir an için hıçkırıklara boğulacakmış gibi göründüyse de ardından toparlandı.

Tanya, hafızasının derinlerinde geziniyordu, burada tanıdık bir şeyler vardı. O düşünürken hafızasındakiler önce yavaşça, sonra bir anda su yüzüne çıktı. O kadar hızlı hatırlamıştı ki sanki midesine yumruk gibi inmişti.

“Hatırladım. Radyodan duymuştum. Hastaneden bir bebek çalınmıştı...” Sesi titriyordu. “Sendin. Onu sen çaldın.”

Kızın gözleri öfkeyle açıldı.

“Bebeği sen kaçırdın,” dedi dehşete kapılan Tanya. “Ve şimdi hasta, ilaca ve tıbbi bakıma ihtiyacı olduğu halde onu burada tutuyorsun...”

Kızı tehdit eden mide bulantısı sonunda onu ele geçirdi. Tanya sancıyla öne eğilip kustu. Midesi boşalmış olsa da hâlâ korkudan öğürüyordu. Kaçmak için kızı atlatması ya da onunla dövüşmesi gerektiğini biliyordu. İçinde bulunduğu andaysa her ikisi de kulağa hoş gelmiyordu.

Dakikalar geçti ve Tanya’nın bulantısı da ağır ağır geçmeye başladı. Ama yine de iki büklüm kaldı, kusacakmış gibi davrandı. Kaçış için bir yol düşünürken zaman kazanmaya çalışıyordu. Göz ucuyla kıza baktı. Kızıl saçlı kız yaktan kalkmış, kıyafetleri çantaya dolduruyordu.

Çocuk artık yorgunluktan tükenmişti ve battaniyesinde sessizce yatıyordu. Tanya kızın çantanın fermuarını kapamasını ve yarıya kadar su dolu, plastik bir şişeyi eline almasını izledi. Tanya’ya doğru yürürken şişenin kapağını açıp Tanya’ya uzattı. Tanya dikkatle baktı.

“Al,” dedi kız sabırsızca. “Tabii kendi kusmuğunun tadını seviyorsan bilemem.”

Tanya şişeyi aldı, ilk aldığı koca yudumla ağzını çalkalayıp tükürdü. Sonra bir yudum daha alıp yuttu.

“Ne düşündüğünü biliyorum,” dedi kız aniden.

Tanya şişeyi bırakıp kıza baktı. “Ne düşünüyorum?”

“Benim kötü biri olduğumu. Muhtemelen bir kaçış yolu bulmaya çalışıyorsun. Doğru mu?”

Tanya başını salladı.

Kız bir süre sessizce durdu.

“Ya sana kötü biri olmadığımı söylesem? Sadece iyi bir şeyler yapmak uğruna bazı kötü şeyler yaptığımı söylesem- bunun bir anlamı olur mu?”

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi Tanya. “Neden bana anlatmıyorsun? Bebeği neden kaçırdığını anlat. O zaman belki anlarım.”

“Anlayamazsın. Sadece düşündüğünden de deli olduğumu sanırsın.” Uzun ve sert bir bakış attı. “Sadece beni konuşturup dikkatimi dağıtmaya ve bu şekilde kaçmaya çalışıyorsun. Seni suçlamıyorum. Bu çocukla buradan gitmek için ne gerekirse yaparım ve ne sen ne de bir başkası beni durdurabilir. Yani devam et. İstedğini yap.”

“Madem doğru şeyi yaptığına inanıyorsun, o zaman neden bana anlatmıyorsun?”

“Çünkü bana inanmazsın,” dedi kız. “Üstelik de gitmem lazım. Hava aydınlanmadan uzaklaşmalıyım.”

“Peki ben ne yapacağım?”

“Hiçbir şey. Ben güvenli bir mesafeye varınca eve neredede olduğuna dair bir mesaj yollayacağım.”

“Beni burada bırakamazsın!” dedi soluğu kesilen Tanya. “Sözünü tutacağını nasıl bileceğim? Ya da polisin seni yakalamadığını? Ya da... Ya da kaçmayacağını veya öldürülmeyeceğini? Her şey olabilir! Ve o zaman kimse beni bulamaz!”

“Hayır,” dedi kız. “Bunların olacağını sanmam. Ama belki bu gelecekte başkalarının işine burnunu sokmaman için değerli bir ders olur. Ayrıca merak hakkında ne denir biliyorsundur. Beni izlemeyi de düşünüyorsan ya da kendin bir çıkış yolu arama niyetindeysen, bunu yapma.

“Beni takip edersen seni duyurum ve takip edememeni sağlarım. Kendi başına yolunu bulmaya çalışırsan bil ki hiç şansın yok. Bu tüneller karmaşık bir labirent gibi ve bazı bölümleri çökmüş durumda. Kalanlardan da sadece bazıları bir yerlere çıkıyor.” Durup Tanya’nın gözlerinin içine baktı. “Diğerleri ise takip edilmeyi önlemek için bir çeşit tuzak. Bina ilk yapılırken böyle tasarlanmış. Gerçekten dâhiyane.”

Tanya gözyaşlarının dökülmemesi için mücadele etti.

“Bebeği ne yapacaksın, satacak mısın? Fidyeye için tutacak mısın?”

“İkisi de değil. Zaten terk edilmiş bir çocuk, fidyeyi kim ödeyecek ki? Tüm haberlerde olduğunu göz önüne alırsak da onu satmak imkânsız olur.”

Bebek yeniden ağlamaya başladı. Ani ses Tanya’yı sıçrattı. Bu dehşet verici, kulak tırmalayan bir feryattı. “Ağlamasını kesemez misin?”

“Birazdan gitmiş olacağız.”

Çocuk daha da yüksek sesle bağırmaya başladı. Bu defa kızıl saçlı kızı bile korkuttu. Kız bir an için durdu, sonra isteksizce yaptığı işi bırakıp çocuğa baktı.

Sonra da çığlığı bastı ve yatağa koştı.

Battaniyenin kıvrımları arasından çocuğun eli görünüyordu. Bebeğin avucundan kan akıyordu- bebek kendi tırnağıyla kendi cildini delmişti. Kızın dokunuşuyla rahatlayan bebeğin feryatları azaldı. Kızıl saçlı kız bebeği sıkıca sardı ve kollarına aldı. Diğer omzuna çantayı astı. Tanya’ya doğru yürüdü.

“Nerede olduğunu bildirmeden önce birkaç saate ihtiyacım var. Seni bir kez daha uyarıyorum- beni takip et-

meve çalışma. Eğer buralarda kaybolursan ölürsün.” Yere bir battaniye attı. “Al. Isınmak için buna ihtiyacın olacak.”

Tanya cevap vermedi. Kızın kollarında sessizce yatan bebeğe bakıyordu. İşte o anda her şey değiştı. Çünkü be-beğin gerçekte ne olduğunu ilk kez gördü.

Çocuk gözlerini kırpmadan kıza baktı. Sonrasında olan şeyse Tanya’nın korkudan midesinin bulanmasına neden oldu. Bebek kıza bakarken yüzü önce çarpıldı, sonra dü-zeldi. Kulaklarının ucu uzun ve sivriydi, cildininse yeşi-limsi bir tonu vardı. Gözünün bütününü sanki mürekkeple boyanmış gibi simsiyahtı. Bu korkunç görüntü kısa bir an sürüp kayboldu –ama Tanya ne gördüğünü biliyordu.

Bunu kızıl saçlı kız da biliyordu.

“Gördün.” Kızın sesi boğuk bir fısıltı gibi çıkmıştı.

Tanya, bakışlarını kızın kucağındaki çocuğa çevirdi ve çığlığını bastırdı.

“İnanmıyorum,” diye mırıldandı kız gözlerini Tan-ya’dan ayırmadan.

“Sende de üçüncü göz var.”

Tanya ürkmüştü. “Kimsin sen?”

Kısa bir süre sessizce geçti.

“Bana Kızıl diyebilirsin.”

Tanya peri bebeğe doğru başını salladı. “Bu bebekle ne yapıyorsun?”

“İyi soru,” diye cevapladı Kızıl. “Otur. Sana hikâyemi anlatacağım. İlgi çekici bulacağına eminim.”

Kızıl, masaya doğru eğilip gözlerini muma dikti. O, ısıtmak için ellerini alevlere doğru uzatırken, ışık ve gölge aynı anda yüzüne yansıdı. Tanya, kızın gün ışığında dans eden kelebekler misali ısıyı emen soluk, ince parmaklarına baktı. Bir piyaniste aitmiş gibi görünüyorlardı. Ya da bir sanatçıya, ya da bir müzisyenc. Ama gerçek tamamen farklıydı.

Kıza hiç güvenmiyordu.

“Oberon’u nasıl geçtin?” diye fısıldadı Tanya dikkatle. “Ben... anlamıyorum. Havlaması gerekirdi.”

“Köpek mi? O kolay oldu. Beni mutfakta ilk gördüğünde hırlamaya başladı ama birkaç parça yiyecekten sonra hemen iyi dost olduk.”

Tanya’nın gözleri korkuyla açıldı. “Yoksa sen ona-”

“Ne- ilaç verdim mi sandın? Zehirledim mi diye mi soracaksın?” diye tamamladı konuşmayı Kızıl. “Hayır. Yalan söylemiyorum. Ona rüşvet olarak yiyecek verdim. Basit. Hem zaten ben hayvanları severim. İnsanları sevdiğimden daha fazla olduğu da kesin.”

Tanya tepki vermedi.

“Peki,” dedi Kızıl. “Demek daha önce üçüncü gözü olan biriyle tanışmadın. Bu oldukça açık.”

Tanya bakışlarını kaldırmaya cesaret etti. Sanki tüm bu olanlar gerçek değilmiş gibi geliyordu.

“Hep düşündüm... Başkalarının da olmasını umdum,” dedi sonunda. “Ama ben buna inanmak için kendime asla izin vermedim.”

“Başkaları var,” dedi Kızıl. “Tıpkı bana benzeyen. Tıpkı *sana* benzeyen. Hepsi tek olduklarını, anormal olduklarını, ucube olduklarını düşünüyor. İşaretleri anlamak zaman alıyor ama sonunda anlıyorsun. Birisi senin yeteneklerine sahipse bunu anlayabiliyorsun sonunda.”

“Ama neden?” diye sordu Tanya titreyerek.

Kızıl, gözlerini kıstı. “Ne neden?”

“Neden onları görüyoruz? Biz kimiz? Biz neyiz?”

“Değiştirilmiş diye bir sözcük biliyor musun?”

Kütüphanede bulduğu kitapta okuduğu paragrafı hatırlayınca Tanya’yı bir ürperti sardı. “Periler tarafından çalınan çocuk.”

Kızıl başıyla onayladı. “Çalınmış insan çocuk genellikle benzer özellikteki bir peri çocuğu ile değiştirilir. Çocuklar aradaki fark anlaşılamayacak kadar küçüktürler. Muhtemelen annesi dışında kimse tarafından ayırt edilemezler, hatta bazen anneler bile farkı anlayamaz.”

Kızıl, şimdi huzur içinde uyuyan bebeğe bir göz attı. “Genellikle kaybolduğunda çok aranmayacak olanları alırlar: yetimler ya da terk edilmiş bebekler. Fark edildiğinde ise değişim çoktan tamamlanmıştır.” Kızıl ayağa kalkıp mağarayı adımlamaya başladı, tedirgin olduğu her halinden belliydi.

“İnsan çocuk o zamana kadar çoktan gitmiş olur, peri âleminde kaybolmuştur. Bazen onu geri getirirler, bazen getirmezler. Bu onu niye aldıklarına göre değişir. Bazen hasta ya da çirkin doğan peri çocuğu değiştirirler. Sağlıklı bir peri çocuk, olağanüstü bir insan çocukla da değiştirebilir: büyüyünce güzelleşebilir ya da nadir bulunan bir yetenek sahibi olabilir.

“Bazense değişim yapmalarının tek nedeni yıkım ve acı yaratmaktır.” Son dört kelimeyi tükürür gibi söyleyince Tanya irkildi. “Sebepleri her neyse değişimden sonra geçen süre uzadıkça her iki çocuğun da dönüş yollarını bulması o kadar zorlaşır. Bu onların evlat edinilip edinilmemelerine göre değişir.”

“Ya evlat edinilmezlerse ne olur?”

“İnsan çocukları genellikle geri getirirler ama aldıkları yere bırakmazlar. Ama peri çocuk için işler daha zordur.” Kızıl, bir süre için gözlerini sımsıkı kapadı. “Bu yine içinde bulunduğu duruma bağlıdır. Genelde peri büyüsünün ne kadar sürdüğü önemlidir. Bu durumda ben uzun sürmeyeceğini düşünüyorum.” Bir kez durdu. “Peri büyüsü nedir biliyorsun, değil mi? Yoksa açıklayabilirim,” dedi alay edercesine.

“Hayır... yani evet,” diye kekeledi Tanya. “Biliyorum tabii.”

Kızıl, başıyla çocuğu gösterdi. “Orada gördüğün, normalde bir insan çocuğu gibi görünür. Ama sen –tıpkı benim gibi- altta yatanı görebildin. Senin ve benim bunu görebiliyor olmamızın tek nedeni bizim üçüncü gözümüz olması ve büyünün çocuğun kendi yarattığı bir şey olması.

“Sıradan bir insan büyü kalkana kadar bu farkı anlamaz. Ama büyü kalkınca tam olarak bizim gördüğümüzü görür. Hiçbir şeyi anlamayan ve kendini koruyamayan çocuk da gerçekte olduğu şey yüzünden bazı şeylere maruz kalır. Ve ben bunun olmasına izin veremem.”

“Ne... ne olabilir ki?”

“Sence?” diye fısıldadı Kızıl. “Eğer insanlar onun gerçekte kim olduğunu anarlarsa ne olur? Alıp götürülür! Laboratuarda ya da onun gibi bir yerde gözlem altında tutulur –analizler yapılır, dürtülür, kışkırtılır, üstünde deneyler yapılır... Tıpkı diğerleri gibi.” Sesi zayıfladı. “İnsanlar farklı şeylere, anlamadığı şeylere böyle yapar. Bir kez o laboratuara girdiler mi... evet. Bir daha çıkamazlar. Ve tüm bunlar yukarıdaki insanlar tarafından örtbas edilir.”

“Yani... söylemeye çalıştığın, onun muhtemelen laboratuvar gibi bir yerde deneye tabi tutulacağı mı?” dedi Tanya şaşkınlıkla.

“Büyük olasılıkla.” Kızıl’ın yüzü de sesi kadar sertti. “Şimdi bunu neden yaptığımı biliyorsun.”

Tanya gözlerini kapadı. “Bunu ilk yapışın değil.”

Kızıl, usulca başını sallarken kediye benzeyen gözlerini kırpmadan Tanya’yı inceledi. “Son da olmayacak.”

“Bu... bu senin başına geldi değil mi?” dedi Tanya usulca. “Sana yakın birini aldılar. Sevdiğin birini.”

Kızıl, başıyla onayladı. “James,” diye fısıldadı. “Küçük kardeşim.”

Tanya, gözlerini Kızıl’ın dalgın bakışlarından kaçırdı. “Peki şimdi ne olacak?”

“Bekleyeceğim.”

“Neyi bekleyeceksin?”

“Bu çocuktaki büyüünün kalıcı olup olmadığını görmeyi bekleyeceğim.”

“Ne kadar zamanda anlarsın?” diye sordu Tanya.

“Eğer yüzeysel bir büyü ise çok sürmez, kısa sürede zayıflar ve çocuğun gerçek doğasını gösteren işaretler ortaya çıkar. Birkaç saat ile birkaç gün arasında belli olur. En çok bir hafta.”

“Ne tür işaretler?”

“İlk olarak gözleri değişir,” dedi Kızıl. “Tamamen kararana kadar donuklaşmaya başlar. Sonra sıra kulaklarına gelir uzayıp sivrilirler. En sonunda cildi yeşilimsi rengini alır. Bunlar öncelikli değiştirilmişlerdir. Mümkün olan en kısa sürede peri âlemine geri götürölmeleri gerekir.”

“Ya büyü yüzeysel değilse?”

“Yanılsama ömür boyu sürer. Peri çocuk her yönüyle insana benzese de keskin, alışılmadık özellikleri olur. İnsan davranışlarını taklit etmek için ellerinden geleni yapmalarına rağmen yine de farklı gözle bakılırlar. Buna ek olarak, perilerin değiştirdiği çocukların ömürleri her iki durumda da standartlardan çok farklı olacaktır. Peri âleminde yaşayan insan tahmini ömür süresini aşarken ölümlülerin dünyasında yaşayan bir perinin hayatı daha kısa sürecektir.”

“Ne kadar kısa?”

Kızıl, kupkuru bir tebessümle karşılık verdi.

“Otuzlarının ötesine geçebilecek kadar şanslıdırlar. Bu da yerleşik bir düzene girip belki de bir aile kurmaya yetecek kadar bir süredir.” Konuşmasına devam etmeden önce duraksadı. “Bir *insanla* kurulan aile. Bu da beni senin soruna getiriyor: biz neyiz?”

Bu Tanya'nın kalbinin gümbürdemesine yetmişti.

"Anlamaya başlamadın mı?"

Tanya kuru boğazının içinde yutkundu.

"Sanırım başladım. Sen diyorsun ki biz... yani bizim gibiler, biz..."

"Zaman içinde, aileden biri –ve benim ailemden biri– değiştirilmiş. Birisi perilerin değiştirdiği bir çocukmuş. Bu, ailenin her iki tarafında da olabilir: anne ya da baba tarafı. Üçüncü göz peri kanı taşıyanlarda olur. Bir gen gibidir ama değiştirilenlerin çocuklarının hepsinde görülmeyebilir. Hatta tersine nadir görünür. Bu aynı mavi gözlü olmak gibidir. Ailedeki her bireye geçmez, sadece bazılarında vardır. İşte üçüncü göz de böyle bir şeydir."

"Peri kanı," diye tekrarladı hayretler içinde kalan Tanya. "*Peri kanı.*" İçgüdüsel olarak Kızıl'ın anlattığı her şey gibi bunun da doğru olduğunu biliyordu. Damarlarında peri kanı akıyordu.

"Yani... artık ne olduğunu biliyorsun," dedi Kızıl. Bi-leğindeki saate baktı ve bir kez daha çantasını eline aldı. "Güneş kısa süre içinde doğacak. Gitmem gerek."

Tanya kıza baktı, az önce öğrendiği mide bulandırıcı gerçeği sindirmeye çalışıyordu. Bu gerçek, su üstündeki yağ misali, içinde huzursuzca geziniyordu. Bugüne kadar ona inanan, onu anlayan birinin özlemini çekmişti. Daha da uzun bir süredir cevaplar aramıştı. Biliyordu ki bilgi güç demekti. Ve bu kız –kardeşinin kaybının saplantısıyla çaresizce eylemlere sürüklenen bu yabancı– ona her ikisini de vermişti. Ve Tanya borcunu, onu göndererek ödeyemezdi.

"Bekle," dedi Tanya. "Ben..." Birden sesi çıkmadı.

Kızıl durdu. "Bana söylemek istediğin bir şey mi var?"

“Sana inanıyorum,” dedi Tanya yumuşak bir tonla. “Bana söylediğin her şeye. Hepsine inanıyorum.”

“Bunu neden umursayayım ki?”

“Çünkü sana inanıyor olduğum gerçeği senin kaçmana gerek kalmadığı anlamına geliyor –henüz değil,” dedi Tanya, aklına bir fikir gelmişti.

Kızıl’ın gözlerinde bir şey parladı, küçük bir merak kıvılcımı.

“Devam et,” dedi.

“Burada kalman gerek. İnsanlar seni arıyor... polis seni arıyor. Tüm haberlerde sen varsın. Burada olduğunu tek bilen benim. Ve ben konuşmazsam kimse seni bulamaz. Sana yardım edebilirim.”

“Neden bana yardım etmek istiyorsun?” diye sordu Kızıl, şüphe yüzüne yayılmıştı.

Tanya, değiştirilmiş çocuğa baktı. “Çünkü ona zarar vermek istemediğini biliyorum. Ve sende istediğim bir şey var.”

Kızıl şaşkınlıkla Tanya’ya baktı. “Benden istediğin ne olabilir ki?”

“Bilgi,” dedi Tanya. “Sen bu şeyleri biliyorsun... periler hakkındaki şeyleri. Bunları benimle paylaşmanı istiyorum. Eğer bunu yaparsan ben de seni gördüğümü kimseye söylemem. Sırrını saklarım. Ve sana yiyecekle içecek getiririm- sen de evde görülme riskine girmezsin. Hatta güzel bir plan yaparsam kısa bir duş bile alabilirsin.”

Duşun bahsi bile Kızıl’ın gözlerinin iştahla açılmasına yetti.

“Sıcak bir duş,” diye fısıldadı. “Kulağa cennet gibi geliyor.” Başını koltukaltlarına indirip kokladı. “Duş almalıy

çok oldu.” Gözlerini yeniden Tanya’ya çevirdi. “Eğer kabul edersem, bir şey daha var. Eğer bilgi istiyorsan bunun bir bedeli var. Benim için bir şey yapman gerek.”

“Ne gibi?”

Kızıl cebinden küçük bir kâğıt parçası çıkardı. “Bu listede yazanlara ihtiyacım var. Alabildiğin kadarını al. Yiyecek ve içecek getirdiğinde onları buraya, geldiğin geçide bırak. Tünellere girme. Eğer burada birinin sesini duysam beni ele verdiğini düşünüp gideceğim. İstediklerimi getirdiğin zaman sana bilgi veririm. Sonra da giderim.”

“Peki,” dedi Tanya dikkatle. “Ama karşılığında ben aksini söyleyene kadar evden uzak duracaksın. Ben kimse olmadığını ve çıkabileceğini söyleyene kadar burada kal, göz önüne çıkma. Yiyecekleri geçide bırakacağım ama listedekileri getirdiğimde sen buraya geleceksin.”

Kızıl sertçe başını salladıktan sonra listeyi uzattı. Tanya listeyi kızın pis ve yapış yapış elinden aldı.

“Seni geri götüreyim,” dedi Kızıl. “Tüncellerin arasından bir yol var –ve evi terk ettiğimiz yolla aynı yol değil.”

“Bu evdeki gizli geçitleri nasıl öğrendin?” diye sordu Tanya. “Tesadüfen mi?”

“Hayır. Bana bunu biri söyledi, güvendiğim biri. Temasta olduğum bir sürü insan var –benimle aynı şeyi yapan insanlar. Bu tarz gizlenilecek yerleri birbirimizce anlatıyoruz. Ülke içinde epeyce böyle yer var. Evler, kiliseler, mağaralar. Bazıları birbirine kısa mesafelerle bağlılar, tıpkı bu ev gibi.”

“Evi Tickey End’deki bir bara ve yakındaki kiliseye bağlayan tüneller olduğunu duymuştum,” dedi Tanya. “Bu doğru mu?”

“Evet. Ben de buraya kiliseden geldim. Giriş bir mezarda.”

“Mezar mı?”

“Gerçek değil. İçinde gömülü kimse yok. Sadece tünele giriş için inşa edildi.”

Tanya ayağa kalktı. “Tüm tüneller tek yön mü? Her biri ya eve giriş ya da çıkış için mi?”

“Hayır. Sadece biri öyle. Diğerleri çift taraflı. Kitaplığın arkasındakinin böyle olması da sadece bir hata. Tünellerden eve giriş de olmalıydı.”

“Peki dönüş yolu nerede?” diye sordu Tanya, kendini ısıtmak için ellerini sıkıca göğsüne dolayarak.

“En kısa yol seni birinci kattaki bir odaya götürür: hiç kullanılmayan bir misafir odası, oda kapısının kilidi de yok. Yol, ahşap duvar panellerinin arasındaki küçük dar alan. O yolu kullanacağız.”

Kızıl, mağaradan tünele açılan açık alana doğru ilerledi. Tam yaklaştıkları sırada aniden durup Tanya’ya döndü.

“Sana söylemeyi unuttuğum bir şey var. Fikrini değiştirebilecek bir şey.”

“Ne?” diye sordu Tanya.

“Bana yardım ediyor olman,” dedi Kızıl, “perilerin pek hoşuna gitmeyecek. Hatta bundan hiç hoşlanmayacaklar.”

“Nasıl öğrenecekler ki?”

“Gerçekten bu kadar saf mısın?” diye tısladı Kızıl. Etraflarını çevreleyen karanlığı işaret etti. “Muhtemelen buradlardır. Bizi izliyorlardır.”

“Kendimi koruyabilirim,” dedi Tanya. “Korkmuyorum.”

Kızıl yarı saygı duyan, yarı küçümseyen bakışlarla süz-

dü kızı. Tanya'ya tek kelime etmeden arkasını döndü, kalın ve dolaşık saçlarını kenara çekti, elini uzatıp elbisesinin yakasını yukarı kaldırdı ve kızın sırtı açığa çıktı.

Zayıf ışık altında bile kızın omurga çıkıntıları görülebiliyordu. Cildinde, sırtının tam ortasında, yumruk büyüklüğünde, yanık izi gibi çirkin bir iz vardı. Sıradan bir iz değildi bu- gümüş yara dokusunda garip, tanıdık bir şeyler vardı: iz bir çift kanata benziyordu. *Peri kanatları*. Kızın cildini dağlamışlardı.

Dehşete kapılan Tanya'nın nefesi kesilirken Kızıl da elbisesini düzelterek yüzünü Tanya'ya döndü. "Bu onları küçümseme hatasını yaptığım zaman başıma geldi," dedi acı içinde. "Sadece bu yarayla kurtulduğum için kendimi şanslı sayıyorum."

"Na-nasıl oldu bu?" diye sordu Tanya, tüm cesur tavrı yok olmuştu.

"Kendi iyiliğin için umarım bunu asla öğrenmezsin," dedi Kızıl gülümseyerek. "Eğer onlardan şimdiye kadar korkmadıysan, korkmaya başlasan iyi edersin."

Ertesi gün Fabian'dan kaçınmak Tanya'nın beklediğinden daha zordu. Kızıl'ın varlığını keşfettiğinden ve yeteneğinin arkasındaki gerçeği öğrendiğinden beri Tanya'nın kendine özel bir gündemi vardı ve bu ne Fabian'ı, ne de onun ormanda gezinme planlarını kapsıyordu.

Nihayet, gün ortasında odasından çıktığında gergin ve bitkindi. Aklındaki ilk şey ailesindeki değiştirilmişin kim olduğunu öğrenmekti –ama nereden başlayacağını bilmiyordu. Kimin değiştirildiğini merak ediyordu. Annesinin tarafından biri miydi yoksa babasının tarafından mı, yıllar önce mi yaşamıştı yoksa şu anda yaşayan ve tanıdığı biri miydi? Bu olasılık onu fazlasıyla rahatsız etti.

İkinci endişesiye Kızıl'ın tamamlamasını istediği eksik listesiydi. Bunun sorun olacağını biliyordu, çünkü Tickey End'de harcadıktan sonra birkaç Sterlini kalmıştı. Eğer bir şekilde para bulamazsa, o zaman evden bir şeyler çalma riskine gerekecekti ve bu da zaman ve planlama gerektiriyordu. Liste tamamlanana kadar Tanya'nın kitaplığın

arkasındaki geçitten Kızıl'a yiyecek ve su vermek dışında yapabileceği fazla bir şey yoktu.

Aşağı indiğinde büyükannesini hiçbir yerde göremedi, ama buzdolabına annesinin sabah telefon ettiğini belirten bir not asılmıştı. Tanya notu alıp çöpe attı. Eğer annesi onu buraya attığı için vicdanını rahatlatmak istiyorsa Tanya'nın bunu kolaylaştırmaya niyeti yoktu.

Kâsesini mısır gevreği ile doldurup mutfak masasına oturdu. Tanya'nın kahvaltıya inmeyi reddetmesi Florence'ın pek hoşuna gitmemişti. Birkaç dakika boyunca yatak odasının kapısına vurmuş, ama sonunda vazgeçip sert adımlarla aşağı inmişti.

Tanya kahvaltının yarısında ayağa kalkıp cam kenarındaki radyoyu açtı ve haberleri dinlemeye koyuldu. Kaçırılan çocuktan kısaca söz edildikten sonra Kızıl'ın tarifi yapıldı. Haberler bittiğinde Tanya gerilmişti. Kızıl'ın evin altındaki tünellerde olduğu düşüncesi Tanya'yı rahatsız ediyordu. Sessiz kalmasının sonradan pişman olacağı bir hata olup olmadığını merak etmeye başladı.

Kafasında karmakarışık bir düşünce seli akıyordu. Kızıl dengesiz ve umutsuzdu. Umutsuz insanlar umutsuz şeyler yapardı. *Tehlikeli şeyler*. Onun sözünü tutup evden uzak duracağının garantisi yoktu. Diğer taraftansa Tanya, yeteneğini paylaştığı tek kişinin o olduğunu biliyordu ve bu göz ardı edilemez bir bağdı. Her ikisi de perilerin elinden acı çekmişlerdi ama Tanya'nın bugüne kadar yaşadığı azabın ne kadar az olduğu yeni ortaya çıkmıştı. Kızılsa işkence gibi bir şey yaşamıştı.

Tanya yaz fırtınasını haber veren hava durumunun ortasında radyoyu kapadı. Fabian mutfığa girdiğinde çamur

gibi görünen kahvaltısına bakıyordu. Çocuk bir şey söylemeden Tanya'nın koyduğu yerde duran mısır gevreği kutusunu aldı, elini içine daldırdı ve bir avuç mısır gevreği alıp ağzına tıktı.

“İğrençsin,” dedi Tanya. “Kâse, süt ve kaşığa ne dersin?”

“Böyle tadı daha güzel,” diye homurdandı Fabian ağzındakileri çiğnerken. Mutfaktan çıkmak için dönerken, Tanya çocuğun alnında, soluk teninde göze batan bir çürük gördü.

“Bu nasıl oldu?” diye sordu hemen. “Yüzüne ne oldu?”

“Hiçbir şey.” Fabian'ın ses tonu aksiydi, mavi gözlerini yere indirdi. “Düştüm.”

“*Düştün mü?*”

“Evet, düştüm, tamam mı?”

Tanya gözlerini kısıtı ama bir şey söylemedi.

“Bu arada, tişörtümü dikiğın için de teşekkür ederim,” dedi Fabian birden. Tanya konuyu değıştirmek istediğini anladı. “Dikişler mükemmeldi. Bana dikişte berbat olduğunu söylediğini sanmıştım.”

“Öyleyim,” dedi Tanya, şaşkıındı. “Onu ben onarmadım.”

Fabian, gözlüklerinin ardından o kocaman, baykuşvari gözlerini kırıştırdı. “O zaman kim yaptı? Florence, kendisinin dikmediğini söylüyor. Warwick olmadığı da kesin.”

Tanya, göz ucuyla perinin ürkütücü derecede uzun parmaklarını çöp kovasına doladığını gördü. Bu hareketi yapmacık bir iç çekiş takip etti. Tanya, periye şüpheyile baktı. O görüntüden çıkarken yeşil renkli gerçek bir makara, perinin az önce çıktığı yerin biraz ötesine yuvarlandı.

Tanya, Fabian'a dönüp omuz silkti. Bir peri işini övme-

nin pek de iyi olmadığını bilecek kadar akıllıydı –hatta kıza bir şey demeden gitmiş olsa bile.

“Her neyse, konuşmamız lazım,” dedi çocuk.

Tanya, çocuğun alnındaki çürüğe baktı, periyi unutmuştu. “Ne hakkında?”

“Dün gece konuştuklarımız hakkında –ormana geri dönmekle ilgili.”

“Ah, şu mesele,” diye cevapladı, bu konuda hevesiz olduğunu gizleyemiyordu.

“Hazırlanmalıyız,” dedi Fabian. “Yanımıza almamız gereken bazı şeyler var. Sıcak tutacak giysiler, harita, fener, pusula, yiyecek, su-”

“Yiyecek ve su? Ben piknik yapmayı planlamıyorum!”

“Ben de,” dedi Fabian. “Bu sadece yine kaybolursak diye bir önlem. Şimdi ben termosu, haritayı ve feneri hazırlıyorum-”

“Bir dakika bekle,” diye sözünü kesti Tanya. “Neden bir fenere ihtiyacımız olsun ki? Umarım düşündüğüm şeyi önermiyorsundur.”

Herhangi bir cevap gelmemesi kızın şüphelerini doğruluyordu.

“Ciddi olamazsın. O ormana gece vakti gitmeyeceğim!”

“Sesini alçalt!”

“Peki, ama ben yokum!”

Fabian’ın burun delikleri sinirle genişledi.

“Bak, ben de fikrime bayılmıyorum. Ama eğer fark etmediysen söyleyeyim, Warwick dün beni neredeyse gözünün önünden ayırmadı –sanki bir şeyler yapmak üzere olduğumuzu anlamış gibi. Tek şansım onun beni izlediği zamanlar. Ve bu da uyuduğu zaman.” Kıza baktı, bakışlarında çaresizlik vardı. “Neler olduğunu öğrenmeli-

yim. *Bilmeliyim*. Eğer buna dâhil olmak istemiyorsan söyle. Vaktimi boşa harcama.”

“Ya büyükbabanın bir şey... Morwenna Bloom’a bir şey yaptığını öğrenirsek ne olacak?” dedi usulca. “Bunun sana kendini nasıl hissettireceğini hiç düşündün mü? Bu her şeyi değiştirir. Bugüne kadar bir şey bilmeden yaşadın. Belki bundan sonra da durum böyle kalmalı.”

Fabian’ın gözlerindeki ifadeyi görür görmez Tanya söylediklerine pişman oldu.

“Eğer ormandaki kızı ya da her neyse onu, görmemiş olsaydım muhtemelen seninle aynı fikirde olurum,” diye fısıldadı. “Ama şimdi... işler tamamen değişti. Öylece *unutamam*. Her ne olduysa, zihnimde canlandırdıklarımın daha kötü olamaz. Her ne olduysa, bilmemekten daha kötü olamaz.”

Tanya dudağını ısırdı. Akli tam tersini haykırırsa da ağzından “Ben... Seninle geleceğim.” Sözlerinin çıktığını duydu.

Fabian’ın yüzündeki ifadeyi görünce kalbi doğru olanı yaptığını söyledi. Aklıysa kararsız kalmıştı. “Peki, ne zaman?” diye sordu.

Fabian ciddiyetle baktı. “Bu gece.”

★★★

Tanya, Fabian’ın odasını ilk defa görüyordu. Bu konuda oldukça hassastı ve şimdi kız bunun nedenini görebiliyordu. Bu oda, en iyi, bir bilim laboratuvarıyla küçük bir müze kırmaması şeklinde tarif edilebilirdi. Şöminenin yanındaki masada kocaman bir dünya küresi vardı, hemen yanındaysa Fabian’ın el yazısıyla dolu bir yığın kâğıt duruyordu. Raflarda çeşitli hayvanların kafatasları ve dişleri, Tanya’nın

aklına gelebilecek her konuda bilimsel ve tarihi kitap vardı- bazılarını ise hayal bile edemezdi.

Odada ayrıntılı çizimler, şemalar, doğal formlar ve benzeri şeylerin gözlemleri, bir de Tanya'nın malikânedeki ilk gününde Fabian'ı gördüğü zaman üzerinde taşıdığı o tuhaf görsel büyütme aygıtı vardı. Bunların dışında, artık peynire dönen iğrenç bir bardak sütü fark etti ama bunun bir deney mi yoksa Fabian'ın genel dağınıklığı mı olduğuna karar veremedi.

Odanın karşı köşesinde doğal ölçülerinde bir insan iskeleti duruyordu ve eğer üstünde Fabian'ın okul ceketiyle kravatu olmasa muhtemelen ürkütücü görünürdü.

"Bu gerçek değil, değil mi?" diye sordu Tanya.

"Plastik."

"Nereden aldın?" diye sordu Tanya.

"Okuldan," diye cevapladı Fabian. "Şimdi, şu haritaya gelince-"

"Çalmadın değil mi?" dedi Tanya. Kafasında Fabian'ın gerçek bir insan gibi giydirdiği bir iskeletle gezindiğini hayal ederken gülmesine hâkim olmaya çalıştı.

Fabian'ın burun delikleri her sinirlendiğinde olduğu gibi genişlemeye başladı. "Bu bir proje için. Şimdi bir dakika sus da beni dinle," dedi ve haritayı alıp açtı. Pis bir çorabı kenara ittikten sonra Tanya da yatağın kenarına oturdu.

"Bu harita tüm Hangman Ormanı'nı ve çevresindeki alanı gösteriyor," dedi Fabian, kiliseyi ve Tickey End'i işaret ederek. "Tüm yeraltı mezarlıkları açıkça işaretlenmiş. Burası bizim ormana girdiğimiz yer." Derenin kenarındaki açıklığa dokundu. "Bu da karşımıza çıkan ilk yeraltı mezarlığı- gördün mü? Büyük olan. Küçük olansa burada-

kızı orada görmüştük. Aslında büyük olandan çok uzak değil ama o gün öyle kaybolmuştuk ki daireler çizerek yürüdüğümüzden bize uzak gibi gelmişti.

“Geçen seferkiyle aynı rota üzerinden gitmeliyiz –bu, harita ile daha da kolay olacak. Ben pusula dışında her şeyi ayarladım. Warwick’te bir pusula var –yani sadece onu almanın bir yolunu–”

“Bende pusula var,” dedi Tanya, Çingene kadının ona verdiği pusulayı düşünürken. Şimdi, bir pusulaya ihtiyacı olunca, bunun nasıl bir tesadüf olduğunu düşünüp rahatsız oldu.

“Deli Morag’ın sana verdiği kast etmiyorsun, değil mi?” dedi Fabian gözlerini devirerek. “Pekâlâ. Eğer Warwick’inkini alamazsam işe yarayabilir. Eşyaları içine doldurduğum sırt çantamı birazdan, etrafta kimse olmayınca bahçeye saklayacağım. Benimle orada buluş ve pusulayı da getir. Belki onarabilirim.”

“Belki bu iyi bir fikir değildir...”

Fabian kıza sertçe baktı. “Yine mi tereddüt ediyorsun?”

Tanya kıvırmaya çalıştı. “Hayır... sadece, şey, bu akşam için hava durumunu dinledim. Pek iyi olmayacak. Fırtına bekleniyor. Belki bunu başka bir geceye erteleyebiliriz.”

Fabian başını salladı. “Hayır. Hava durumu her zaman doğruyu bilemez. Ayrıca bir fırtına olması işimize yarayabilir.”

“Nasıl?”

“Çünkü kimse –Warwick de dâhil olmak üzere- fırtınanın ortasında dışarı çıkacağımızı düşünmez. Bizim bir şeyler planladığımızı tahmin etse de fırtınanın bizi caydıracağını düşünecek.”

Çocuğun söylediklerini düşünen Tanya sessizdi. Her

ne kadar onu rahatlatmıyor olsa da söyledikleri bir şekilde akla yatkındı. “Hiçbir şey bulamayabiliriz,” dedi kısık sesle. “Belki de gördüğümüz kız o değildi...”

Fabian kaşlarını çatı. “O kız Morwenna Bloom’du. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun.” Haritayı katladı ve sinirle sırt çantasının içine sokuşturdu sonra ayağa kalkıp pencerenin önüne yürüdü. Kollarında küçük bir bebek taşıyan kadınla Warwick’in pencere kenarında duran çerçeveli fotoğrafını Tanya ilk kez fark etti. İlk kez mutlu görünüyordu.

“Annen mi?”

Fabian kıza bakmadı. “Pusulayı getirsen iyi olur,” dedi hemen. “Beş dakika sonra bahçede buluşalım.”

Tanya sessizce odadan çıkarken ona annesinden bahsettiği için kendini kötü hissetti. Belli ki acısı hâlâ tazeydi –ve her zaman da taze kalacaktı. Odasındaki döşemenin altından pusulayı aldı ve bahçeye gitti. Başı ellerinin arasında, bir ağaç kütüğüne oturmuş Fabian’ın yanına gitmek için bir yığın yabani otu çiğnemek zorunda kaldı. Çocuk dizlerinin üzerindeki kahverengi deri kaplı kitabı o kadar dikkatli okuyordu ki gözlüğünün burnunun ucuna düşmek üzere olduğunu bile fark etmemişti. Kızın yaklaştığını görünce yerinde sıçradı ve hemen kitabı kapattı.

“Getirdin mi?”

Tanya elini cebine sokup pusulayı çıkardı, çocuğun ruh halinin düzelmiş olmasına sevindi.

“Burada. Pek işe yarayacağını sanmıyorum gerçi.”

Fabian pusulayı eline alıp inceledi. “Şimdilik fena değil gibi görünüyor,” dedi Tanya’ya garip bir bakış atarak. “Belki o gün ıslak falandı. O gün bunu o kurnaz adama satmadığın için şanslıyız.”

“Ama iğnesi çalışmıyordu,” diye itiraz etti pusulayı çocuğun elinden alırken. “Bu-ah... bu çok tuhaf.”

Pusuladaki kararmış iğne az önce geldiği yönü gösteriyordu.

“Adamın düşürdüğü parayı ne yaptın?”

“Hiçbir şey,” diye cevapladı Tanya. İşin aslı adamın para düşürdüğünü tamamen unutmuştu –ve bunu hatırlattığı için Fabian’ı kucaklayabilirdi. Şimdi antika satıcısının düşürdüğü paraları Kızıl’ın listesini tamamlamak için kullanabilirdi. Bir anda kendi kendine gülümsediğini fark etti ve Fabian fark etmeden kendine çeki düzen verdi.

“Daha önce böyle bir pusula görmedim,” dedi Tanya. “Şu ‘H’ harfi ne ifade ediyor? Ve tüm o diğer yönler nerede, doğu, batı, kuzey ve güney?”

Fabian pusulayı tekrar eline alıp baktı.

“Tuhaf. Bu ‘H’ kuzeyi simgeleyen ‘N’ harfinin yerinde duruyor. Eğer bu tarafa çevirirsek -yani eve doğru- iğne tam yerine oturuyor.”

“Yani?” dedi Tanya.

“Bu bozuk,” dedi Fabian. “Evin arka kapısından ormana açılan tarafın kuzeydoğu olduğunu biliyorum. Yani tam tersi istikamette pusula güneybatıyı gösteriyor olmalı ama göstermiyor. Kuzey olduğunu işaret ediyor.” Pusulayı Tanya’ya geri verdi. “Haklısın, bu işe yaramaz. Bunu sana Deli Morag verdiğiğine göre de muhtemelen lanetlidir. Bence at gitsin.”

“Ya, bu kadar cahil olma. İnsanların onun hakkında söylediği şeyler –onun bir cadı olması falan- muhtemelen çocukları ormandan uzak tutmak içindir.”

“Sanmam,” dedi Fabian.

Tanya çocuğa baktı. “Bu bir dedikodu. Ve senden dedikodulara itibar etmemeni beklerdim- hele ki Amos ile ilgili anlattıklarından sonra.”

“Amos eğer masumsa o zaman yanlış zamanda yanlış yerdeydi demektir. Ama Çingene kadın... İnsanlar yıllardır onunla ilgili şeyler anlatıyor.”

“Bence bana yardım etmeye çalışıyordu,” dedi Tanya.

Fabian onu duymazdan geldi. “Daha geçen hafta çay dükkânının sahibi ihtiyar Rosia Beak, babama geçen kış Morag’ın sigillerinden kurtulması için ona yardım ettiğini anlatmış. Son sigili de kaybolduktan iki hafta sonra Ned Baker falına bakmadığı için Morag’a ihtiyar dolandırıcı demiş. Ve sonra ne olmuş biliyor musun? Üç tane sigil çıkmış. Üstelik daha önce hiç sigili olmadığını söylemiş.”

“Kes sesini,” dedi Tanya bıkkınlıkla. Pusulayı kaldırıp eve doğru tuttu, iğnenin “H” harfine mükemmelce oturması düşüncesiyle aklı karışmıştı.

“Biliyordu,” diye fısıldadı Tanya.

“Neyi biliyordu?”

“Bu pusulaya ihtiyacım olacağını biliyordu.”

Sonunda “H” harfinin ne anlama geldiğini anlamıştı. Home.*

*Home. İngilizce’de ev anlamına gelir. (e. n.)

Gece yarısına on dakika vardı. Dışarıda rüzgâr vahşice uğuldarken sağanak yağmur pencereleri dövüyordu. Tan-ya'nın gerginliği de giderek artıyordu. Sıcak tutacak yün bir kazak, kot pantolon, üst üste iki çift çorap, spor ayakkabıları ve iki kış önce malikânede bıraktığı eski bir yağmurluk giydi. Üstelik şans eseri rengi de kırmızıydı. Bunun, kapı menteşesinden söktüğü iki paslı kırmızı çiviyle birlikte kendisini perili aktivitelerden korumasını umuyordu. Tabii ki tüm bunlar onu ıslanmaktan koruyamayacaktı. Cebinde tamamen unuttuğu on Sterlinlik buruşmuş bir banknot buldu. Bunu da Kızıl'ın isteklerini almak için cüzdanına koydu.

Son iki saattir, yedi yeraltı mezarlığı ve ona sihirli pusulayı veren ihtiyar cadı dışında, ormanda tam olarak ne bulmayı umduğunu kendine sorup durmuştu. Elli yıllık bir iskelet bulma olasılığı da aklını kurcalıyordu. Morwenna Bloom oradaysa bile, bu durumda ondan geriye kalanlar sadece kemikleri olacaktı.

Başparmağını cebindeki pusulanın üzerinde gezdirdi. Gerçekte nasıl kullanıldığını keşfettiklerinden beri, Fabian dünyanın manyetik anomalileri hakkında arada sırada mı-rıldansa da tuhaf bir biçimde sessiz kalmıştı. İhtiyar Çin-gene kadının olayla ilişkisi ve niyetinin doğası Tanya'nın huzursuzluğunu giderek arttırıyordu.

Artık daha fazla bekleyemeyceceği noktaya gelmişti. Odasından karanlık koridora doğru adım atarken kalbi de hızlandı. Eğer yakalanırsa malikânede geçireceği gün-ler kesinlikle pek de keyifli olmayacaktı. Telefon sehpası üzerindeki küçük lambadan yayılan ışığın rehberliğinde merdivenlere süzüldü.

“Bi-ri-nin ba-şı be-la-da!” dedi büyükbabanın saatinin içindeki sinsi ve tekdüze bir ses.

“Kes sesini!” diye fısıldadı Tanya.

Üst kattan ışık geldiğini görünce konuşmuş olduğuna pişman oldu. İkinci katta birisi ayaklarını sürükleyerek ya-vaşça yürüyordu.

Amos.

İçgüdüsel olarak yere eğilip gölgeler arasında çömeldi. Yaşlı adamın ayak sesleri merdivenin başına kadar devam etti. Anlaşılan devam etmeden önce merdivenlerin başın-da kısa bir mola vermişti. Tanya banyo kapısının kapanma sesini duyana kadar bekledi, ardından kalan basamakları alelacele indi.

Elinin tersiyle soğuk soğuk terlemiş alnını kuruladı. Mutfaktaki arka kapı rüzgârın şiddetiyle zangırdıyordu. Tanya duvara dayalı şemsiyeye özlemle baktı. Almanın bir manası yoktu- fırtına onu kullanılmaz hale getirecekti.

Oberon yatağından kalktı ve kıza doğru yürüdü, pençe-leri karoların üzerinde usulca tıkırdıyordu.

“Gel oğlum,” dedi Tanya. “Güzel bir yürüyüşe ne dersin?”

Kızın teklifiyle köpeğin kulakları dikildi, hayvan sonra da başını eğip kızın tasmaşını takmasına müsaade etti.

Arka kapı Fabian’ın planladığı gibi açık bırakılmıştı.

“İşte gidiyoruz,” diye mırıldandı kendi kendine ve sonra dışarı çıktı.

Dik durmaya çalışsa da rüzgâr ve sağanak yağmur çok sert vuruyordu. Tüm bu baskı neredeyse kızı yere düşürecek. Eğer yağmurluk giymemiş olsaydı saniyeler içinde sırlıklam olurdu- tıpkı yağmurluğun bittiği yerden itibaren dizlerinden aşağısının olduğu gibi. Oberon’sa bu ıslanma işinden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Bir kez daha yürüyüşe çıktığı için halinden memnundu.

Tanya bahçede yürürken tökezledi, zifiri karanlığa ek olarak hava koşulları, bir de önünde yükselen ağaçlar yüzünden bir iki adım ötesini zar zor görüyordu. Çamur birikintisine girince ayakları sırlıklam oldu. Bahçe kapısına vardığında dizlerinden aşağısı sırlıklam, üşümüş ve sefil bir haldeydi. Verdiği kararın bir hata olduğunu şimdiden biliyordu.

“Nerede kaldın?” diye soran Fabian’ın dudakları soğuktan morarmıştı.

“Amos,” dedi Tanya birbirine çarpan dişlerinin arasından. “Tam ben aşağı inerken onun da koridora çıkacağı tuttu. Beni görmesin diye beklemek zorunda kaldım.”

“Peki, onu neden yanında getirdin?” dedi Oberon’a tiksintiyle bakarak.

“Koruma. O yanımdayken kendimi daha güvende hissediyorum.”

“Daha çok arkana saklanarak herhalde. O bir korkak.”

“İhtiyacım olursa beni korur!”

Fabian, yağmurun şiddetiyle kısıtıldığı gözlerindeki şüpheli ifadeyle önce kıza, sonra ormana baktı.

“Hadi gidelim. Daha fazla zaman kaybetmesek iyi olur. Ormanın içi daha kurudur, hele bir ağaç altına girelim.”

Su kaplı zeminde kararsız adımlarla ormana doğru yürüdüler. Ayaklarının çamurlu zeminde çıkardığı sesle yağmurun gürültüsü kulaklarını tıkıyordu. Derken uzaklardan gök gürültüsü duyuldu. Tepelerinde onlara yol gösterecek ay ya da yıldızlar da yoktu: şehirdeki sokak lambaları da tepelerinde parlamıyordu. Karanlık çok ağır ve boğucuydu. Önlerindeki tek şey, gökyüzünden daha karanlık görünen ormanın silütiydi.

Tanya’nın cesareti yavaş yavaş kaybolmaya başlamıştı.

“Bu çok aptalca,” dedi birdenbire durarak. “Böyle bir gecede her şey olabilir. Ya yakalanırsak? Ya birimiz yaralanırsak? Yardım gelene kadar donarak ölebiliriz! Ya Tickey End’de olduğu gibi zemin çöküp-”

“Yer çökmeyecek!” dedi Fabian.

“Çökebilir, daha önce de oldu! Bana sen anlatın!”

Fabian’ın sabrı taşıtı. “Madem bebek gibi sızlanacaktın, neden gelme zahmetine katlandın? İstersen geri dönebilirsin. Ama dönmeyeceksen kes sesini! Neredeyse geldik!”

Tanya tam cevap vermek için ağzını açacaktı ki kocaman bir şeyin havadan sessizce üzerlerine doğru savrulduğunu görünce donup kaldı. Hafif bir çığlıkla kenara çekildi ve uçan cismin kendisine vurmasından son anda kurtuldu; ama Fabian o kadar şanslı değildi. Cisim Fabian’ın başını sıyrıp gecenin içinde kaybolmadan önce Tanya çocuğun sesini duydu.

“O da neydi?” diye bağırdı Fabian başını ovalarken.

“Bilmiyorum!” dedi Tanya soluk soluğa gökyüzüne bakınırken. Gözlerine dolan yağmur ve şiddetli rüzgâr onu kör ediyor, görmesini engelliyordu. Saçları yüzüne yapıştı. “Sanırım yarasa-” Daha cümlesini bitiremeden bir karanlık cisim daha gördü. Bu sefer Fabian kafasını tutarak bağırdı.

“Ne oldu?” diye bağırdı Tanya.

Fabian parmaklarını başından çekti. Kan parmaklarına bulaşmıştı. Tanya’yla Fabian sağanak yağmurun onu saniyeler içinde yıkamasını birlikte izlediler.

“Bana saldırıyor!” dedi Fabian. “Her neyse... bana *saldırıyor!*”

“Dikkat et!” diye bağırdı Tanya nereden geldiği belli olmayan cisim bir kez daha sessizce yaklaşırken. Oberon coşkuyla havaya sıçradı ama o dişlerini birbirine kenetlediği anda yaratık çoktan uzaklaşmıştı.

Fabian önce eğildi, ardından tökezleyip dengesini kaybetti ve suyla kaplanmış zemine düştü. Çamura bulandı, deli gibi titremeye başladı. Yaratık bir kez daha saldırmadan önce ne konuşmaya ne de neler olduğunu düşünmeye vakti vardı, üstelik bu sefer yaratık uçarak gelmiyordu. Mahlûk o büyük, siyah pençelerini Fabian’ın çamur kaplı kıyafetlerine geçirdi ve çocuğun başının arkasını gagalamaya başladı.

Tanya birden onun ne olduğunu görebildi: o bir yarasa değilse de bir kuştı. Büyük, siyah bir kuş. *Bir kuzgun*. Tüm gücüyle Fabian’ın saçlarını yoluyor gagasını kafa derisine batırıyordu çünkü kızı göremiyordu. Konuşarak kırmızı yağmurluğun korumasını kaldıracaktı belki ama cebindeki demir çiviler onu korumaya devam edecekti.

“Defol git!” diye bağırdı Fabian, başına vurmasını engellemeye çalışarak. “Kes şunu!”

Oberon kuşu yakalamak için Fabian’ın üstüne zıplarken hırıliyordu. Bu işlerin daha da kötüye gitmesine neden oldu. Koca cüssesiyle Fabian’ın cılız bedenine çarptı ve sendeleyen çocuk, rüzgârın şiddetiyle bir kez daha yere düştü. Savunmasız kaldığını anlayan kuzgun, pençelerini Fabian’dan çekip üstlerine uçtu.

Tanya çocuğu çamurdan çıkardı. Fabian, öfke, soğuk, korku ya da her üçünün de etkisiyle titriyordu. Kan, ince bir çizgi halinde alnından süzülüyordu. Korkuyla yukarı bakan Tanya, yağmurluğunun sol kolunu çabucak çıkarıp Fabian’ın çamurlu omzuna geçirdi. Cebindeki çivilerin yardımıyla kendi gibi Fabian’ı da koruyabilmek için aklına gelen tek şey buydu. Tüm bunları yaparken Fabian’a inandırıcı bir açıklama yapabilmek için zihnini deli gibi zorluyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Fabian halsizce.

“Giy şunu,” dedi Tanya. “Sol kolunu içine sok, diğer elinle de bana sarıl.”

“Ne işe yarayacak ki?” diye aksilendi Fabian. “Kucaklaşmak için zaman yok!”

“Bu, kuşu kandırmak için seni salak! Görmüyor musun? Fırtına onu delirtmiş ve bir nedenden sana saldırıyor! Eğer bizim tek kişi olduğumuzu düşünürse belki eve kadar kafan kopmadan gidebiliriz!” Sesinin çocuğu ikna etmesini umdu. Bir an için Fabian’ın ifadesi kıza aksini düşündürttü.

“Eve dönmek mi?” dedi Fabian ormana bakarak.

Tanya çocuğun bakışlarını takip etti. Su sırtından akı-

yordu, saçları suratına yapışmıştı. “Bunu yapamayız Fabian. Bu gece olmaz, bu büyük bir hata olur. Geri dönmeliyiz.”

Ormana bakarlarken Tanya, Fabian’ın yenilgiyi kabul ettiğini hissetti. Şimşek gökyüzünü aydınlatırken eve dönmeye başlamışlardı, tam o anda ikisi de bir şey gördü. Nehrin yanında karanlık bir figür kıpırdamadan duruyordu. Saniyenin onda biri kadar bir süre görmüş olsalar da şeklin ana hattı belliydi.

“Warwick,” diye fısıldadı Tanya.

Korkudan donakaldılar.

“Ne yapacağız?”

“Koş,” dedi Fabian şokla. “Ve bizi görmemiş olması için dua et!”

Dönüp ellerinden geldiğince hızlı eve doğru koştular. Yağmurluk giymiş iki kollu, dört ayaklı, mistik bir canavara benziyorlardı. Hemen yanlarında dilini salam gibi dışarı sarkıtarak koşan Oberon’un keyfi yerindeydi. Onun için tüm bunlar bir oyundu.

Tanya, omzunun üzerinden arkasına bakmak için döndü. Kuzgun gitmişti; kendilerini koruma girişimi başarıyla sonuçlanmıştı. Şimdi önlerindeki tek tehlike Warwick’ti. Yağmurun içinde tek görebildiği, gökyüzüne uzanan ormanın gölgesiydi. “Sence bizi gördü mü?”

“Bilmiyorum,” dedi Fabian. “Ama biz onu gördüğümüze göre büyük ihtimalle o da bizi gördü!”

“Sana bunun kötü bir fikir olduğunu söylemiştim!” diye bağırdı Tanya. “Asla evden çıkmamalıydık!”

Kapıya yaklaştıklarında hırıltıyla nefes alıyorlardı. Fabian yağmurluğu üzerinden atıp el yordamıyla kapı mandalını aradı. O sırada gök gürlemesi ikisini de sıçrattı.

“Çabuk!” dedi Tanya. “Şimşek çakmadan aç kapıyı!”

Mandalı kaldıran Fabian kapıyı hızla açtı ve Oberon’la birlikte bahçeye girdiler. Bahçenin ortasına kadar gelen Tanya, bir kez daha durup ormana baktı.

“Hadi!” dedi Fabian kızı çekerek. “Acele et!”

“Bekle.” Tanya kapı aralığına göz attı. Şimşek ikinci kez çakıp gökyüzünü aydınlattı. Bu ışık Warwick’in yakınlarda olmadığını görmelerine yetti.

“Onu göremiyorum,” dedi kız kapıyı kapatırken. “Hadi eve girelim.” Durmaksızın yağın yağmurdan yüzü donmuş ve uyuşmuştu.

Çamur birikintilerinde kayarak bahçede koştular. Fabian kapının önünde diz çöküp ters dönmüş saksının altına gizlenen anahtarı aldı. İçeri girmelerinden sonra, Oberon sepetine gidince Tanya yukarı hemen çıkmalarının mümkün olmadığını anladı.

“Ah, hayır... Yerler... Yerlere bak!”

Fabian, önce kapıdan köpeğin sepetine giden çamurlu pati izlerine sonra da üstündeki çamurla kaplı ayakkabı ve giysilerine dehşetle baktı. Yüzünün zaten soluk olan rengi de uçup gitti.

Tanya hızlı düşündü.

“Ayakkabılarını çıkarıp eline al. Onları temizleyecek fırsat bulana kadar da sakla.” Lavabonun kenarındaki nemli bezi görene kadar gözleriyle mutfığı taradı. “Bu pisliği ben temizlerim, yukarı çıkarken koridora damlatacaklarını da.”

“Peki ya Warwick?” dedi Fabian. “Her an buraya gelebilir!”

Tanya’nın midesi sıkıştı. “Bizi görmemiş olma ihtimali var. Eğer bunu doğru düzgün yapabilirsek kurtulabiliriz.

Eğer bizi gördüyse de beni burada yakalayıp yakalamaması bir şeyi değiştirmez –zaten ne yaptığımızı biliyor olacak.”

“Hiç anlamıyorum,” dedi Fabian. “Nasıl bilebilir?”

“Bir şekilde konuşmalarımızı duyup bizi beklemeye karar vermiş olmalı,” dedi Tanya ıslak ayakkabılarını çıkarırken. “Ama şimdi bunun için zamanımız yok– sen git, sabah görüşürüz.” Bir kâğıt havlu rulosu bulup bir parça kopardı ve Fabian’a verdi. “Başın için. Şimdi git.”

Fabian ayakkabılarını çıkarıp yukarı yöneldi. Tanya da hemen eğilip zemindeki çamur izlerini deli gibi silmeye koyuldu. Yer tamamen temizlendikten sonra Oberon’un patilerini sildi. Köpek öylece yatıp kızın işini yapmasına izin veriyordu. Rüzgâr kapıyı tıkırdattıkça Tanya’nın kalbi gümbürdüyordu. En ufak bir çıtırtıda Warwick’in arkasında olduğunu, oyunun bittiğini düşünüyordu.

Dışarıda kimsenin olmadığına ikna olunca bulaşıklık-tan bir havlu aldı ve Fabian’ın bıraktığı damlaları kurularak dikkatle yukarı çıktı. Neyse ki birinci kat halı kaplıydı, bu yüzden buradaki damlaların sabaha kadar kurumasını ummaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Odasına döndüğünde Tanya çok yorgundu ama yaşadığı gerginliğin verdiği enerjiyle uyuyamayacağını biliyordu. Eve sorun çıkmadan dönmüş olmalarına rağmen Warwick’in onları görüp görmediğini bilmiyordu. Ve kuzgun... İçti ürperdi. Periler, Tanya gibi Fabian’ı da korkutmak için Raven’ı kuş formunda yollamışlardı. Onları uyarıyordu. Peki ama niçin? Warwick için mi yoksa orman için mi?

Kirli havlu ve bezi, sırsıklam ayakkabı ve giysileriyle birlikte yatağın altına sakladı, sonra da pijamalarını giyip yatağa girdi. Örtülerin altına girip donmuş el ve ayaklarını ısıtmaya çalıştı.

Aklını kurcalayan tek bir soru vardı.

Warwick bunları nasıl öğrenmişti?

O gece uykuya daldığını hatırlamıyordu, ama uyuduğu zaman da huzurlu olmaktan çok uzaktı. Sabah saat altı olmadan hemen önce gelen çığlıklar onu her zamanki gibi çabucak uyandırmadı. Nihayet gözlerini açtıktan birkaç saniye sonra, seslerin Amos'tan değil, içinde bulunduğu odadan geldiğini anladı.

Bağırان kişi ta kendisiydi.

Tanya, odaya odaklanıp kâbusu andıran manzarayı gördüğünde hâlâ rüyada olduğunu düşündü.

Gece saçları uzamıştı –çok fazla uzamıştı. Saçları, Tanya'nın boyunun dört katı uzunluğundaydı. Oda saç doluydu. Kalın, parlak, kestane rengi saçlar, koyu kahverengi bir deniz misali yatak örtülerinin üzerine yayılmış, halının üzerini örtmüş, kapı ve duvarları sarmıştı. Her yerdeydiler, hatta malikânenin duvarlarından bacaya ulaşmaya çalışan sarmaşıklar gibi duvarlara tırmanmaya başlamış, kapı kolunun etrafına dolanmışlardı. Kalın bir tutam, sinsice sürüklenerek pencere pervazına doğru ilerlerken Tanya durumun daha da beter olduğunu fark etti.

Saçları hâlâ uzuyordu.

Korku bir fare misali kızı kemirmeye başladı. Düşünemiyordu. Hareket edemiyordu. Çaresiz donup kalmıştı. Dün gece ormana girmeye çalıştığı için bu şekilde cezalandırılıyordu.

Kapısı gürültüyle çalınmadan hemen önce dışarıdaki koridordaki döşemelerin gıcırdadığını fark etmişti.

“Orada neler oluyor?” Büyükannesinin sesi sert ve ısrarcıydı.

Tanya ağzını açtı ama tek kelime edemedi kapadı.

“Hiç –hiçbir şey,” demeyi başardı sonunda. “Ben iyiyim.”

“Birisi bağırdı. Her şey yolunda mı?”

Kapı kolu dönmeye başlayınca Tanya’nın gözleri kocaman açıldı. Kapı açılmayıp büyükannesi de bıkkınlıkla söylenince Tanya kısa bir süreliğine de olsa rahatlayarak gözlerini kapadı. Kapıyı kilitlediğini hatırlamıyordu bile.

“Kötü bir rüya gördüm,” dedi boğuk sesle. “Ama şimdi iyiyim.”

“Evin içinde kapıların kilitli olmasından hoşlanmıyorum,” dedi Florence. “İçeride insanlar varken bile!”

Tanya üzüntüyle kapıya baktı. Kapıyı büyükannesine açmasının imkânı yoktu ama Florence içeri girmeyi gerçekten isterse onu durdurmanın bir yolu olmazdı. Warwick’te bir maymuncuk olduğuna göre muhtemelen büyükannesinde de bir tane vardı.

“Kilitlediğimi fark etmemişim,” dedi usulca. “Bir daha olmaz.” Bir yalan daha.

“Eğer yatağını ıslattıysan kızmam.” Florence’ın sesi sertti ama kırıcı değildi. “Çarşafları şimdi değiştiririz, kimse bilmesine de gerek kalmaz. Ama onları ıslak-”

“Hayır, yatağımı ıslatmadım!” Tanya neredeyse bağırmıştı. “Sadece kâbus gördüm, hepsi bu!” içindeki panik büyüyor ve onu histeri krizine sokmakla tehdit ediyordu. Çılgılık atma isteğine karşı koymaya çalıştı.

“Pekâlâ.” Büyükannesinin sesi yeniden her zamanki soğuk tonuna dönmüştü. “Kahvaltı saat sekizde. Tam zamanında masada olmanı bekliyorum.”

Git, git, git! Tanya içinden çılgınlık atıyor olsa da tek yapabildiği Florence'ın kendi odasına döndüğünü belirten ayak seslerini dinlemek oldu.

Büyükanne tehdidi uzaklaşınca Tanya derhal harekete geçti. Üzerindeki yatak örtülerini güçlkle kaldırdı, saçların yaptığı ekstra ağırlık örtüyü hareket ettirmesini zorlaştırıyordu. Yataktan kalktığı anda ayakları saç yığınları arasında kayboldu. Attığı her adımda kendini kahverengi bir şurup içinde yürüyormuş gibi hissediyordu.

Saçları büyülenmişti, bu konuda kuşkusu yoktu. Ağırılığı ve bacaklarına dolanma biçimi normal değildi, sanki kendi saçları kaçmasını engellemeye çalışıyordu. Dikkatle odanın içindeki banyoya doğru ilerledi, içeri girip tırnak makasını aramaya koyuldu.

Hiç bir yerde yoktu.

Arkasında bir şırıltı duydu. Tanya ne olduğunu anlamının tiksinti verici hissiyle yavaşça arkasını dönüp küvet giderine baktı. Boru sakini elini uzatıp kurbağaya benzeyen parmaklarıyla makas taklidi yaparken kanaldan çürük yumurta kokusu geldi.

"Kırt, kırt," diye ses çıkardı. *"Ah, kırt, kırt!"*

"Onu bana ver!" diye fısıldadı Tanya öfkeyle. Yaratığın eline uzandı ama kaçırdı. "Lütfen," diye yalvardı Tanya. "Sadece bir dakikalığına ver. Sonra sana geri vereceğim, söz veriyorum! Senin olabilir!"

Kanalın içindeki yaratık giderdeki bulanık suyu fışkırtarak geçirdikten sonra neşeyle dans etti. Eğlendiği belliydi.

"Kırt kırt! Buldum, sakladım! Kandırdım, şaka yaptım! Parlak, ışıltılı, kıtırtılı, çıtırtılı... oh, kırt, kırt! Kıtırtılı KIRT!"

Tanya makasa uzanabilse yaratığın hırsızlık yapan küçük parmaklarını memnuniyetle kıştıratabilirdi ama gerçekten uzanamadığı bir yerdeydi. Kayıp saatinin de yaratığın, kanalın derinliklerindeki sığınağında olduğuna hiç şüphe yoktu.

“Tüylü, kıllı, upuzun sağı, periler sana ne yaptı?” diye kırdadı peri. “Kepekler ve bitler, hepsi de pek güzeller ve... aa!”

“Benim bitim yok,” dedi öfke içindeki Tanya, aniden kaşınmaya başlayan başını kaşırken. “Kepeğimi de!” Birkaç beyaz pul yüzünün önünden süzüldü. Panikle kaşınmayı kesti. “Sen! Sen yaptın... Sen... Sen-”

Yaratığın alay etmeyi bırakıp bir şeye mutlak hayranlıkla baktığını fark edince sustu. Boncuk gibi gözleri büyükannesinin ona verdiği gümüş tılsımlı bileziğin üzerinde geziyordu. Banyonun kasvetli karanlığında bile parlıyorlardı. Aniden kızın aklına bir plan geldi, sonuçta bilezik onu koruma rolü üstlenebilirdi.

“Bunu beğendin mi?” dedi. “Beğendin, değil mi?”

Yaratık başını hızla sallayarak onayladı, kel kafası kanalın içinde ileri geri hareket ediyordu. “Parlak. Işıltılı!”

“Seninle bir anlaşma yapacağım,” dedi Tanya. Sesini alçalttı. “Bu tılsımlar sihirli,” diye yalan söyledi. “Her birinin özel bir gücü var.”

Yaratığın gözleri heyecanla genişledi. Tanya tılsımlara göz gezdirip içlerinden en beğenmediğini, kazanı seçti ve bağlantısını zayıflatıp koparana kadar çekiştirdi. Havaya kaldırdı. “Bu kazan dilediğin her şeyle dolar. Tüm kanalı parlak, ışıltılı hazinelerle doldurabilirsin. Makas karşılığında bunu alabilirsin.”

“Evet, evet,” diye çırpındı yaratık ellerini giderden uzatarak. “Benim, şimdi, benim!”

Tanya başını iki yana salladı. “Önce makas.”

Yaratık suratını astı, yüzünü ekşitti; ama Tanya tılsımı çekiciliğini arttırmak için havaya kaldırdı. Kanal sakininin gözleri büyürken beklentiyle dudaklarını yaladı. Sonunda yenilgiyi kabullenip elini giderin derinliklerine soktu. Bir süre sonra balıkla kaplı makası çıkarıp Tanya’nın avcuna koydu, diğer eliyle de tılsımı kapıp kanalın güvenli derinliğine geri döndü.

Peri yeni bir hazine sahibi olmanın neşesiyle mırıldanırken Tanya da banyonun zeminine oturdu. Ancak rahatlama duygusu kısa sürdü. Makası kaldırıp saçını kesmeye başlayınca hiçbir şey olmadı. Daha küçük bir tutam alıp daha sert bastırdı ama saçından tek bir tel bile kopmadı. Hayal kırıklığıyla makası kenara attı. Sorunun makasta olmadığını, makasın keskin olduğunu biliyordu. Bu saçıyla alakalıydı, ya da daha doğrusu saçına yapılan büyüyle. Kesmeye sadece makas yetmeyecekti.

Soğuk karoların üzerine oturdu, saçları etrafını sarmıştı. Bu işten nasıl kurtulacağına dair en ufak bir fikri yoktu. Tek umudu Kızıl’dı. Keşke kimseye görünmeden ona ulaşabilseydi. Bu düşünceyle gözlerine yaşlar dolduğunu hissetti. Ama Kızıl’a yardımcı olması gereken kendisiydi. Belli ki yeteneklerini gözünde büyütmüştü. Yüzü gözü berbat haldeydi. Kızıl olsa ne yapardı?

“Tuz,” diye mırıldandı. “Kırmızı renk. Akan su. Demir. Kıyafetleri ters yüz etmek.” İçinde bulunduğu durumdan kurtulmanın çaresini bulma umuduyla korunma listesini tekrar tekrar aklından geçirdi ama bir şey bulamadı. Tek düşünebildiği saçlarını hortumla yıkamaktı ama saçlarını banyoya götürmek imkânsız olmasa da oldukça zordu.

Üstelik kitapta bahsi geçen akan suyla musluk değil nehir ya da ırmak gibi bir şeyin kastedildiğini sanıyordu.

Tanya yenilgiyle başını ellerinin arasına aldı.

“Makasın işe yaramayacağını biliyordun, değil mi?” diye fısıldadı, yaratığını kanalın içinde bir yerde durmuş onu dinlediğini biliyordu. “Beni kandırdın.”

“*Kandırıkçı, kandırıkçı. Kandırıkçı hileci!*”

“Daha çok tılsım veririm... eğer büyüüyü bozarsan tüm bileziği veririm!”

“Benim büyüm değil, ah, hayır. Benimki bozmaz.”

Tanya aslında bunun doğru olduğunu biliyordu. Büyü çok daha karmaşıktı ve kanal sakini her ne kadar büyüye kepek ve bit eklemiş olsa da daha önce hiç böyle rahatsız edici bir şey yapmamıştı. Onun tek derdi parlak şeyleri çalmaktı.

Kanal sakini giderden çıkıp tılsımı kıza doğru salladı. “Sihirli değil,” dedi tavır yaparak. “Kandırıkçı kız!”

Tanya omuzlarını silkti ama yalan söylediğini açığa vurmamak için dikkatli davrandı. Her ne kadar yaratık ona yalan söylemiş olsa da kendi yalancılığını kabullenmek pe-rileri daha çok kızdırıp daha fazla ceza verebilme ihtimal-lerine karşılık akılsızca olurdu.

“Belki de tılsımlar bir arada olmadığı için sihir işe yara-mamıştır,” dedi sonunda. “Belki de tılsımların gücü birbi-rine bağlıdır –birlikte olmalılardır.”

Kanal sakini kaşlarını çattı. “Kandırıkçı,” diye bir kez daha mırıldandıktan sonra tılsımla birlikte kanalın içine daldı.

Başka ne yapacağını bilemeyen Tanya, saçlarını da peşi sıra sürükleyerek banyodan çıktı. Yatağına oturdu. Tek

umudu Kızıl'dı. Bir şekilde ona ulaşması gerekiyordu ama içinde bir yerde buna ihtimal olmadığını biliyordu. Büyükannesinin kapıya dayanması an meselesiydi. O zaman neler olacağını düşünmek istemiyordu.

Kahvaltı zamanı yaklaşıyordu. Tanya büyükannesinin kendisine seslenmesini beklerken midesinin alt üst olduğunu hissetti. Florence'ın merdivenleri bir kez daha yukarı çıkıp dördüncü kez öfkeyle ona seslenmesi için çok fazla beklemesine gerek kalmadı.

Tanya, kadının ince dudaklarının öfkeyle büküldüğünü hayal ederken aniden tuhaf bir savunmasızlık hissetti. Kapıyı açıp onu gördükleri anda onu kesinlikle alıp götürürlerdi. Uzaklara götürülür, sorgulanırdı, beyaz önlük giymiş insanlar üzerinde deneyler yapardı. Tıpkı değiştirilmişlere olduğu gibi.

Basamakları tırmanan ayak sesleri duyuldu. Tanya derin ama sessiz bir nefes aldı. Birisi kapıyı tıklatıyordu.

“Tanya? Ne iş karıştırıyorsun? Florence aşağı inmeni istiyor, hemen –çok sinirlendi! Ben de sinirlendim. Kahvaltım soğuyor!”

“Fabian?” diye fısıldadı Tanya.

“Evet,” diye sabırsızca cevapladı. “Orada ne yapıyorsun? Kapıyı aç.”

“Açamam. Aşağı gelmeyeceğim.”

“Gelmelisin. Florence bir terslik olduğunun farkında. Eğer sen aşağı inmezsen kendisinin yukarı geleceğini ve maymuncukla kapıyı açıp içeri gireceğini söylüyor.” Fabian sesini alçalttı. “Bu, dün geceyle mi ilgili? Warwick bir şey demedi –bence bunu atlattık.”

“Hayır, onunla alakası yok.” Tanya yataktan kalkıp kapıya doğru yürüdü “Sana söyleyemem. Aşağı insen iyi olur.”

“Ne olduğunu söyle. Belki yardım edebilirim.”

“Güven bana, edemezsin.”

“Sen kapıyı açıp da iyi olduğunu gösterene kadar bir yere gitmiyorum.”

“Hayır!”

“Pekâlâ.”

Kapının diğer tarafından tıkırtılar geldi.

“Umarım giyiniksindir,” dedi Fabian. “Eğer değilsen şimdi yatağın içine girmek için doğru zaman!”

“Ne? Fabian-”

Kapı kilidine giren bir anahtar sesi netçe duyuldu, ardından Tanya’nın tarafındaki anahtar yere düştü.

“Fabian, bunu nasıl yaparsın!” diye bağırdı Tanya ve kilit tıkırdarken aceleyle kapıya yöneldi. “Bu ne cüret? Ben... Warwick’e evin her yerinde onun maymuncuğunu kullandığını söyleyeceğim!”

“Bu, Warwick’in değil.” Kapı kolu dönmeye başladı. “Bu benim. Bunu eski hizmetli odalarından birinde buldum.”

Fabian kapıyı itmeye başladı. Tanya da kapıya dayanıyordu ama çocuğa karşı koyacak kadar güçlü olmadığını biliyordu. Zemini saran saçlar çıplak ayaklarının sabit durmasına engel oluyordu.

“Ciddiyim Fabian!” diye bağırdı Tanya. “Eğer bunu yaparsan seni asla affetmem!”

Kapı açılmaya başlamıştı. O geri doğru giderken yaşadığı panik gücünü arttırıyordu.

“Bu-bu senin-iyiliğin için,” diye soludu Fabian. “Bir kez-iyi olduğunu göreyim-gideceğim. Florence-her an-yukarı gelebilir!”

“Umurumda değil!” diye haykırdı Tanya. “İçeri girmiyorsun!”

Ama kız istesin ya da istemesin, Fabian içeri girmek üzereydi. Son birkaç saniye içinde kapıyı iki santim daha açmayı başarmıştı ve Tanya’nın gücü gittikçe zayıflıyordu. Çocuğun bir şeylerin ters gittiğini gördüğü açıktı.

“O da ne? Yerdeki şey... O ne? Sanki... Sanki...”

Tanya’nın gücü neredeyse tükenmişti. Geriye kaymadan önce birkaç saniye daha dayandı. Fabian kapıdan beceriksizce geçip saçların üstünde kaydı, yeni doğmuş bir tay gibi hızla düştü. Tuhaf bir bohça misali yatağın yanına kapaklandı.

Tanya ileri atılıp dışarıdaki maymuncuğu kaptı ve sonra kapıyı içeriden kapatıp kilitledi. Fabian’a döndü, çocuğun şaşkınlıktan konuşamadığının farkındaydı.

Fabian kaskatı bir halde yerde oturuyordu, düştüğünde bileği ters bir pozisyonda kalmıştı ama o kadar şaşkıındı ki hareket dahi edemiyordu. Avucunda tuttuğu saçlara baktı, sonra yavaşça parmaklarını gevşetti ve ardından gözlerini Tanya’nın bakışlarıyla buluşana kadar saç yığını üzerinde gezdirdi.

Tuhaf bir şekilde Fabian’ın gerçekten odada olması, olmasının düşüncesinden daha iyiydi. Kontrolünü kaybetmiş gibi, artık kendine ait bir hayatı olmayacak gibi düşünmüştü. Şimdiyse olacakların tamamının Fabian’ın vereceği tepkiye bağlı olduğunu kabullenmişti. Savaşmaktan da, yalan söylemekten de yorulmuştu. Artık gerçekleri anlatmak istiyordu ve şimdi Fabian onu gördüğüne göre dinlemesi gerekiyordu.

“Sana bir şey söylemem lazım, Fabian.” Sesi yumuşak

ve beklediğinden daha sakindi. “Benim hakkımda haklıydın. Bir şey saklıyorum. Benimle ilgili fark ettiğin her şey, ben etraftayken olan tuhaf şeyler... Evet, tüm bunların bir nedeni var. İlk başta inanmakta zorlanabilirsin-”

Fabian’ın söylediği tek bir kelimeyi bile duymadığını fark edince sustu. Çocuğun ağzı yavaşça hareket ediyor ama tek kelime bile çıkmıyordu. Kocaman açılmış gözleri dehşet ve mutlak kafa karışıklığı içinde kıza odaklanmıştı.

“Cadı,” dedi usulca ama bu sefer ne dediği anlaşılıyordu.

“Ne? Hayır, Fabian, beni dinle-”

“O Çingene cadı,” dedi Fabian. Gözleri tekrar tekrar kızın başından çıkıp odayı çevreleyen saçların üzerinde dolaşıyordu. “Sana bunu o yaptı. Seni lanetledi! Pusulayı verdiği zaman seni lanetledi!”

Tanya, çocuğun sözleri karşısında afallamıştı. Bir an için Fabian’ın teorisini düşündü. Bu hiç aklına gelmemişti: ihtiyar Çingene kadının işi olabilirdi bu. Kesinlikle böyle bir şey yapacak kapasitesi vardı. Yine de Tanya yaşlı kadının böyle bir şey yapmak için kıza yardım ediyormuş gibi davranma zahmetine girdiğinden emin değildi.

Pek mümkün değildi... ama olabilirdi de. Fabian’ın kesin bir biçimde ikna olmuş olması, kızın bir çıkış yolu bulmasına da yardımcı oluyordu. Üstelik çocuk buna inanıyorsa onu perilerin varlığına inandırmaya çalışırken karşısında küçük düşmek zorunda da kalmayacaktı.

“Bence... Bence haklı olabilirsin,” dedi yavaşça.

“Tabii ki haklıyım!” dedi Fabian tükürürcesine. “O ihtiyar kocakarı Tickey End’deki herkese büyü yaptı ve şimdi sırada sen varsın! Pusulayı otobüsteki adama satmalıydık!”

“Şimdi ne yapacağım?” dedi Tanya çaresizce. “Kimse-
nin beni görmesine izin veremem!”

“Bilmiyorum... bilmiyorum,” diye mırıldandı Fabian.
“Ama haklısın. Seni bu şekilde görmelerine izin vereme-
yiz. Bunları kesmek için bir şeylere ihtiyacımız var. Maka-
sın var mı?”

Tanya başını iki yana salladı.

“Sadece tırnak makasım var. O da işe yaramadı.”

“Peki, yabeni mutfak makasını getirirsem... Ya da Warwick’in bahçe makasını... Belki de bir balta getirebilirim?”

“Bu keskin bir şeyle yapabilecek iş değil,” dedi Tanya.
“Büyüyü bozmak için bir şeyler yapmamız lazım.”

“Hmm,” dedi Fabian ümitsizce. “Önerin var mı?”

“Bir keresinde... Bir yerlerde... Büyü ve laneti bozacak
şeylerin bir listesini okumuştum,” dedi dikkatle. “Liste
şöyleydi: nehir ya da dere gibi, akan bir suyun yanında ol-
mak; kırmızı renk; tuz; kıyafetleri ters giymek ve demir.
Yani bu şeyleri birbirine bağlamanın bir yolunu bulabilir-
sek belki bir işe yarayabilir.” Bilinçsizce elini saçına götür-
dü. Hareketi, bilezikteki tılsımlardan birinin ışık altında
parlamasına neden oldu. Hançer.

“Hiç aklına, ne bileyim, kırmızı saplı bir bıçak geliyor
mu?” diye sordu.

Fabian’ın yüzü aydınlandı. “Florence’in sapı turuncu
olan bir mektup açacağı var. Neredeyse kırmızı gibi. Üste-
lik de keskin. Belki işe yarayabilir.”

Tanya başını iki yana salladı. “Kırmızı olması gerek. Par-
lak kırmızı.”

Sessizce birbirlerine baktılar, ikisinin de yüzünde aynı
kasvetli ifade vardı.

“Bir bıçak,” diye yavaşça tekrarladı Fabian.

Aşağıdan bağırان Florence’in sesi ikisini de zıplattı.

“İkiniz de hemen aşağı inin! Son kez söylüyorum, yoksa ben gelip ikiniz de ensenizden tutup sürükleyeceğim!”

“Evet, işte bu kadar,” dedi Tanya. “Oyun bitti.”

Ama Fabian’ın kaşları havaya kalkmıştı: tıpkı aklına bir fikir geldiğinde ya da şeytani bir şey yapmak üzere olduğu zamanlardaki gibi.

“Bekle.” Ayağı fırladı, bükülen bileğinin üzerine zorlukla basabiliyordu. “Bir şey hatırladım. İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum çünkü bu onu alıp alamamama bağlı.”

“Ne o?” diye sordu Tanya, yüzü umutla aydınlanmıştı.

“Alması bayağı zor,” dedi Fabian. Kapıyı açıp koridora çıktı. “Çok fazla umutlanma. Ve ne yaparsan yap kapıyı benden başka kimseye açma.”

“Bir şey unutmuyor musun? Büyükannemde maymuncuk var!”

Fabian alayla gülümsedi. “Var. Sadece henüz bunu *kaybettiğini* bilmiyor.” Kapının arkasına geçip anahtarı nazikçe deliğe soktu.”

“Eski hizmetli odasında bulduğunu söylemiştin!”

Fabian’ın gülümsemesi yüzüne yayıldı. “Biliyorum. Yalan söyledim.”

★★★

Mutfakta Warwick şöminenin yanında diz çökmüş, botlarındaki çamuru temizliyordu. Fabian onu dikkatle izledi. Babası bugün bitkin, yaşlı ve yorgun görünüyordu. Teni grileşmişti ve saçları karmakarışık. Bu da dün gece yağmurda ıslandığını ve saçlarının taramaya fırsat bula-

madan kuruduklarını kanıtlıyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve altlarında koyu gölgeler vardı. Birkaç gündür tıraş olmamıştı.

Florence sırtını adama dönmüş bulaşık yıkıyordu. Çıkardığı seslerden öfkeli olduğu anlaşıyordu. Masada dokunulmamış iki tabak kahvaltı vardı ve kokuları havaya karışmıştı. Masanın altında oturan Oberon, kareli masa örtüsünün altından burnunu suçlulukla uzatıyordu. Hayvanın çenesinden salyalar akıyordu. Fabian'ın midesi guruldadı. Köpeğin tam olarak neler hissettiğini anlayabiliyordu ama açlığını bir kenara bırakıp sorun yokmuş gibi Florence'ın önünde duran lavaboya doğru yürüdü.

“Ne istiyorsun?” diye terslendi kadın.

“Bir bardak su alabilir miyim?” diye sordu Fabian uysalca.

Warwick başını kaldırıp çocuğa sert bir bakış attı. “Masada sürahi var. Kahvaltını et.”

“Biraz sonra,” dedi Fabian. Büyük bir bardağı suyla doldurdu ve kenara koydu. “Bu Tanya için. Biraz hasta. Sanırım... midesi kötü.”

“O zaman neden bir şey söylemiyor?” dedi Florence gözlerini kısarak.

Fabian omuz silkip arka kapıya yöneldi. Aradığı şey için etrafa bakındı. Babasının ceketi tortop edilmiş bir halde ortadaki askıya asılıydı ve oldukça ıslaktı.

“Gel oğlum,” dedi çocuk Oberon'a ve ıslık çaldı. Köpek isteksizce masanın altından çıktı, Fabian'ın kapıyı açmasıyla birlikte dışarı yöneldi.

“Köpek dışarı çıkmıştı zaten,” dedi Florence bıkkınlıkla.

“Ah, özür dilerim,” diye cevap verdi Fabian. Eli ceke-
tin kemerine takılı av bıçağı üzerinde dolaşıyordu. Bu,
Warwick’in en sevdiğiydi ve tüm özelliklerinin yanı sıra
demirden yapılmıştı. Daha önce babasının bu bıçağı or-
manda yakaladığı tavşanların içini temizlemek için kullandığını görmüştü.

Fabian kapıyı kapatırken kendine bir kalkan gibi kul-
landı, çevik bir hareketle elini kemerin altına sokup bıçağı
çıkardı. Soğuk, ağır ve sertti bu bıçak ve kesinlikle saç ke-
sebilirdi. Bıçağı ustalıkla tişörtünün koluna soktu, titreyen
parmaklarıyla sapının ucunu kavradı ve arka kapıyı kapattı.
Mutfaktan çıkmak için aceleyle almaya çalışırken az kalsın
doldurduğu suyu dökecekti.

“Bir dakikaya dönerim,” diye geveledi.

“Çabuk ol,” diyen Florence bulaşık bezini öyle bir
zevkle sıktı ki Fabian kadının çocuğun boynunu sıktığını
hayal ettiğini düşündü.

Odaya vardığında Fabian’ın nefesi kesilmişti. Su bar-
dağını dikkatle şömüne rafına koydu ve bıçağı kolundan
çıkardı.

“Bu işe yaramalı,” dedi.

Tanya, bıçağa endişe içinde baktı.

“O ne?”

“Demirden yapılma,” dedi Fabian. “Büyüyü bozması
gerek.” Kızın yanına diz çöküp kesmeye başladı. “Warwi-
ck’in ceketi kapının yanındaydı. Botları çamur içindeydi ve
ceketi de ıslaktı. Dün gece gördüğümüz kesinlikle oydu.”

“O da bizi görmüş olmalı,” dedi Tanya.

“Sanmam,” dedi Fabian. “Görmüş olsaydı çılgına dö-
nerdi. Benim öğrenmek istediğim o fırtına altında dışarıda
ne iş çeviriyordu.”

Saçları kesmeye devam etti, şimdi rahatça yere dökülüyorlardı.

“İşe yarıyor. Warwick kesinlikle bu şeyleri keskin tutuyor.”

“Bu *Warwick*’in mi? Onun bıçağını mı çaldın? Sen tam bir yankesicisin!”

“Senin iyiliğin için iyi ki öyleyim!”

Dakikalar sonra Tanya’nın saçları beline kadar kısalmıştı. Dün geceki halinden sadece bir parça daha uzundu.

“Saçlarını düzeltmelisin,” dedi Fabian özür dilercesine. “Uzunlu kısalı oldular.”

“Düzelteceğim,” dedi Tanya. “Ama sonra.” Saçlarını yüzünün önünden çekti ve atkuyruğu yaptı. “İşte. Şimdi kimse neye benzediğini anlamaz. Büyükanнем aklını kaçırmadan önce aşağı insek iyi olur.”

“Ve Warwick bıçağının kaybolduğunu anlamadan önce,” dedi Fabian, artık o kadar cesur görünmüyordu. Bıçağa bakıp üzerinde saç teli kalıp kalmadığını kontrol etti.

“Saçları ne yapacağız?” dedi Tanya yerdeki saçları işaret ederken. Tüm zemin saçla kaplıydı.

“Şimdilik yatağın altına it,” dedi Fabian. “Kahvaltıdan sonra çöp torbasına doldurup kurtulmanın bir yolunu ararız.”

Dört ayak üzerinde durup yerdeki saçları toparlamaya ve güç bela yatağın altına itmeye koyuldular. Saçlar o kadar yumuşak ve kaygandı ki onlar yatağın altına itmeye çalıştıkça dışarı kayıyorlardı.

“Çok fazla saç var!” dedi Tanya.

“Beni kaşıdırıyorlar,” dedi Fabian. “Yatağın altına it ve yatak örtüsünü de kenardan sarkıt ki görünmesinler. Şimdilik bu kadar yapabiliriz. Hadi gidelim.”

Basamakları ikişer ikişer atlayarak aceleyle aşağı indiler ve Florence kahvaltılarını tam da çöpc dökerken mutfağa girdiler.

“Dur!” diye bağırdı Fabian.

Florence donup kaldı ve Tanya’yı görünce bir kez daha düşündü.

“Kendini iyi hissetmediğini sanıyordum.”

“Öyleydi,” dedi kız, büyükannesinin gözlerinin içine bakmaya cesaret edemiyordu. “Ama şimdi daha iyiyim.” Masaya oturdu, Fabian da onu izledi. Florence tabakları çocukların önüne bıraktı.

“Muhtemelen soğumuşlardır,” dedi.

“Bu gördüğüm en çabuk iyileşme,” dedi Warwick kupkuru bir sesle. Botlarını parlatmak için deli gibi ovalıyordu.

Tanya ne cevap verdi ne de adama baktı. Buz gibi mavi gözlerini korkusuzca ve suçlarcasına kendisine çevirdiğini biliyordu. Bu düşünce tüylerini diken diken etti.

Hâlâ iyi durumda hatta ılık görünen kahvaltısına odaklandı. Masanın diğer tarafındaki Fabian’ın huzursuz olduğunu gördü ve yemeğini yerken bir yandan da masanın altında gizlediği kolundan bıçağı çıkartmaya çalıştığını tahmin etti.

“Hâlâ çok sıcak,” dedi Fabian mutlulukla, bir yandan da yutkunuyordu.

“Benimki değil,” diye lafa başlayan Tanya, Fabian’ın tabağının altından çıkan periyi görünce sustu. Çocuğun yemeğini o ısıtmıştı ve ilk defa çirkin küçük göz kapaklarını çekingence kırpıp gizlenmeden önce birkaç saniye kıpırdamadan durdu. Perinin ilgisinden habersiz olan Fabian

bir parça ekmek koparıp yumurtasına bandırdı. Öfkesi ka-
baran Tanya perinin peşinden bakakaldı. Sonuçta o küçük
nankör sefil yaratığa bir fincan süt veren oydu!

“Benimkini soğuk mu bıraktın?” diye mırıldandı nere-
de olduğunu unutup. “Seni irkin.”

“Anlamadım?” dedi Florence aksi aksi. Tanya endişeyle
başını kaldırdığında Fabian da kıza tuhaf tuhaf bakıyordu.

“Dedim ki... Benimkini iyi ki soğuk bıraktın,” dedi hız-
la düşünüp. “Seçici değilim.”

“Hmm,” dedi Florence. İnce dudaklarını büzdü ardın-
dan çamaşırları makineye doldurmaya başladı. “Warwick,
bugün bir ara Amos’un odasının oradaki oluklara bakar
mısın?” dedi. “Bence biraz gevşemişler.”

Warwick onaylarcasına homurdandı.

Tanya bir kez daha, Warwick ve büyükannesi gibi iki
berbat insanın birbirlerini öldürmeden aynı çatı altında bu
kadar uzun yaşamayı nasıl becerdiklerini düşündü.

“Bu ev parçalarına ayrılıyor,” dedi Florence makinenin
kapağını kapatırken.

“O zaman daha küçük bir yere taşınalım,” dedi Fabian
pastırmasını etkileyici bir hızla ağzına atarken.

Florence huzursuz görünüyordu. “Bu ev yüzyıllardır
bizim ailemizde.” Kendine aydanlıktan bir fincan çay
doldurdu ve masaya oturdu.

“Bence güzel bir kulübe sizin için daha iyi olur,” diye
sürdürdü konuşmasını Fabian ıldırımcı bir gülüşle. “Zen-
cefilden yapılmış bir ev.”

Anında Florence’ın susturan bakışlarıyla karşılaştı. Tan-
ya yumurtalı ekmeğinde boğulacaktı neredeyse.

“Küstahlaşma,” diye kükredi Warwick.

Tanya'nın içine sıkıntı girdi. Görünüşe göre Warwick Fabian'a sadece onu azarlayacağı zaman dikkatini veriyordu. Tanya, ilk kez Fabian'ın davranışlarının önemli miktarının sadece babasının ilgisini kazanmak için olabileceğini düşündü. Warwick'e ismiyle hitap etme ısrarı bu ilgiyi istemesi ve ona saldırmak için bunu bir araç olarak kullanmasıydı.

Masanın altından yavaş bir inilti gelince Tanya masa örtüsünü kaldırıp ne olduğuna baktı. Oberon büyükannesinin önüne oturmuş, başını kadının dizlerine koymuştu.

"Burayı sevdin değil mi?" diye mırıldandı Florence köpeğin ipeksi kulaklarını severken. Oberon keyifle hırladı. Florence hafifçe gülümsedi ve onun için aldığı paketten bir köpek bisküvisi çıkarmak için çekmecelerden birine uzandı. Oberon bisküviyi yavaşça aldı ve masanın altında keyifle yemeye başladı. Tanya olanları kıskançlıkla izliyordu. Oberon, nedendir bilinmez, Florence'a hayrandı.

"Bitti," diye bildirdi Fabian ve çatalını pat diye tabağına bırakıp masadan kalktı. Yemeğini ağzına tıktığı için yanakları balon gibi şiş görünüyordu.

"Yo, hayır bitmedi," dedi Florence. "Tanrı aşkına, Fabian! Hamster gibi görünüyorsun. Ağzındakini adam gibi bitirinceye kadar masadan kalkma."

"Bitirdim," diye ısrar etti Fabian, lokmaları çiğneme-den yutarken gözleri yuvalarından fırladı. "Gördün mü?" Sonra da arka kapıya doğru hareketlendi. Onun ne yapacağını anlayınca Tanya'nın lokması boğazında kaldı. Fabian doğrudan mutfak kapısına asılı ceketlerin yanına gitti. Babasının ceketini ortadaki askıdan diğerine geçirmek için eline alırken kaşlarını çattı sonra da birkaç montu -Warwick'inki de bunlara dâhil olmak üzere- yere attı.

“Ne yapıyorsun sen?” diye çıkıştı Florence.

“Ceketimi bulamıyorum,” dedi Fabian. “Gri olanı. Belki buraya asmışımıdır diye düşündüm.”

“Ceketin merdivenlerin altındaki dolapta, her zaman astığın yerde,” dedi Florence, şaşkınlığı her halinden beliydi. “Daha dün gördüm. Ayrıca da bu havada ceket ne yapacaksın? Gerçekten Fabian, bu sabah senin neyin olduğunu anlayamadım.”

“Ben de.” Botlarını elinde tutan Warwick ayağa kalktı. Yüzünün her yerinden şüphe akıyordu.

“Hiçbir şeyim yok,” dedi Fabian montları yerine asarken ve yine kahvaltı masasına döndü. Tanya, çocuğun yüzündeki rahatlamayı görmüştü- başarmıştı. Göz göze gelip bakiştılar; çocuklar bu bakışı bir şeylerden kurtuldukları zaman takınırlardı.

Aynı anda Warwick ve Florence da bakiştılar. Onlarınkı oyuna getirildiklerini bildiklerini ama nasıl ve neden olduğunu anlamadıkları ve yapacak hiçbir şeyleri olmadığını farkında oldukları zaman takındıkları bir bakıştı.

★★★

Yaz fırtınası havayı temizlemiş, gün parlak ve sıcak halini almıştı ama bir gece önce yağın şiddetli yağmurun kokusu hâlâ duyulabiliyordu. Kahvaltıdan kısa bir süre sonra Fabian ve Tanya altı adet çöp torbasını saçla doldurup bir kez daha yatağın altına sakladılar.

Tanya, tüm bunları kimseye yakalanmadan nasıl atacakları konusunda endişeliydi. O saçları odasındaki şöminede yakma konusunda ısrarcı davranırken Fabian da onları asla bulunamayacakları garanti olan yeraltı mezarlıklarından

birine atmayı önermişti. Her ikisinin de sıkıntılı yönleri vardı. Saçları yakmak zaman alıcı ve riskliydi. Yaz ortasında bacadan çıkan dumanlar hiç şüphesiz Florence ve Warwick'in kuşkulanmasına neden olacaktı. Ormana geri dönmek başlı başına bir sorunken bir de buna altı ağır torba saç eklemek işleri daha da güçleştiriyordu. Sonunda Tanya, saçları yakmanın en iyi seçenek olduğuna karar verdi –böylesi bir görev için bir kez daha gece karanlığına ihtiyaç duyuyorlardı.

Tanya nihayet yalnız kaldığında öğleden sonra olmuştu. Deli Morag'ın bir sürü kasabalının üstüne yolladığı lanetler üzerine bolca konuştuktan sonra Fabian odasına çekilip müziğin sesini iyice açtı. O gittikten sonra Tanya bir parça kâğıda evin detaylı planını çizdi. Şemanın altına kısa bir mesaj yazdı.

BENİM ODAM, GECE YARISINDAN SONRA NE ZAMAN İSTERSEN. İSTEDİĞİN ŞEYLERİ TEMİN EDECEĞİM VE BEN DE VERDİĞİN SÖZÜ TUTMANI İSTİYORUM.

Kâğıdı ikiye katlayıp cebine koydu. Bu notu Kızıl'ın bulması için yiyecek ve içeceklerle birlikte kitaplığın arkasındaki gizli kapının oraya bırakacaktı.

Halının altındaki gevşek döşemeyi kaldırıp Kızıl'ın ona verdiği listeyi aldı. Aklından hesaplama yaparak listeyi inceledi. Ne yazık ki listedeki çoğu şeyin fiyatı hakkında pek bir fikri yoktu.

Gözlerini tuvalet masasındaki küçük ahşap kutunun üstünde gezdirdi. Otobüste pusulayı almaya çalışan adamın düşürdüğü yirmi Sterlin içinde duruyordu. O gün eve gelir gelmez parayı kutuya koymuştu ve bugüne kadar hiç dokunmadan orada kalmıştı.

Parayı almak için küçük ahşap kutunun kapağını açmayı üç kez denedi. Sonunda açtığında, içinden üzerinde kraliçenin yüzü olan gıcır gıcır bir yirmi Sterlin yerine cebe girip çıktıktan sonra kıvrılmış para gibi sıkıca rulo yapılmış, irice kahverengi bir yaprak çıktı. Kutunun içinde bundan başka da bir şey yoktu.

Kızıl, başına sardığı havluyla banyodan çıkarken hoş bir şampuan kokusu havayı doldurdu. Yeni temizlenmiş yüzü ve parlak yeşil gözleriyle, Tanya'nın birkaç gece önce karşılaştığı pis ve zalim kişiden çok farklı görünüyordu. Şimdi, odayı aydınlatan yumuşak ışık altında neredeyse sağlıklı, iyi hatta Tanya'nın kendisine başta düşündüğünden daha yakın yaşlarda gibi duruyordu.

“Bebek iyi mi?” diye sordu Tanya'nın yatağında huzur içinde uyuyan çocuğa bakarak. “Uyanmadı, değil mi?”

Tanya çocuğa baktı, minik değiştirilmişin her nefeste inip kalkan göğsünü izledi. Yanaklarında rengine dair en ufak bir ipucu yoktu, iki kız birkaç günlük kirini hızlıca ve dikkatle yıkarken sadece bir defa belirginleşmişti.

Çocuk, hiç huysuzluk etmeden yıkanmayı kabullenmiş ve tüm bu süre boyunca iri siyah gözleriyle kızları izlemişti. Sonrasında Tanya'nın odasına gizlice getirdiği bir şişe ılık sütü iştahla içip derin bir uykuya dalmıştı.

“Uyuyor,” dedi Tanya.

Kızıl, Tanya'nın bornozuna sıkıca sarınarak yatağa otur-

du. “Sıcak düşün nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuşum.”

Tanya, kıza içinde bir şeyler olan çantayı uzattı. Tüm öğleden sonrasını yağmurluğunun cebinde bulduğu parayla bunları almak için Tickey End’de geçirmişti. “İstedğin şeyler... yani çoğu. Listedeki her şeyi almaya yetecek param yoktu.”

Kızıl, uzun ve narin parmaklarıyla çantanın içindekileri karıştırdı.

“Önemli değil. En önemlilerini almışsın.”

Çantadan iki şey çıkardı: ucuz bir diş fırçası ve bir kutu saç boyası. Kullanım talimatlarına hızla göz gezdirip Tanya’nın seçtiği renge baktı. Soluk, mat, açık kahve ile koyu sarı arasında bir tondur.

“Yumuşak, sıradan ve akılda kalıcı değil. Mükemmel.”

Kutuyu yırtıp içindekileri çıkardı, ardından iki tane plastik eldiven taktı. Sonra boyayı içinde çözelti olan şişeye dökerek iyice karışıp grimsi bir ton alana kadar çalkaladı.

“Gazeteleri bulmayı başardığını görüyorum,” dedi gözlerini tuvalet masasındaki yığının üstünde gezdirerek. “Ne kadar eskilerini bulabildin?”

Tanya, tuvalet masasındaki gazeteleri kucağına alıp Kızıl’ın yanına bıraktı.

“Onu aldığın güne kadar. Büyükkannem ateş yakmak için kullandığından gazeteleri biriktiriyor, birkaç tane de Tickey End’den aldım. Ulusal gazete de, yerel gazete de var.”

“Benimle ilgili bir şey var mı?”

Tanya gözlerini yere indirip başını salladı.

“Bulduğum her sayfanın ucunu katladım. Toplamda

altı makale var, hepsi de ulusal gazetede. Bu hariç.” Önünde sos lekesi olan, üç gün önceki *Tickey End Gazette* isimli yerel gazeteyi çekti. “Bu iyi değil.” Birkaç sayfa çevirdikten sonra gazeteyi Kızıl’a uzattı; kız da plastik şişeyi sallamayı bırakıp okumaya başladı.

Sayfadaki kelimeleri okurken dudakları sessizce kıvıldıyordu. Makale kısıydı ama Tanya’nın bugüne kadar gördüğü en suçlayıcı yazıydı. Yayımlanan haberde hem Kızıl acımasız, kalpsiz bir çocuk hırsız olarak etiketlenmiş; hem de Tickey End’in en başarılı çay dükkânının sahibi ve kasabanın en büyük dedikoducusu, altmış altı yaşındaki Rosie Beak’in bir görgü tanığı olarak verdiği ayrıntılı ifade yer bulmuştu.

Kızıl okumayı bitirip düşünceli düşünceli başını salladı.

“Yani buralarda olduğumu biliyorlar. Neye benzediğimi biliyorlar. Ne giydiğimi biliyorlar. Şu ihtiyar cadaloz... Herkes ve her şey hakkında sorular soran sıkıcı tiplere benziyordu. Kapıdan giren herkesle dedikodu yapıyordu. Ben de gittiğimde iyi bir şey bıraktım.”

Yataktan kalktı, başındaki havluyu sıyırdı. Tanya kızın peşi sıra banyoya gidip kapı eşiğinde durdu. Kızıl, lavaboya eğilip boyayı saçına döküp ovuşturdu. Sonraki yirmi dakika boyunca Tanya kendinden geçmiş bir halde sabahki olayları anlatırken bir gözüyle kızı izliyor diğer gözüyle de gergince kapıyı kolluyordu. Kızıl’ı odasına alarak girdiği tehlikenin ve burada olduğu anlaşılırsa bunun sonuçlarının ne olacağının tamamıyla farkındaydı.

“Peki, periler saçını nasıl aldı?” diye sordu Kızıl.

“Nasıl yani?”

Kızıl doğrulup saçlarını başının tepesinde toplayıp eldi-

venlerini çıkardı. “Bu derecede bir şey yapmak için –sağını böyle büyüleyebilmek için- senden bir parça almış olmalılar.” Durup Tanya’ya şüpheyle baktı. “Saçlarını taradığın zaman tarak ya da fırçada kalan saçlarını ne yapıyorsun?”

Tanya, sıkılğan bakışlarını uzaklara dikti. Fırçada kalan saçlarını temizlememek gibi kötü bir alışkanlığı olduğunu kabullenmek istemiyordu.

“Göster bana,” diye çıktı Kızıl. Tanya’nın dirseğini tutup kızı odasına, fırçanın durduğu tuvalet masasının yanına götürdü.

Kızıl gördüklerine inanamayarak baktı.

“İğrenç. Sen onlara neredeyse davetiye yollamışsın!” Fırçayı alıp üzerindeki Tanya’nın saçlarını topladı.

“Saçlarını ortalık yerde onların bulabileceği gibi bırakamazsın. Bunlardan kurtul, hemen.”

“Peki,” dedi Tanya şaşkınlıkla. “Atarım bundan sonra.”

Kızıl başını salladı. “Yanlışı. Onları atamazsın. Onları yok et. Yak. Aynı şey seni kontrol edebilecekleri her şey için geçerli.”

“Nasıl yani?”

“Kan. Tükürük. Kestiğin tırnakların. Dişlerin. Tüm o büyücülükle ilgili hikâyelerde insanların saç ya da diş ile kontrol altına alındığının anlatılması gerçek kaynaklardan alınma. Hiçbir işini şansa bırakamazsın.”

Cebinden bir kutu kibrit çıkardı, birini yakıp dikkatle şöminenin boş ateş demirine yerleştirdi. Ardından elinin tek hareketiyle Tanya’nın fırçasından çıkardığı karmaşık saç demetini şömineye fırlattı. Alevler iştahla cızırdayarak kibritin külünü bırakırken saç demetini yuttu.

“Sanırım annemde birkaç süt dişim var,” dedi Tanya usulca. “Ama diş yakılmaz, değil mi?”

“Yakamadığın şeyi gömersin,” dedi Kızıl. “İstersen bir torba tuzla istersen kutsal toprağa. Eğer bir yerini kesersen kanını temizlemek için kullandığın mendili, yarana taktığın bandajı ya da kan bulaşan elbiseni yak. Zarflarını yalama. Su kullan. Kestiğin tırnaklarını doğrudan ateşe at. Kendini korumak için ne gerekiyorsa yap.” Durdu. “Kestiğin saçlarını ne yaptın?”

Tanya yatağını işaret etti. “Yatağın altında, çöp torbasında. Onlardan kurtulmak için yakmanın en iyi yol olduğunu düşündüm –yakalanmadan yakmak için fırsat yakalamayı bekliyordum.”

Kızıl eğilip yatağın altındaki torbaları çıkardı. “Bu sadece en iyi kurtulma şekli değil,” dedi sertçe, “tek yol.” Kendi bıçağını kullanarak torbada delik açtı, içinden bir tutam saç çıkardı ve kibritlerle birlikte Tanya’ya uzattı. “Yak bunları. Hemen.”

Tanya saçları şöminenin ızgarasına atıp ateşi yaktı. Cızırdayıp hışırdayan alevler saçları saniyeler içinde yok etti. Torbaya uzanıp bir avuç daha saç alıp aynı işlemleri tekrarladı, ardından altıncı ve son torbayı yatağın altından çıkaran Kızıl’a sıkıntıyla baktı. Tanya çaresizce torbaları işaret etti. “Hepsini yakmak saatler sürer.”

“O zaman elini çabuk tutmanı öneririm.”

Tanya bir yığın saç ızgaraya attı. “Nasıl... nasıl oluyor da bu kadar çok şey biliyorsun, Kızıl? Nasıl oluyor da sen bu kadar çok şey bilirken ben bu kadar az biliyorum?”

Kızıl omuzlarını silkti. “Çoğunu başkalarından öğrendim, bizim gibilerden yani. Geri kalanınıysa zor yoldan öğrendim- tecrübeyle.”

“Bildiklerini bana öğretmeni istiyorum,” dedi Tanya.

İçinde kızın istediği şeyler olan çantayı işaret etti. “Ben anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim. Şimdi sıra sende. Bilgi istiyorum –*senin* bildiklerini bilmek istiyorum.”

“Bu kadar sürede sana her şeyi öğretemem,” dedi Kızıl. “Ama bir kısmını öğretebilirim. İyi haber, zaten önemli olan şeylerle ilgili biraz bilgin var. Değiştirilmiş çocuklar ve üçüncü gözle bağlantılarını biliyorsun. Büyü hakkında da bir şeyler biliyorsun. Kendini koruma yollarını da biliyorsun. Ama perilerin bizle ilgili bağlarını tamamıyla anlamak için en başa dönmemiz gerek. Benim de yapacağım bu.

“Peri âlemi Seclie Sarayı ve Unseelie Sarayı olarak adlandırılan birbirlerine muhalif saraylarca yönetilir. Seclie Halkı daha çok kendi türüne ve insanlara karşı yardımsever olarak bilinirken Unseelie Halkı acımasızlığı ve hainliği ile tanınır. Saraylar birbirinden nefret eder ama yine de birbirine tahammül gösterir.”

“Nasıl oluyor da bir âlem zıt saraylarca yönetiliyor?” diye sordu Tanya. Parmağını yakan bir kibrit kızı ürküttü. “Bu hiç mantıklı değil.”

“Yönetimi sırayla yapıyorlar,” diye cevapladı soruyu Kızıl. “Az bilinen bir efsaneye dayanan anlaşmalarını bir bağ ile onurlandırmışlar. İki saray, eskiden periler âleminin en güçlü ve en bilge on üç perisi tarafından yönetilen bir büyük saraymış. Bu oluşum için her bir lider, büyülü bir gücü olan bir hediye ortaya koymuş; bu hediyeler, sarayın layık gördüğü zamanlarda, yine sarayın uygun gördüğü insan ırkından kişilere verilecekmiş. Bu hediyeler On Üç Hazine olarak bilinir.”

Tanya kaşlarını çattı. Bu kelimeler kulağına tanıdık geliyordu ama... O anda kütüphanede bulunduğu kitabı hatırladı. O kitapta da On Üç Hazine'den bahsediliyordu ama goblinler kız doğru düzgün okuma fırsatını bulamadan kitabın içeriğini mahvetmişlerdi.

“On Üç Hazine de şunlar oluyor: Yular, yani takanı görünmez yapan bir yüzük;” diye devam etti Kızıl, “Büyü, kendisine bakanları istediği kadar kandırmaya yarayan bir görsel yanılsama maskesi; Işık, asla sönmeyen sihirli bir şamdan; Kılıç, sadece zafere izin verip yenilgiyi engelleyen bir silah; *Bilgi Kitabı*, okuyucusunun her türlü sorusuna cevap veren bir kitap; Anahtar, diğer dünyaların kapıları da dâhil her kapıyı açar; Kadeh, içeceğini ona koyup içen herkese sonsuz hayatı vaat eder; Tabak, asla boş kalıp sahibini aç bırakmaz; Değnek, kuvvet verir; Hançer, her yarayı iyileştirebilecek bir tür kan akıtır. Bunlar dışında bir de Kehanet Kupası, Cesaret Kalbi ve son olarak da ölüleri diriltebilen Kazan var.

“Sarayın geri kalanı alıcının buna layık olduğunu düşündüğü sürece, hediye yaratıcısı tarafından o güce haiz kılınabilirdi. Ancak en başından beri, hazinelerden biri hem heyecan hem de tedirginliği beraberinde getirmişti: Kazan. Saraydakilerin altısı ölüme saygı duyulması gerektiğini, bunun bir oyun olmadığını ve tersine çevrilmesinin kaosa yol açabileceği konusunda hemfikirdi. Geri kalan yedi üyeyse –Kazan’ın yaratıcısı da dâhil olmak üzere- bir insan hayatı erken sona ererse –örneğin bir çocuğun hayatı- o zaman Kazan’ın devreye girip bir şans vereceğine, hem de yas tutanların acısını dindireceğine inanıyorlardı.”

Kızıl durup saatini kontrol etti.

“On dakikaya daha ihtiyacım var, sonra saçlarımı yıkamam lazım. Unutturma.”

“Tamam,” dedi Tanya, hikâyenin geri kalanını duymak için sabırsızlanıyordu. “Devam et.”

“Sarayda bir bölünme için gereken sahne hazırlanmıştı,” diye devam etti Kızıl. “Ve Kazan’ın yaratıcısı bir insan tarafından atılan ok ile ölümcül bir yara aldığıında hayata geçirildi. Saray ikiye ayrıldı. Altı üye insan ırkına savaş ilan ederek ölümün tersine çevrilmesi konusunda ısrar etti. Altı diğer üyeysen bunun olmasına itiraz etti. Sarayın ortak kararı olmadan diğer on iki hazine gibi Kazan da kullanılamazdı.

“Sarayın iki tarafı da geri adım atmadı. İki taraf da kendi savunularının doğruluğuna inanıyordu. Bölünme büyüdükçe uzlaşma ihtimali azalıyordu. Sert pazarlıklar yapıldı. Nihayet bir uzlaşma yolu bulundu. İki saray olacaktı ve her biri senenin yarısında iktidar olacak, diğer tarafa müdahale edemeyecekti. On Üç Hazine de büyük sarayda kaldı ve asla kullanılmadı, çünkü nefret o kadar güçlüydü ki iki saray da birleşip anlaşmaya varılmak üzere diğerine danışılacak bir konu getirmedi.

“Ve böylece yılın altı ayı bir saray –yeniden dirilişe karşı duran saray- âlemi ve halkını yönetir, düzen, barış ve iyi niyet getirir. Peri halkı onlara Seelie Sarayı der, onların yönetimi altındayken dünya bugün olduğu gibi üretken ve verimlidir.”

“Bugün mü?” diye araya girdi Tanya. “Yani demek istediğin-”

“Bahar ve yaz ayları.”

“Yani güz ve kış aylarında Unseelie sarayı mı yönetimde?”

Kızıl başıyla onayladı. “Toprak solar ve ölür. Kaos doğar. Sırf saray eğlencesi olarak insanlar kaçırılır, hapsedilir, onlara işkence yapılır. Bu işkence edilenler sıklıkla âlemde kaybolan ya da âleme sokulan insanlardır. Çoğu bir daha geri dönmez. Dönenlerden de çok azı sağlıklıdır.”

Tanya ürperdi.

“Çoğu peri, yönetim Unseelie Sarayı’na geçince âlemi terk ediyor,” diye devam etti Kızıl. “Hem kendilerinin hem de çocuklarının güvenliklerinden endişe ediyorlar. Unseelie Sarayı peri çocukları değiştirme işini de eğlenceli buluyor. Düşmanlarının –yani Seelie Sarayının destekleyicileri ve insanlar- çocuklarını değiştirmek onlar için doğal bir şey.

“Âlemi terk eden çoğu peri ortamı güvende hissettiklerinde geri dönüyor. Bazıları asla dönmeyip başka âlemlerde kalmayı tercih ediyor.”

“Nereye gidiyorlar?” diye sordu Tanya.

“Buraya geliyorlar. Bizim dünyamıza. Kendi kurallarıyla istedikleri gibi yaşayacakları bir yere.”

“Yani... yani bizim burada gördüklerimiz kendi âlemlerini terk eden periler mi?”

“Evet, bir de saray tarafından cezalandırılanlar.”

“Cezalandırılanlar mı?”

“Suç işleyenler,” dedi Kızıl. “Esas dikkat etmen gereken onlar. Genellikle en tehlikeli olanlar onlar. Neyse ki fark edilmeleri çok kolay. Onları cezalandırmak için kullanılan en yaygın yöntem konuşma yeteneklerini –iletişim alanlarını– lanetlemek, sadece kafiye kurarak konuşabiliyorlar. Bu onların insanlarla ve diğer perilerle konuşma cesaretlerini azaltıyor. Diğer bir ceza yöntemiye dillerini kesmek.”

Tanya, goblinleri düşünerek yüzünü buruşturdu. Tuhaf konuşmaları şimdi anlam kazanıyordu.

Kızıl, gerinerek saatine baktı. “Vakit geldi.”

Kızıl banyoya giderken Tanya da sessizce başını salladı. Kızıl’ın saçlarını duruladığı suyun soluk sesini duyuyordu. Su sesi birkaç dakika devam etti, sonra yerini kızın saçını kesen makasın kendine has sesine bıraktı. Bunların dışındaki tek ses, değiştirilmiş çocuğun uyurken çıkardığı soluk alıp verme sesleriydi.

Kızıl’ın tahmin ettiği gibi büyü kalkmaya başlamıştı. Çocuğun kulaklarından biri uzamış ve ucu sivrilmişti. Saçları Tanya’nın onu son gördüğünden bu yana endişe verici bir biçimde uzamış, teni soluk, yeşilimsi bir renk almaya başlamıştı. Gittikçe güçsüzleşiyordu. İlaça ihtiyacı vardı ama ihtiyacı olan ilaç insanlarınki değil kendi türlerinin kullandığı ilaçlardı.

Tanya, saçların durduğu torbanın yanından ayrılıp bebeğin yanına gitti ve okşamak için nazıkçe yanağına uzandı. Bebek şampuanı ve süt kokuyordu. Cildi yumuşak ve soğuktu. Çocuk içgüdüsel olarak kızın eline sürtünerek bir parça kımıldandı ve Tanya hiç beklemediği bir şekilde gözlerinin dolduğunu hissetti. Ona ne olacağı tamamıyla Kızıl’a ve ona bağlıydı. Bebeğinse olan bitenden, kendi türlerinin arasındaki acımasız savaşın içinde bir piyon olduğundan haberi yoktu.

“Ona iyi bakacağım,” dedi Kızıl usulca, kızın hemen arkasından.

Tanya gözlerini kuruladı.

“Banyodan çıktığını duymadım,” diye mırıldandı. Başını kaldırıp baktı. Kızıl artık Kızıl’a benzemiyordu.

Tanya'nın gözleri eskimiş erkek pantolonu ve gömlek üzerinde gezindi. Onları bu öğleden sonra bir dükkândan ucuza almıştı. Koyu kahverengi botların koca ayaklarına uyduğu gibi kıyafetler de Kızıl'ın erkeksi figürüne mükemmel uymuştu. Uzun saçları kesilmişti. Yeni saç rengi saman sarısıydı.

"Nasıl görünüyorum?" diye sordu Kızıl.

"Bir... erkek gibi."

Kızıl başıyla onayladı. "İyi." Başını kaldırıncı Tanya'nın hâlâ saçlarına bakmakta olduğunu fark etti. "Yine uzayacaklar," dedi duygusuzca. "İnsanlar erkek bebekle kaçan kızıl saçlı bir kız arıyorlar. Bu yüzden tam tersi gibi görünmeliyim." Kendi kestiği saçlardan bir tutam alıp şömineye atarak yaktı, sonra da sırt çantasına uzanıp pembe bir bebek giysisi çıkardı. "Ve o da farklı görünmeli."

Çocuğu uyandırmamak için mümkün olduğunca dikkatle ve yavaşça giydirdiler. Bacaklarını kolaylıkla giydirmeyi başardılarsa da sıra kollarını sokmaya geldiğinde çocuk öfkeyle haykırdı. Tanya panikledi ve kolun içinde kalan kısmını da hızla çekti. Kızıl, küçük pembe tulumun düğmelerini alelacele ilikledi. Çocuğun gözleri açıldı, bir an için ağlayacakmış gibi baktı ama sonra başka ses çıkarmadan uyumaya devam etti.

"Daha ne kadar bunu yapmaya devam edeceksin, Kızıl?" diye fısıldadı Tanya.

"Saat başı olmadan gitmiş oluruz. Sonra bizi saklamak için çaba harcamana gerek kalmayacak."

"Bunu kastetmedim. Tüm bunları demek istedim- neden yapıyorsun? Onları korumak için neden kendini feda ediyorsun? Yanına gitmen gereken bir ailen yok mu?"

“Hayır,” dedi Kızıl. “Artık yok.”

“Neden?”

“Ailem, on sekiz ay önce bir araba kazasında öldü. Acil yardım ekibi erkek kardeşimle beni enkazdan kurtarmayı başardı... Benim kolum kırılmıştı ama James hiç yara almadan kurtulmuştu.”

“Şanslıymış,” dedi Tanya.

Kızıl başını salladı. “Bunun şansla alakası yok; yara almasını bir peri engelledi.”

“Onu bir peri mi kurtardı?”

“Tuhaf, gerçekten garip görünümlü ufak bir şeydi –nereyse bir kemirgen gibi görünüyordu. Nedenini hiç bilmezdim ama hep peşimde gezerdi. Tuhaf olansa bu durumun beni hiç rahatsız etmemesiydi. Kaza olduğunda tek düşünebildiğim James’i korumaktı ve görünüşe göre bu işe yaradı. Yaratık kaza anında bir yastık gibi kabarıp James’i tüm darbelerden korudu.”

“Şimdi nerede?” diye sordu Tanya.

“Kaza sırasında öldü,” diye cevap verdi Kızıl, sesi üzgün çıkıyordu. “Küçük kardeşimi korumak için kendi hayatını feda etti. Kazadan sonra Tickey End’deki çocuk bakım evine gönderildik. Orada neler döndüğünü anladığımda bir aydır oradaydık. Çocuklar değiştiriliyordu –küçük olanlar, bebekler ve yürümeye henüz başlayanlar alınıp yerine perilerin çocukları bırakılıyordu.

“Çalışanlara anlatmaya çalıştım ama beni dinlemediler. Bunun üzerine perilerin cesaretleri arttı. Birkaç çocuk birden aldılar, yerine artık kendilerinden birini bırakma zahmetine bile girmediler. Doğal olarak büyük kargaşa çıktı ve büyük bir soruşturma açıldı. Çabucak düzenlemeler

yapıldı. Çocuk bakım evi kapatılacaktı ve içindeki çocuklar başka evlere dağıtılacaktı. Ama son gecemizde bir çocuk daha alındı. James.”

“Ne yaptın?” diye sordu Tanya.

“Ne yapabilirdim ki? Kimse beni dinlemiyordu. Londra’ya gönderildim. Kolum alçıdan çıkar çıkmaz kaçtım. Kaybolmak kolay oldu. Beni aramaya çalışmadılar bile. O zamandan beri de bu işi yapıyorum. Ve belki bir gün kardeşimi bulurum diye umut ediyorum.”

Tanya başını iki yana salladı. “Anlamıyorum. Bunları yapmak kardeşini nasıl geri getirecek?”

“Çünkü bu bir *ticaret*. Ben sadece perilerin değiştirdiği çocuğu geri vermiyorum. Periler de karşılığında bana bir şey veriyor.”

“Yani çaldıkları insan çocuğu mu kast ediyorsun?”

“Kesinlikle.”

“Peki ya periler değiştirdikleri çocuğu geri istemezlerse?” diye sordu Tanya. “Ya zaten istemedikleri için çocuğu değiştirdilerse? o zaman yerine aldıkları insan çocuğu geri vermek istemezler.”

Kızıl başıyla onayladı. “Sadece eğlencesine ya da hainlik olsun diye değiştirilen peri çocukları geri almaya istekliler. Eğer başka nedenlerle değiştirildiyse o zaman işler daha karmaşık bir hal alıyor.”

“Ne demek bu?”

“Demek istediğim hepsi rahatlıkla geri verilmiyor ama yine de başka bir yolu var. Her zaman başka yollar vardır.”

Tanya sustu. Şimdi her şey kulağa mantıklı gelmeye başlamıştı. “Tüm bunların bir gün seni kardeşine götüreceğini umuyorsun, değil mi? O zaman bunlardan birini onunla takas edeceksin.”

Kızıl gözlerini kapadı. Rüyada gibi görünüyordu.

“Eğer içeri girmenin bir yolunu bulabilirsem...” dedi usulca.

“İçeri mi?” diye sordu Tanya. “Neyin içine gireceksin?”

“Periler âleminin,” dedi Kızıl, yüzünde hâlâ rüyadaymış gibi bir ifade vardı. “Eminim... o zaman onu bulabilirim.”

“Bekle... Gerçekten de orada neler olduğunu bile bile periler âleminin içine mi girmek istediğini söylüyorsun?” diye sordu kulaklarına inanamayan Tanya. “Bulsan bile büyük olasılıkla çıkış yolunu bulamazsın!”

Kızıl hiçbir şey söylemedi ama gözlerindeki üzüntü her şeyi cevaplıyordu. Tanya, kızın bunu umursamadığını anladı. Tek istediği kardeşini bulmaktı.

“İçeri girme yolu aradın mı hiç?”

“Evet. Ama çok karışık. Aradıkça daha zor, daha anlaşılmaz bir hal alıyor. İçeri girmenin koşulları tam olmalı.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Eğer içeri kendin giremiyorsan o zaman davet edilme-yi beklemelisin. Ya da pazarlık yapmalısın. Ya da bilmece-leri cevaplamalısın. Asla kolay değil. Bunu aradığımı biliyorlar. Bu bile beni içeri almamaları için yeterli bir neden. James şimdi üç yaşında olmuştur.”

Kızıl’ın sesi ciddileşmişti. Tanya daha fazla zorlamanın gereksiz olduğunu biliyordu. Söylenmeyen tek şeyin ne olduğunu ikisi de biliyordu: Kızıl’ın kardeşini bulma ihtimali kesinlikle çok azdı.

“Bu gecedен sonra ne yapacaksın?” dedi Tanya. “Nereye gideceksin?”

Kızıl toplanmaya başladı.

“Yarın akşam buradan geçip beş kilometre ötedeki bir

kasabaya gidecek olan bir sirk var. Onlarla seyahat eden ve bu ticareti ayarlayan bir peri var. Geçen sene bayağı uğraştıktan sonra sirk halkı onlarla seyahat etmeme izin verdi. Çocuğı değıştirdikten sonra onlarla çalışmam karşılığında bana yiyecek ve yatacak yer veriyorlar. Ben de onların hayvanlarına bakıyorum, öyle şeyler işte. Ne onlar soruyor, ne de ben. Yani mükemmel.”

“Ne için mükemmel?” dedi Tanya.

Kızıl son eşyasını da çantaya sokuşturdu.

“Kaybolmak için,” dedi usulca.

Sonraki iki gün yağmur yağdı. Üçüncü gün öğle vakti gri gökyüzünde yağmur isteksizce hafifledi ve akşamüstü bulanık bir güneş bulutların arasından baş göstermeye başladı. Tanya mutfak penceresinin önünde durmuş kurşun renkli gökyüzünün altından ormana doğru uzanan kabarık çamurlu toprağa bakıyordu. Zihninde üşümüş, aç ve ıslak halde birbirine sarılmış oturan Kızıl ve perilerin değiştirdiği bebeğin görüntüsü canlandı. Kızıl, sirk halkıyla buluşup güvende olduğu an hemen haber göndereceğine dair söz vermişti. Tanya o gittiğinden beri postaları kontrol ediyordu. Şu ana kadar bir haber alamamıştı.

Masaya oturdu, yeni bir haber bülteni buluncaya kadar radyo istasyonlarını değiştirmeyi sürdürdü. Masanın altında oturan Oberon ayağa kalkmadan önce homurdanıp kımıldandı. Tanya haberleri huzursuzca dinliyordu ama ne Kızıl'dan ne de perilerin değiştirdiği çocuktan bahsediliyordu. Gazetelerde de bununla ilgili bir haber çıkmıyordu. Birazcık rahatladı. Görünüşe göre olay unutulmuştu.

Fabian, gürültüyle esneyerek mutfağa girdi. Kızıl git-

tiğinden beri Tanya onu hemen hemen hiç görmemişti. Warwick doğru düzgün konuşmalarına fırsat tanıyan birkaç dakika dışında neredeyse hep yanlarındaydı. İşte o anlardan birinde Tanya, Fabian'a saçlardan kurtulduğunu söylemişti.

Çocuk oturup çaydanlıktan bir fincan çay doldurdu. "Bu soğuk," dedi şaşkınlıkla.

"O zaman yenisini yap," dedi Tanya, perinin nerede olduğunu merak etmişti. Çaydanlığın soğuması pek alışıldık değildi.

"Nasıl yapıldığını bilmiyorum," diye itiraf etti Fabian. "Daha önce hiç çay yapmadım."

"İşe su ısıtıcısını çalıştırmakla başlıyorsun," dedi Tanya alayla. "Gerisini de halledebileceğine eminim. Tanrı aşkına, odanda Einstein'ın İzafiyet Kuramı kitabı var."

Fabian omuz silkti. "Florence'ın gelmesini bekleyeceğim"

"O zaman biraz fazla bekleyeceksin," dedi Tanya. "Başı ağrıdığı için yatıyor. Warwick'i alışveriş yapması için Ticky End'e gönderdi."

"Hmm, güzel," dedi Fabian ellerini ovuşturarak. "Yani yiyecekleri kast ediyorum. Baş ağrısını değil. Warwick her zaman Florence'tan daha güzel yiyecekler alıyor."

"Öyle mi?" dedi Tanya. Warwick'in iyi özellikleri olduğunu kabullenmek istemiyordu. "Pek sanmam."

"Eh, geçen sefer aldığı çay güzeldi," dedi Fabian. "Genelde çayın tadı haşlanmış çorap gibi oluyor. Bence Florence ucuz çay poşetlerinden alıyor ve kimsenin fark etmediğini sanıyor."

Tanya gözlerini devirdi ama bir şey demedi. Bunun

yerine ayağa kalkıp çay kavanozunun kapağını kaldırdı ve elini içine sokup hafifçe gezdirdi. Fabian'ın tarif ettiğiyle alakası yoktu, o kesindi. Ama onun esas merak ettiği orada yaşayan yaşlı ev perisiydi.

Parmaklarını kavanozun dibine indirdi ama hâlâ onu ısırın bir diş ya da eklemlerine vuran bir baston yoktu. Periyi en son ne zaman gördüğünü hatırlamıyordu. Belki de taşınmıştı... ya da belki ölmüştü.

“İyiler mi?” diye sordu Fabian. “Çay poşetleri?”

Tanya masaya geri döndü. “Farkı söyleyemem.”

Fabian çay kavanozunu aldı ve kapağını açıp derin bir nefes aldı. “Kokusunu alabilirsin.” Kızın burnunun dibine dayadı. “Hadi, kokla.”

Tanya, bir iki isteksiz nefes aldı. “Sen öyle diyorsan.”

Çocuk pencereye gidip Hangman Ormanına doğru baktı. “Warwick yarın ava çıkacak,” dedi usulca. “Muhtemelen ertesi gün akşamüstüne kadar da dönmez.”

Tanya masaya baktı. Konuşmanın nereye varacağını biliyordu ve kaçmak istediği de buydu.

“Bence planladığımız gibi ormana gitme fırsatı yakalayabiliriz.” Boğazını imalı bir biçimde temizledi. “Tabii sen fikrini değiştirdiysen...” dedi.

“Öyle bir şey demedim.”

“Söylemene gerek yok. Yüzünden okunuyor.”

“Fikrimi değiştirmedim. Sadece... Ne elde edeceğimizi anlamıyorum, o kadar. Amos yaşlı, her ne yaptı ya da yapmadıysa kesinlikle bedelini ödemiş. Bence bunu unutmuyoruz.”

“Nasıl unutabilirim? Tek düşünebildiğim bu! Tüm bu olanlarda bir tuhaflık olduğunu sen de pekâlâ biliyorsun –

ben gerçeği öğrenmek istiyorum. Senin de bunu istediğini sanıyordum.”

“İstiyordum... yani *istiyorum*-”

Fabian çoktan kapıya yönelmişti. “Buna inanamıyorum. Geri adım attığına *inanamıyorum*.”

“Atmıyorum!” dedi ısrarla Tanya.

“Arkadaş olduğumuzu sanıyordum,” dedi.

“Öyleyiz,” dedi Tanya. “Tam da bu yüzden bunu biraz daha düşünmeliyiz –geçen sefer az kalsın yakalanacaktık. Babanın benden nefret etmek için daha fazla sebebe ihtiyacı yok.”

“Pekâlâ, endişelenmene gerek yok,” dedi Fabian buz gibi bir tavırla. “Ben yalnız gideceğim. Zaten sen olmadan yakalanma ihtimalim de daha az olur. Sana hiç sormamam gerekirdi.”

Tanya bu kelimeler karşısında donup kaldı, tek kelime edemedi. Tek yapabildiği çocuğun gittikçe uzaklaşan ayak seslerini dinlemek oldu. Koridor sessiz ve boş kalınca o da kendi odasına çıktı. Büyükbabasının koridordaki saatinin önünden geçerken tek duyduğu düzenli tik-taklardı; aynı çay kavanozu gibi saat de boştu.

Basamakların kalanını tırmanıp odasına çıktı, çok terdirgindi. Perilerin yokluğu kızı endişelendirmişti, tuhaf bir şeyler vardı. Bir şeyler olacaktı. Yatağa oturduğu sırada yastığının üstünde duran zarfı fark etti. Üzerinde bir şey yazmıyordu, bir isim bile yoktu. Tanya zarfı eline alırken kalbi hızla atıyordu. Kızıl’dan gelmiş olmalıydı. Hemen mührü kırdı ve bir kez katlanmış kâğıdı çıkardı.

Bu, siyah mürekkep kullanılarak el yazısıyla yazılmış bir şiirdi. Tanya kısa bir an için bunun Kızıl’ın izlerini ört-

mek için kullandığı bir çeşit şifre olup olmadığını merak etti ama okumaya başlayınca öyle olmadığını anladı. Kızıl açık sözlü ve net biriydi. Şiir yazacak tipte değildi.

Tanya okumaya başladı.

*GİZEMLİ BİR ORMANDA YALNIZ AĞAÇLAR FISILDAR
KAYIP KIZIN HİKÂYESİ BİR YAZ AKŞAMI BAŞLAR.*

*GÖZLERİ GECE GİBİ KARA, TENİ SOLUK AY KADAR,
MORWENNA BLOOM ADI VE KUZGUNİ SİYAH SAÇ-
LAR.*

*UYARILARA RAĞMEN TEHLİKELİ BİR OYUN OYNADI,
ORMANDA YALNIZ DOLAŞTI*

AKŞAM OLDU, KAYBOLDU, EVE DÖNÜŞÜ OLMADI.

*ORMANIN PEK CEVABI YOK, ORADA BULDUKLARIN-
DAN*

*DAHA FAZLASI YOKTU MORWENNA'NIN UZUN Sİ-
YAH SAÇINDAN.*

ON DÖRT YIL OLDU KAYBOLALI İZ BIRAKMADAN

*HAFTALAR AYLARA DÖNÜNCE HATIRLANMADI
YÜZÜ HALK TARAFINDAN*

BAZILARI DEDİ Kİ ÇUKURA DÜŞÜP ÇÜRÜDÜ

TIPKİ KARANLIKTA YATAN DİĞER ÖLÜLERE DÖNDÜ.

BAZILARI DEDİ Kİ DAHA İYİ HAYATA KAÇTI,

*BAZILARI DEDİ Kİ ONU KARISI GİBİ GÖREN ÖLDÜR-
DÜ.*

*İŞİN ASLI GÖRENLER İÇİN AÇIK, O EİFSANEİDE KAY-
BOLDU*

MORWENNA, RAHİBİN KIZI, ARTIK SOLUK BİR ANI.

ŞİMDİ ÇOĞU HATIRLAMAZ –

*SICAK BİR YAZ GECESİ MAHKÛM KIZIN YÜRÜDÜĞÜ
YOLDA*

*ÜÇÜNCÜ GÖZÜ OLANLAR YÜRÜMEYE SAKINMALI-
LAR.*

*YÜKSÜKOTLARININ HÜKMETTİĞİ GÖLGELERİN
USULCA KAYBOLDUĞU ORMANDA*

*MORWENNA HÂLÂ DOLAŞIR DANS EDEREK PERİLE-
RİN ŞARKISIYLA.*

Şiir imzasıydı. Tanya'nın içinden bir ses bu yazılanla-
rın gerçek olduğunu söylüyordu. Kâğıdı aceleyle zarfa geri
koyup gevşek döşemenin altındaki kırmızı eşarbın altına
bıraktı, başı mide bulandırıcı gerçeklerin etkisiyle dönü-
yordu.

Morwenna periler tarafından kaçırılmıştı.

Elli yıldır onların âleminde kapana kısılp kalmıştı, ka-
çamamıştı ya da birine neler olduğunu anlatamamıştı.

*Bize söylemeye çalıştığı şey buydu, diye düşündü Tanya ça-
resizce. Ve eğer o gün Warwick ormanda bizi bulamasaydı başa-
racaktı.*

Amos yarım asır boyunca işlemediği bir suç yüzünden
zan altında kalmış, aklını kaçırmanın eşiğine gelmişti.

Amos masumdu.

Şimdi Tanya'nın aklında cevaplanması gereken iki soru

vardı. İlk olarak zarfı odaya kim bırakmıştı? Ve ikincisi ona güvenen kişi kimdi? Yatak örtülerinin kenarını kavradı ve düş kırıklığıyla içine kıvrıldı. Keşke Kızıl hâlâ orada olsaydı. Keşke ona Morwenna Bloom'u anlatsaydı. Kızıl ne yapacağını bilirdi. Ama "keşke" işe yaramıyordu ve Tanya bunu biliyordu.

Döşemeyi yerine koymak için geri döndüğünde pusulanın ışıltısı gözüne takıldı. İşte o an aklına bir fikir geldi.

Orman hafif bir esintiyle fısıldayan ağaçlar ve nehrin çağlıtı dışında sessizdi. Tanya ormanın kenarında durdu. Pusula elinde, demir çivi cebindeydi ve tüm giysilerini ters yüz etmişti. Bu sefer işi şansa bırakmayacaktı. Hemen yanında duran Oberon sanki neyi beklediklerini anlamadığı için kafası karışmış gibi kıza bakıyordu.

Titreyerek nefes alıp veriyordu. Bir saatten az bir süre önce bu ormana asla girmek istemediğinden emindi ama şiir her şeyi değiştirmişti. Bu şiirin gelmesinin bir nedeni olduğunu biliyordu: Morwenna'ya yardım edebilecek tek kişi oydu. Cesaretini toplayıp nehri geçti ve nereye gittiğini bilmeden ağaçların arasından yürümeye başladı. Onu sakın tutan tek şey pusulanın onu sağ salim eve döndüreceğini biliyor olmasıydı.

"Kaybolmayacağım," dedi kendi kendine. Sesinin ne kadar kısıp çıktığının farkındaydı. "*Kaybolmayacağım.*"

Ormanın derinliklerine doğru yürümeye devam etti. Dallar ve yosunlar ayaklarının altında hafifçe hışırdıyordu, çürümüş bir farenin üstüne basmamak için kenara kaçmak zorunda kaldı. Birkaç kere durup etrafına bakındı, izlendi-

gi kuşkusunu üzerinden atamıyordu. Hatta ikinci seferinde onu izliyor olabilir şüphesiyle Fabian'ın adını bile bağırdı ama cevap veren olmadı. Yürümeye devam etti. Her sesle irkiliyordu ama etrafta hiçbir şey yoktu. İlk yeraltı mezarlığını görünce rahatlamaya başladı.

Tanya parmaklıktaki kayıp parçaya göz gezdirirken Oberon'un kaybolduğu gün yaşadığı umutsuzluğu hatırladı. Gözlerini kaçırıp aceleyle ilerledi.

Kısa süre sonra, tam ortasında yere düşmüş kalın bir ağaç gövdesi olan, küçük bir açıklığa vardılar. Uzun otları koklayan Oberon, karahindiba kokusundan rahatsız olunca art arda hapşırdı. Tanya yönünü tayin etmek ve beraberinde getirdiği şişeden ağız dolusu su içmek için bir süre oturmaya karar verdi. Pusulayı kontrol ettiğinde evin düşündüğünden tamamıyla farklı bir yönde olduğunu görünce çok şaşırdı.

Sonunda kalktı. Kimse ortadan kaybolduğunu anlamadan dönme niyetinde olduğundan pek vakti olmadığını biliyordu ama ne tarafa gideceği hakkında da en ufak bir fikri yoktu. Durum umutsuzdu ve Tanya da bunu biliyordu.

“Gel oğlum,” dedi Oberon’a. “Geri dönsek iyi olur.”

Hemen önündeki ağaçların arasında bir hareketlilik gördüğünde daha sadece bir adım atmıştı. Bir el.

“Morwenna,” diye seslendi. “Morwenna Bloom... Sen misin?”

Yakınlardaki bir ağacın arkasından kaba, pis bir surat çıktı. Yüz ifadesi dehşete kapılmış gibiydi. Oberon sızlanarak kızın arkasına saklandı. Tanya ileri doğru yavaş bir adım attı.

“Burnswick?”

Goblin saklandığı köşeden çıktı, gözleri kocaman açılmıştı. Bir parmağını dudaklarına bastırarak kıza sessiz olmasını işaret ediyordu.

“Yapmamalıydın, *yapmamalıydın!*” diye fısıldadı başını hararetle iki yana sallayarak.

“Neyi yapmamalıydım?”

Burnswick kızın yanına gidip elini tuttu, sonra da onu ağaçların arasına çekmeye başladı, omunun üstünden gerince arkasına bakıyordu.

“Olmamalıydın burada. Gelmemeliydin buraya!”

“Neden?” diye sordu Tanya. “Burnswick beni korkutuyorsun. Anlat bana ne demek istiyorsun!”

Ama goblin anlatamazdı. Onun yerine kızı çıldırtıcı bir hızla ormanın derinliklerine çekmeye devam etti. Et-
raflarını saran ağaçlar gittikçe sıklaşmaya başlamıştı, ağaç kabukları boğumlu ve yaşlıydı. Burada olmak yanlış geliyordu, sanki zamanın dokunmadığı bir yere izinsiz girmek gibiydi. Burnswick, kızı hâlâ ormanın içine doğru çekiştiriyordu. Yeşilliklerin arasında Tanya’nın gözüne aniden sarı bir şey ilişti. Goblin nihayet durup kızın elini bıraktı.

Harika bir Çingene karavanının neredeyse tamamı yapraklarla örtülmüştü. Burnswick, kızı doğruca Çingene kadına getirmişti.

“Nereden bildin?” diye fısıldadı kız.

“Onunla güvende olursun,” dedi. “Ama sana daha fazla yardım edemem.”

Tanya, goblina baktı, aynı anda bir sürü şey dikkatini çekmişti. Burnswick’in yüzünde cevaplar aradı. Ama onun yüzünde sadece daha fazla soru buldu.

“Diğer goblinler nerede? Ve neden... Neden kafiyeli konuşmuyorsun?”

Burnswick üzüntüyle başını sallayıp arkasını dönerken kızı da karavana yaklaşmasını işaret etti. Tanya, ön kapının önünde durup kapıyı çalmak için elini kaldırdı. Sonra tereddüt edip Burnswick'in ardından baktı. Gitmişti.

Daha fazla duraksamasına fırsat kalmadan kapı açıldı.

"İçeri gel," dedi yaşlı Çingene kadın kuş misali gözleriyle Tanya'ya uzun uzun baktı. "Ben de seni bekliyordum."

Karavanın içi mum ve ot kokuyordu. Pencere kenarında rahat görünümlü bir koltuk vardı, masanın yanında parlak renk camdan yapılmış türlü ilginç şişelerin görüldüğü küçük bir büfe duruyordu, her birinin tıpasına bağlı etiketler vardı. Kalın kadife bir perde, karavanın arka kısmının görünmesini engelliyordu. Tanya arka tarafın kadının uyuduğu yer olduğunu düşündü. Eski tipteki bir süpürgenin kenarına duman grisi bir kedi kıvrılmıştı. Hem kıza hem de Oberon'a kuşkuyla bakıyordu.

Karavandaki en tuhaf şey kısmen tamamlanmış bulmacayı gösterecek şekilde açık duran kalın bulmaca kitabıydı. Tanya'nın ağzı açık kaldı. Bu sözde cadının evinde her şey tamamıyla normal görünüyordu.

“Ne bekliyordun?” diyen yaşlı kadın Tanya'yı sıçrattı. “Kurbağalar ve büyü kitapları mı? Sivri uçlu şapka koleksiyonu mu? Semender gözü ve yarasa kanadı mı?”

“Hayır,” dedi Tanya utanarak. “Sadece-” Cümlesini bitirmeyi beceremedi.

“Bulmacaları severim,” dedi Morag aksi aksi. “İnsanların bunu neden komik bulduğunu bilmiyorum. Ve bilgin olsun, büyü kitapları saklamıyorum.” Kemikli parmaklarından birini kaldırıp başına dokundu. “Hepsi burada.”

Morag, kıza masaya oturmasını işaret etti ve Oberon’un önüne bir kâse su koydu. Köpek suyu memnuniyetle içti.

Yaşlı kadın oturup buruşmuş ellerini birbirine kenetledi.

“Daha erken gelirsin sanmıştım.”

Tanya, pusulayı cebinden çıkardı. Ancak bir süre sonra konuşabilmeyi başardı.

“Ben... Bunu bana neden verdiğinizi öğrenmek istiyorum,” dedi, konuşurken ihtiyar kadının kararlı bakışlarına karşılık vermekte zorlanıyordu. “Ve ihtiyacım olacağını nasıl bildiğinizi.”

“Elbette.” Morag şaşırmış gibi görünmüyordu. “Sanırım nasıl kullanıldığını şimdiye kadar çözmüşsündür.”

Tanya başını salladı.

“Seni geçenlerde bir imgede gördüm. Ve senin... yeteneğini.”

Tanya bakakalınca Morag gülümsedi.

“Şaşıрма. Tam olarak seninkilere benzemese de benim de bazı yeteneklerim var. Bazıları bana falcı der. Bazıları cadı. Çoğu beni ‘Deli Morag’ olarak tanır.” Durup ciddiyetle Tanya’ya baktı. “Evet, insanların benim hakkımda neler söylediğini biliyorum ve bazıları doğru. Bir yeteneğim var ve bazen bunu insanlara yardım etmek için kullanıyorum- senin gibi insanlara.”

“Benim gibi insanlar mı?”

“Şu konuşacak kimsesi olmadığına inananlara. Ve benim yardımımı kabullenmekten korkmayanlara.”

“Başka ne gördün?” diye sordu Tanya, korkusu yavaş yavaş yerini meraka bırakıyordu.

Yaşlı kadın vereceği cevabı düşünüyormuş gibi göründü. “Çok uzun zaman önce beşiğinden çalınmış bir çocuk gördüm. Ve sonra, senin yaşlarında bir oğlan çocuğu gördüm... Farklı türden bir şikâyeti var. Ama bir şekilde senin üçüncü göz sahibi olma yeteneğinle bağlantısı var. Yanılıyor muyum?”

Tanya, Morwenna’nın kayboluşunun ardındaki gerçeği anlatan şiiri düşünerek başını salladı. “Evet, öyle.”

“Bu çocuk senin yardımını istiyor,” diye devam etti Morag. “Ama bir zaman gelecek ve sen onun yardımına daha çok ihtiyaç duyacaksın. Çok daha fazlasına.”

Tanya kaşlarını çatı. Yaşlı kadın bilmece gibi konuşuyordu.

Morag kızın ne düşündüğünü anlamış gibiydi.

“Bir sürü sorun olduğunu biliyorum, ama korkarım sadece birkaçına cevap verebilirim. Birini kurtarmak istediğini biliyorum... ve kurtaracaksın da. Ama beklediğin biçimde değil.”

İki kişi, diye düşündü Tanya sertçe. *Amos’un da Morwenna kadar kurtarılmaya ihtiyacı var.*

“Sana ne yaptığını sorabilir miyim?” diye konuşmasını sürdürdü ihtiyar kadın.

“Benim... Peri âleminden getirmem gereken biri var,” dedi Tanya. “Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

“Bazı tavsiyeler verebilirim,” dedi kadın hemen. “Bu kolay bir görev değil. Hem kendini –hem de çocuğu- büyük tehlikeye atıyorsun. Peri âleminde kapana kısılabilirsin.”

“Başka seçeneğim yok.”

Morag kızı incelerken, Tanya ihtiyar kadının gözlerinde korku gördüğünü düşündü.

“Bunu söyleyeceğini tahmin etmişim.” Ayağa kalktı ve büfeye gitti. “Biraz yardım edebilirim,” dedi içinde bir sürü şey olan dolaba uzanırken. Birkaç kavanoz ve şişe çıkarıp küçük bir kâsede taş havan tokmağıyla içerikleri karıştırdı.

Tanya’nın gözleri bir kez daha bulmaca kitabına kaydı. Kendine hâkim olamıyordu. Kitaptaki normallik onu daha da tuhaflıyordu.

“Önyargı,” diye mırıldandı kız düşünmeden.

“Efendim?” dedi Morag.

“Yukarıdan aşağı dokuz. ‘Gerçeklere dayanmayan peşin yargı ya da hüküm.’ Cevabı önyargı.”

Morag masadaki kalemi işaret etti. Tanya, cevabı aceleyle kutulara yazdı. Sonra elindeki pusulaya baktı.

“Bunu... bunu nereden aldın?”

Morag arkasını dönmeden cevapladı.

“Bana annemden kaldı. İzahı olmayan çok şey ailede birbirine kalır. Senden önce de birçok kişiye ihtiyaç duyduklarında yollarını bulmaları için yardım etti ve senden sonra da yardım etmeye devam edecek. Yani artık ihtiyacın kalmadığını düşündüğünde geri getirirsen memnun olurum.”

“Artık ihtiyacım kalmadığını nasıl bileceğim?”

“Bileceksin,” dedi Morag. “Sadece işi bitecek.” Büfenin kapağını kapadı sonra masaya oturup üstüne iki obje bıraktı. Bir tanesi küçücük gümüş bir makastı. Diğeriyse avuç içine sığacak büyüklükte bir şişeydi. Morag karışımı

yaptığı kâseyi kaldırdı ve içindeki bulanık, yeşil-gri sıvıyı temiz şişeye boşalttı.

“Kendini korumanın çeşitli yollarını biliyorsun. Bunlar yeterli değil.” Makası kaldırıp kıza verdi. Tanya makası alınca sivri ucunun kırmızı mücevherle kaplı olduğunu fark etti.

“Bunlar senin için,” dedi Morag. “Sıradanmış gibi görünebilirler ama metal, ahşap ya da taş dışında neredeyse her türlü materyali kesebilir.” Sonra içinde yeşil sıvı olan şişeyi eline aldı. “Bu çocuk için- onun şeyleri görmesine yardım edecek... tıpkı senin gördüğün gibi.”

Tanya, nesneleri üzümlere kadına geri uzattı.

“Bunları alamam. Bunlara ödeyebilecek param yok.”

Morag gözlerini kıstı. “Ödeme yapmanı istemiyorum.”

Tanya, yanaklarının utançtan kızardığını hissetti.

“Ama bir dahaki ziyaretinde belki bana bir bulmaca kitabı getirebilirsin.”

Tanya başıyla onayladı ve gülmemek için dudaklarını ısırıldı.

“Bir insanı peri âleminden çıkarmak için en erişilebilir olduğu zamanda harekete geçmelisin,” dedi Morag enerjik bir sesle. “İhtiyacın olan aradaki zaman.”

“Aradaki mi?”

“Ne orada ne burada olan, ne ona ne buna ait olan sihirli bir zaman.”

“Anlamıyorum.”

“Örneğin mevsimler arasındaki geçiş dönemi. Bahar dönemi, yaz dönümü, cadılar bayramı, kış ortası, bunlar çok güçlü zamanlardır. Ya da uykudan uyanmaya geçiş anı. Bunlar aradaki zamanlar.”

“Ama yaz dönümü geçti,” dedi Tanya. “Ve cadılar bayramına da aylar var!”

“Haklı sayılırsın,” dedi ihtiyar kadın. “Bunlardan hiçbirine yakın değiliz. Ama bir tanesi var ki çok sık yaşanır ve diğerleri kadar da güçlüdür.” Durup beklentiyle Tanya’ya baktı. “Kimileri onu büyülü saat olarak bilir.”

“Gece yarısı,” diye fısıldadı Tanya. “Gece ve gün arasında.”

“Peri âleminden çıkarmayı dileğin kişiye ulaştığında onun adını seslenmelisin, çoğu orada geçirdikleri süre içinde kim olduklarını hatırlamakta zorlanırlar. Sonra onlara giyecek bir şey vermelisin- bu, kaçırılmadan önce ona ait olan bir şey olursa çok daha iyi olur.

“Onlara vereceğin giysinin astarına tuz torbaları diktabii kendininkine de. Sana vermeyi deneyecekleri hiçbir şeyi kabul etme. Ne kadar çekici görünürlerse görünsünler özellikle yiyecek ve içecekleri alma. Peri yiyeceklerinden yersen bu seni onlara karşı güçsüz kılar.

“Alman gereken son bir önemli tedbir var. Peri âlemi bizim dünyamızla aynı zaman çerçevesi içinde ilerlemez. Zaman hızlanıp yavaşlayabilir ve bunun sonuçları da bir felaket olabilir. Kendini bu durumdan korumak için saçından bir tutam kesip kimsenin karıştırmayacağı güvenli bir yere koy. Bu, başına kötü bir şey gelirse en azından hayatından çok fazla yıl kaybetmemeni sağlayacaktır. Şimdi olduğun yaşta kalacaksın.”

“İyi ama ya ben peri âlemine tıkılıp kalmışken kaçtığım da bu dünyada yıllar geçmiş olursa? Ben hâlâ genç olacağım ama tanıdığım herkes ya yaşlanmış olacak ya da ölmüş!”

“Bu da bir ihtimal,” dedi Morag kıza hak vererek. “Ama diğerk olasılık daha kötü. Sevdğin herkes aynı kalmışken yıllarını kaybedip yaşlanmış olmayı tercih eder misin? Dünya aynı kalıp peri âlemi hızlanırsa? Kimse seni tanımaz. Kimse sana inanmaz. Ve hayatın sona ermek üzere olur.”

Tanya kafası karışmış bir halde başını iki yana salladı.

“Hayır... Yani, bilmiyorum...”

“Hâlâ vaktin varken iyice düşün,” dedi Morag. “Hâlâ fikrini değıştirmek için zamanın var.”

Tanya dikkatle pusulaya ve Morag’ın verdiği küçük şışeye baktı. “Neden bana yardım ediyorsun?” diye sordu tereddütle. Karavana girdiğinden beri bu soru dudaklarını yakıyordu.

“Çünkü edebiliyorum,” diye cevapladı Çingene kadın. “Ve çünkü bunu istiyorum. Geçmişimiz soylarımızla birbirine bağlı. Birlikte geçmişimizdeki bazı hataları düzeltebiliriz.” Gözleri Tanya’nın bileğindeki tılsımlı bileziğete takıldı. Sonra bakışları değışti. Kazanın olması gereken yerdeki boşluğa gelene kadar tüm tılsımları çevirdi.

“On üç,” diye mırıldandı. “Bazıları için uğursuz.” Yaşlı ve bilge gözleri Tanya’nın kilerle buluştu. Tanya, kadının çizgilerle dolu yüzüne bakıp bileziğin ilk sahibinin trajedisine dair bir ipucu aradı ama orada gizli bir anlamı varmış gibi bir ifade yoktu.

Tanya, artık gitme vakti geldiğini biliyordu. Morag, kızın geçmesine izin verip karavanın kapısını açtı. Tanya, Oberon’un tasmaını sıkıca tutarak temiz havaya doğru bir adım attı. Hafif bir esinti saçlarını uçurdu. İzleyicileri olduğunu bilmeyen bir kirpi, Çingene’nin patikasının için-

den geçti. Orman öyle huzur dolu ve güzel görünüyordu ki bu kadar büyük kötülöklere ev sahipliğı yaptığına inanmak neredeyse imkânsızdı.

Hava sıcaktı ama Tanya titredi.

“Git ve güvende ol,” dedi Morag etrafına şüpheyile bakınarak. “Nehrin yakınından ayrılma.”

“Teşekkür ederim-” diye başladı söze Tanya ama yaşlı kadın başını salladı.

“Teşekkür etmek için zamanın olacak. Yeniden karşılaşacağımızı umuyorum.”

Tanya pusulayı cebinden çıkardı. Artık onu kullanmanın zamanı gelmişti.

Öğlenin ilerleyen saatlerinde, gerginlikten midesi bulan Tanya evden çıkıp Fabian'ı bulmak için bahçeye gitti. Meşe ağacının altında durup dalların arasından bakındı ama ne Fabian'dan bir iz ne de seslendiğinde bir cevap veren vardı. Çok fazla uzağa gitmiş olamayacağını bildiğinden yerdeki yaprakları tekmeleyerek bahçede dolandı. Kapı açık dursun diye taş bahçeden ağır bir taşla destek yapılmıştı. Tanya aralıktan baktığında nehrin kenarında oturan küçük bir siluet gördü. Bu Fabian'dı.

Kaçmasını engellemek için usulca ona doğru yürüdü. Fabian akıntının kenarında bağdaş kurarak oturmuş, suya taş atıyordu. Kız yaklaşırken, hatta yanına oturduğunda bile dönüp kıza bakmadı. Tanya, yaklaşmakta olduğunu çocuğun fark ettiğini anladı. Beceriksizce bir parça çimi çekti. Fabian sessizliğini koruyor, ilk konuşan olmak istemiyordu.

"Ben... ben özür dilerim," dedi Tanya sonunda. "Hâlâ plana dâhil olmak istiyorum. Eğer sen de istiyorsan."

Fabian nehre bir taş daha attı.

“Ben de özür dilerim.”

“Pekâlâ, ne zaman gidiyoruz ormana?” diye sordu Tanya.

“Bilmiyorum.” Büyük miktarda su sıçratan koca bir taş daha attı. “Ne anlamı var ki? Belki de bazı şeyleri olduğu gibi bırakmak gerekiyordur.”

“Anlamı Amos’un masumiyetini kanıtlamak,” dedi Tanya.

Fabian, ayakkabılarının bağcıklarıyla oynuyordu. “Ya değilse?” dedi boğuk bir sesle.

“Öyle,” dedi Tanya cesaretini toplayarak. “Dinle Fabian-”

Ama Fabian dikkatini toplayamıyordu. “Fikrini ne değiştirdi? Geçen konuşmamızda buna karşı duruyor gibiydin.”

“Ben sadece... yardım etmek istiyorum,” diye geveledi ağzında, son anda cesaretini kaybetmişti. “Biz arkadaşız, değil mi?”

Fabian kuru bir gülüşle karşılık verdi ve elini dağınık saçlarının arasında gezdirdi. “Evet, sanırım. Gerçekten masum olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Öyle olduğunu biliyorum,” dedi. “Sana göstermem gereken bir şey var.” Elini cebine sokup şiiri çıkardı ve tereddütle çocuğa uzattı.

Fabian katlı kâğıdı açtı. Tanya, her cümlede çocuğun kaşlarının daha da çatıldığını fark ederek izledi. Çocuğun okumayı bitirmesini beklemek sonsuzluk gibi geldi. Okumayı bitirdiğinde Fabian’ın gözleri kocaman açılmış, cildi solmuştu. Nihayet konuşabildiğinde sesi titriyordu.

“Bu bir tür şaka mı?” Fabian’ın kıza bakan gözleri alev

saçıyordu. “Sadece benimle dalga geçmek için mi gelip özür diledin? Bunu nereden buldun?”

“Yastığıma bırakılmıştı,” dedi Tanya. “Bu bir şaka değil. Bana inanmalısın.”

“Sana inanmak mı?” diye hırladı Fabian. Aceleyle ayağa kalkıp şiirin yazılı olduğu kâğıdı buruşturup küçücük bir top haline getirdi ve olanca gücüyle yere fırlattı.

Tanya top haline gelmiş kâğıt parçasını yerden aldı.

“Fabian, *lütfen!* Sadece beni dinle-”

Ama Fabian kimseyi dinleyemeyecek kadar öfke içindeydi. Kıza döndü, yüzü öfkeden kızarmıştı ve Tanya çocuğun yumruğunu sıkıttığını gördü.

“Senin nasıl gördüğünü bilmiyorum, ama inan ki ben bunu hiç komik bulmuyorum.”

Eve doğru yürümeye başladı.

“Neyi nasıl gördüğümü bilmiyorsun?” dedi Tanya peşi sıra koşarken. “Fabian! *Bekle!* Neden bahsediyorsun?”

“Kitabımdan!” diye bağırdı Fabian kahverengi kapağı hırpalanmış günlüğünü sallayarak. “Onu *gördün!* Onu *okudun!* Şimdi de karşıma geçmiş yazdıklarımla dalga geçiyorsun!”

Tanya yürümeyi bıraktı. “Fabian, neden bahsettiğini bilmiyorum.”

Öfkeli çocuk uzaklaşmaya devam etti.

“Senin kitabını asla okumadım! Yemin ederim!”

Fabian durunca Tanya ona doğru koştu.

“Şiiri kim yazdı?” diye sordu Fabian.

“Bilmiyorum,” dedi Tanya. “Sana söyledim, ben sadece onu buldum.”

“Bu komik değil. Sen mi yazdın?”

“Elbette hayır!”

“O zaman kim yazdı?”

“*Bilmiyorum,*” diye tekrarladı Tanya. Günlüğe baktı. “Onun içinde ne var?”

“Zaten biliyorsun.”

“Aptal kitabın içinde ne olduğunu bilmiyorum! En ufak bir fikrim dahi yok! Tek bildiğim senin için önemli olduğu ve ben de asla senin arkandan iş çevirmem.” Çocuğa baktı, gözleri acı doluydu. “Yapmayacağımı bilirsin. Ya da en azından ben bildiğini sanıyordum.”

Fabian cevap vermedi.

“Boş ver zaten,” diye mırıldandı Tanya çocuğu itip geçerken. “Perilere inanmayacağını bilmem gerekirdi.”

“Hayır,” diye tısladı Fabian. “Ben de gezegendeki tüm diğer zeki insanlar gibi perilere *inanmıyorum*. Periler çocuklar içindir, *bebekler* içindir. Ne gördüysen- ya da ne okuduysan- sadece günlükteki bir düşünceden ibaretti. Ve üzgün olduğum bir zamanda yazmıştım.”

Tanya, elini kalbine bastırdı.

“Sana *hayatım* üzerine yemin ederim ki günlüğünü okumadım!”

“Sana *inanmıyorum!*”

“Hayır,” diye bağırды öfkesi alevlenen Tanya. “Bana *inanmıyorsun*. Perilere de *inanmıyorsun* ama ormanda Morwenna Bloom’u gördükten sonra söylediklerine bakılırsa hayaletlere *inanıyorsun*. Ve cadılara da *inanıyorsun*, değil mi? Ormandaki ihtiyar Çingene kadının cadı olduğuna ve büyü yapacak güçleri olduğuna *inanıyorsun*.”

Fabian kıza baktı, bir şey söylemek için ağzını açtı ama tek kelime çıkmadı.

“Tuhaf olan sihre inanmakta zorlanmıyorsun ama di-

ğerlerine inanmıyorsun,” diye devam etti Tanya. “Daha da tuhaf olanı benim sözüme inanmayı reddediyorsun. Sana hiç yalan söylemedim Fabian. Neden bana inanmakta bu kadar zorlanıyorsun? Arkadaşlığımızın senin için değeri bu mu?”

“Bunun arkadaşlıkla alakası yok,” dedi Fabian ama sesindeki öfke yatışmıştı. “Bu gerçeklerle alakalı.”

“Warwick’in bıçağıyla kestiğin saçlar yeterince gerçek değil miydi?”

“Bu Çingene kadının işiydi, sen bile böyle dedin-”

“Hayır, demedim. Onun sorumlu olabileceğini ortaya atan *sendin*. Ben sadece böylesi daha kolay olduğu için buna inanmana izin verdim. Çingene kadın bize yardım etmeye çalışıyor.” Tanya elini cebine sokup Morag’ın verdiği küçük şişeyi çıkardı. “Bu senin için. Böylece sen de onları görebileceksin.”

Fabian duyduklarına inanamayarak hırıltılı bir kahkaha attı.

“Bunu sana o mu verdi? Ve sen de içmemi mi bekliyorsun?”

“Neden olmasın? O zaman kanıtın olacak.”

“Neyin kanıtı? Kaçık kocakarının bitkiler ve otlar üstünde bilgisi olduğu gerçeği mi?” dedi Fabian küçümseyerek. “Halüsinasyon diye bir şey duymadın mı? Eğer bunu içersem öyle bir şey olacak! Denizkızları, periler, ejderhalar ve kim bilir daha neler!”

“Neden bize zarar vereceğine inanmakta bu kadar ısrarcısın?” dedi Tanya.

“Neden bize yardım edeceğine inanmakta bu kadar ısrarcısın?” diye cevabı yapıştırdı Fabian.

“Çünkü zaten ediyor. Bana pusulayı o verdi, hatırladın

mı? Neden bize yardım etmeye çalışıyormuş gibi davran-
ma zahmetine girsin ki? Eğer gerçekten bize zarar vermek
isteseydi şimdiye kadar çoktan verirdi.”

“Madem sen o kadar ikna oldun, o zaman sen iç,” dedi
Fabian –ama sesinde ona ihanet eden bir şey vardı. Sesi
titriyordu.

“Ne?”

Fabian, Tanya’nın elindeki şişeyi işaret etti ama hare-
ketlerinde meydan okumadan ziyade gerginlik ve ürkeklik
vardı.

“Dene hadi. İşe yarayıp yaramadığını görelim.” Sesi
hâlâ titriyordu.

“Anlamıyorsun,” dedi Tanya usulca. “Bu benim için de-
ğil... senin için. Bana vermedi çünkü benim ihtiyacım yok.
Fabian, sana ne söylemeye çalıştığımı anlamıyor musun?
Benimle alakalı tüm o tuhaf şeylerin ne olduğunu?”

“Beni perilerin varlığına şiir ikna etmedi. Deli Morag
da etmedi. Ben zaten onları görüyorum. Onları kendimi
bildim bileli görüyorum. Şimdi bana gülebilir, bana yalan-
cı diyebilirsin ama bunları yapmadan önce en azından beni
bir dinle. Çünkü dinlemezsen Amos, Morwenna Bloom’u
öldüren kişiymiş gibi anılarak ölebilir. Şuna bak. “Onu ka-
rısı gibi gören kişi” dediği kısma bak. Anlamıyor musun?
Amos’u kast ediyor. Ona âşıktı! O masum!”

Fabian yürüyüp gitmedi. Bağırmadı, gülmedi, dalga
geçmedi. Birkaç kısa saniye boyunca yüzünde karışık duy-
gularını gösteren ifadeler dolaştı: kafa karışıklığı, korku,
umut, dehşet. Sonunda konuşmak için ağzını açtığı anda
berrak mavi gözleri Tanya’nın kilerle buluştu.

“Ne söyleyeceksen dinleyeceğim. Umarım iyi bir şey-
dir.”

Fabian, yavaşça çevirerek avucundaki küçük şişeye baktı. İçindeki bulanık sıvı ileri geri sallanıyordu. Tanya hemen çocuğun yanında oturmuş, tertemiz kokusunu içine çektiği nehrin akıntısını seyrediyordu. Ona her şeyi-Kızıl ve perilerin değiştirdiği çocuğu atlayarak- anlatmıştı; Fabian da sözünü kesmeden kızı dinlemişti. Sonunda ona inanmış gibi görünüyordu.

“Annem öldükten sonraki gün,” dedi Fabian sonunda, “tam burada oturuyordum.” Durdu ve titreyen parmaklarıyla nehrin kıyısındaki ağacı gösterdi. “Onu gördüğümde oradaydı. Warwick, beni buraya annemin en sevdiği yerlerden biri olduğu için getirmişti. Açıklamasına gerek yoktu- onun bir daha geri gelmeyeceğini bilecek kadar büyüktüm.

“Suya beyaz güller ve bir demet biberiye attık; biberiye anmak içindi, beyaz güllerse en sevdiği çiçek olduğu için. Tam son çiçeği attığımda ağacın en alttaki dalında oturan bir yaratık gördüm. Dişi bir yaratığa benziyordu. O... doğ-

rudan bana bakıyordu, sonra şapkasını çıkarıp güllerle birlikte suya attı. Gözlerimi açıp kapadığımda yok olmuştu. Eğer şapkanın suda yüzdüğünü görmesem tüm bunları hayal gücüme bağlardım. Şapkayı suyun altına gömülene kadar izledim.”

“Kimseye söyledin mi?” diye sordu Tanya.

Fabian başını iki yana salladı. “Hayır, asla. Ama hiç unutmadım. Birkaç ay önce bunu günlüğüme yazdım.” Kahverengi kapaklı kitabına dokundu. “Bir daha böyle bir şey görmedim. Olanları da her zaman annemi kaybetmiş olmanın üzüntüsüne yordum.”

“Belki de...” diye başladı Tanya. “Belki de kederin zihnindeki bir pencereyi açtı. Ya da belki sadece seni rahatlatmak için sana göründü. Sanırım istedikleri zaman görünüyorlar. Hepsi de kötü değil.”

Fabian, başparmağını küçük şişenin üstünde gezdirdi, sonra tıpasını çıkarıp kokladı. “Kokusu görüntüsünden de beter,” dedi şişeyi Tanya’ya uzatırken. “Sıvılaştırılmış kurbağa gibi görünüyor.”

“Çok kötü kokuyor,” diye onayladı kız. “Ben de içmek istemezdim.”

“Ben de,” dedi Fabian. “Keşke mecbur olmasaydım.” Şişenin tıpasını yukarı kaldırdı. Altında ince bir çubuk vardı, Tanya bunu fark etmemişti. Fabian çubuğu şişeye daldırıp yavaşça geri çekti. Çubuğun ucunda bulanık bir damla parıldadı.

“Göz damlası,” dedi Fabian. Başını geri yatırıp çubuğu kaldırdı. “Bakalım işe yarıyor mu?”

Tanya çocuğun kolunu tuttu. “Boşa harcama.”

“Boşa harcamıyorum. Test ediyorum.”

“İşe yarayacağını zaten biliyoruz,” dedi Tanya. “Pusulaya yaradı.”

“Umurumda değil,” dedi Fabian somurtarak. “Ben şimdi denemek istiyorum.”

“Sonra dene,” dedi Tanya. “Bu gece, herkes yattığında. Böylece bir şey olsa da etrafta görecektir kimse olmaz.”

Fabian tereddüt ettiyse de tıpayı yerine taktı.

“Goblin dişine ne oldu? En azından onu görebilir miyim?”

Tanya başıyla onayladı. “Odamda sakladım. Sana gösterebilirim.”

“Hadi gidelim,” dedi Fabian ayağa fırlarken. “Ah, ama bekle- Warwick muhtemelen etraftadır- ayrı ayrı gitmeliyiz. Sen önden git, ben de birkaç dakika içinde gelirim. Böylece o da beraber takıldığımızdan şüphelenmez.”

“İyi fikir,” dedi Tanya. “Etraf sakinleşince odama gel.”

★★★

Tanya içeri girdiğinde Warwick oturmuş gazete okuyordu, onu görünce kafasını kaldırmaya dahi tenezzül etmedi.

“Fabian’ı gördün mü?”

“Hayır,” diye geveledi Tanya. “Üzgünüm.”

Warwick, kızı başından savarcasına homurdandı, gazetenin spor sayfasını açıp kalan sayfaları bir kenara bıraktı. Tanya tam geçip gideceği sırada gazetenin ön sayfasındaki başlığı görüp sıçradı. Haberin hemen yanında tanıdık bir yüzün fotoğrafı basılıydı: Kızıl.

KAYIP ÇOCUK: YENİ İPUÇLARI. Tanya, Warwick’in meraklı bakışlarını görmezden gelerek gazeteyi aldı.

YEDİ GÜN ÖNCE ESSEX HASTANESİ DOĞUM SERVİSİNDE ÇOCUĞUNU TERK EDEN ANNE, DÜN ÖĞLEDEN SONRA GERİ DÖNDÜ. YASAL NEDENLERDEN ÖTÜRÜ ADINI VEREMEYECEĞİMİZ KADIN, DOĞUMDAN SADECE SAATLER SONRA BEBEĞİNİ TERK ETMİŞTİ. ÇOCUĞUNU TERK ETME NEDENİYLE HÂLÂ BİLİNMIYOR.

KAÇIRMA OLAYINDAKİ BAŞ ŞÜPHELİYE ÇOCUK KAÇIRILDIĞINDA ORADA OLAN BİR KİŞİ. BU SABAH, DEDEKTİFLER SOLDA RESMİ BULUNAN BU KİŞİNİN, ON SEKİZ AY ÖNCE BİR ÇOCUK BAKIM EVİNDEN KAÇTIĞINDAN BERİ KAYIP OLAN ON DÖRT YAŞINDAKİ ROWAN FOX OLDUĞUNA İNANDIKLARINI AÇIKLADI. YAŞINDAN DOLAYI KIZIN GEÇMİŞİ İLE İLGİLİ FAZLA BİLGİ VERİLMEDİ. SORUŞTURMAYI YAPANLAR, FOX ÇOCUK BAKIM EVİNDEN HENÜZ KAÇMAMIŞKEN BAŞKA BİR ÇOCUĞUN DA KAÇIRILMIŞ OLDUĞUYLA İLGİLİ SPEKÜLASYONLARAYSA YORUM YAPMAYI REDDETTİ.

POLİS, ARADAKİ ÜRPERTİCİ BENZERLİKTE ÖTÜRÜ, AYNI ZAMANDA SON ON İKİ AY İÇERİSİNDE GERÇEKLEŞEN İKİ KAÇIRMA OLAYIYLA İLİŞKİLİ OLARAK DA KIZLA KONUŞMAK İSTEDİKLERİNİ SÖYLEDİ. GEÇEN YIL AĞUSTOS AYINDA BİR YAŞINDAKİ SEBASTIAN CONNOR, ÜVEY BABASININ ARKASI DÖNÜKKEN KENT'TEKİ BAHÇELERİNDE KAYBOLMUŞTU. ON GÜN SONRASINDAYSA, KİMLİĞİ BİLİNMEYEN BİR KİŞİNİN İHBARI İLE, KULLANILMAYAN BİR DEPODA SAĞ SALİM BULUNMUŞTU. İKİ AY SONRA LAUREN MARSH, SUFFOLK'TAKİ BİR ŞEKERCİ DÜKKÂNINDAN ABLASININ BAKIMI ALTINDAY-

KEN KAYBOLMUŞTU. HÂLÂ BULUNAMADI. POLİS KONUyla İLGİLİ BİLGİSİ OLANLARIN İRTİBATA GEÇMESİNİ RİCA EDİYOR.

Yazının altında bir iletişim numarası vardı. Tanya zorlukla yutkunup gazeteyi masanın üstüne bıraktı. Endişe ve kafa karışıklığıyla kendini kötü hissediyor, artık neye inacağını bilmiyordu.

“Kötü bir şey mi var?” diye sordu Warwick.

“Hayır,” diye cevap verdi Tanya hemen, adamın ilgisinden rahatsız olmuştu. Mutfaktan çıkıp yukarı yöneldi. Tanya odaya geldiğinde kapı aralıktı. Yavaşça kaşlarını çatıp kapıyı itti. Gördüğü ilk şey, dağınıklığı.

Sahip olduğu her şey çekmccelerden çıkarılıp deli gibi odanın içine saçılmıştı. Gardırobun kapıları açılmış, içindekiler boşaltılmıştı. Şimdi yerde elbise, ayakkabı ve ceketlerin oluşturduğu bir yığın vardı. Yatak örtüsü kaldırılmış hatta yastık kılıfı çıkarılmıştı.

Tanya’nın gördüğü ikinci şeyse boru sakiniydi.

Şöminenin yanında durmuş, halıyı kıvrırmış, gevşek döşemeyi kaldırmıştı ve sadece başı görünecek biçimde ayakkabı kutusunun saklı olduğu boşlukta duruyordu. Kızı görünce şaşkınlıkla bağırdı ve döşemelerin arasından çıktı. Tanya, ayakkabı kutusunun durduğu boşluğa yaklaştı. Orada öylece duruyordu, hâlâ kırmızı eşarba sarılıydı. Boru sakini sırtını duvara yasladı, kıpırdamaya cesaret edemiyordu.

Tanya dizlerinin üstünde eğilip ayakkabı kutusunu aldı ve göğsüne bastırdı. Perinin üzgün yüzüne baktı.

“Bir şey arıyorsun. Ne?”

Boru sakininin gözleri yavaşça, Tanya hareket ettikçe

tılsımların tüm çekiciliğiyle ışıldayarak dans ettiği gümüş bileziğin durduğu bileğine kaydı. Yaratık bir çeşit trans halinde gibiydi. Belli ki aradığı buydu. Boruların iğrenç kokusu Tanya'nın burun deliklerine doldu. Tanya geri geri gitmeye başladı.

Kapının dışındaki gürültü ikisini de ürküttü. Fabian kapıyı itip açtı.

“Bir tane gördüm,” dedi heyecandan soluğu kesilmişti. “Bahçede! Goblinlerden biriydi, şu çürükleri ola-” Dağınıklığı görünce sustu. “Ne oldu? Ve bu şey de neyin nesi?”

Hâlâ hayranlıkla şıkırdayan bileziğe bakan periyi dehşetle işaret etti.

Tanya, öfkeyle çocuğa baktı. “*Bu boru sakini! Sana inanmıyorum! Dayanamadın, değil mi?*”

“Üzgünüm,” diyen Fabian'ın bakışlarında özürden başka her şey vardı. İşin aslı sanki Nobel Ödülü kazanmış gibi bakıyordu. “Bu iğrenç!” diye bağırdığında aynı anda hem delirmiş hem de dehşete kapılmış gibi görünüyordu.

Diz çöküp şüpheyle boru sakinine doğru uzandı. Peri, çocuğun parmağını ısırarak için ileri atıldı ama birkaç santimle kaçırıldı. Fabian sızdı ve hemen elini geri çekti.

“Bu inanılmaz! *Olağanüstü!* Bu, bilim dünyasının devrimi olacak!”

“Kapa çenenin Fabian-” diye başladı Tanya ama dikkatinin anlık olarak dağılması, boru sakininin tam da beklediği şeydi. İnanılmaz bir güçle Tanya'nın bileğine atıldı ve bileziği delirmiş gibi çekiştirmeye başladı.

“Ne yapıyor bu?” diye bağırdı Fabian endişeyle.

“Üstümden çekil!” diye haykıran Tanya serbest eliyle de yaratığa vuruyordu.

Tanya, yaratığın cılız boynuna uzandı ama ne zaman dokunmaya çalışsa boru sakini kıvrılıp kızın elinden kurtuluyordu. Kurbağa misali sümüksü teni kızın tutuşunu zayıflatsa da, nihayet yaratığı kafasından tutmayı başardı. Yaratığı bileğinden uzaklaştırmaya çalışırken elini perinin yüzüne kaydırды. Sanki yirmi küçük iğne aynı anda batmış gibi bir acı duydu. Peri dişlerini kızın işaret parmağına geçirmişti. Kız kanın kolundan süzölüp dirseğinden damladığını görmese de hissediyordu. O şokla boru sakininin başının elinden kaymasına izin verdi.

“Kolun kanıyor!” dedi Fabian dehşetle.

“Banyoya koş,” diye bağırdı Tanya. “Lavabo ve banyoya tıpa koy. Kaçmasına izin veremeyiz!”

Son bir bükmeyle bileziğin tokası kırıldı. Keyfi yerine gelen peri, Tanya’nın elinden kurtuldu, objeyi sıkılı yumruğunun içine sakladı ve açık kapıya doğru fırladı.

Tanya koridora doğru ilerlerken Fabian’ı geçti. “Kaçmasına izin verme!”

Boru sakini ilk basamaklara doğru yolu yarılamıştı. Birden Tanya onun zorlandığını fark etti. Kuru, tozlu halının onun kaçışını kolaylaştırmadığını hemen anladı. Yaratık nemli borularda ve suda kayarak ilerlemeye alışkındı. Kuru alanda yaşamaya uygun değildi.

Tanya, bacaklarının her an birbirine dolanacağı korkusuyla merdivenlerden aşağı koşturdu. Onu geçmişti.

Yaratık, koridorda duran dolaplı saate yaklaştığında aniden donup kaldı. Tanya bir anlığına onun saatin içine saklanacağını düşündü –ama sonra sadece saate baktığını gördü.

Dolaplı saatin kenarından görünen kızıl renkli keçeleşmiş kuyruk ucu heyecanla sallanıyordu.

Bundan sonra olacak olayları Tanya mide bulandırıcı berraklığıyla zihninde tekrar tekrar oynatacaktı. Kendine sıklıkla Spitfire'ın iyi bir saldırgan olup olmadığını, onu fazla hafife alıp almadığını ya da kedinin sadece çok şanslı olup olmadığını soracaktı. Cevap ne olursa olsun bir şey değişmeyecekti. Sonuç hep aynıydı.

Boru sakininin gözleri, Spitfire ona doğru hamle yaptığında kocaman açıldı. Kaçmayı denemedi. Dövüşme girişiminde bulunmadı. Her ikisi için de fazlasıyla korkmuş olabilirdi. Ya da belki de kaderini anlamış ve ona razı gelmişti.

Kedi, hedefine pençe attığında yaratık bağırmadı, hatta yaşlı kırık dişler soluk borusuna geçtiğinde bile inlemedi. Spitfire, kendi adına şansının yerinde gittiğini ama avıyla gereğinden fazla oynayarak şansını zorlamaması gerektiğini biliyor gibiydi. Önce bir çıtırtı, ardından da keskin bir çatırtı duyuldu. Boru sakininin vücudu gevşemeden önce birkaç kez seğirdi.

Tanya kendi çığlığının boğazında yükseldiğini hissetti. Çıkan ses hem onu şaşırttı hem de Spitfire'ın nadir avını alıp kaçmasına neden oldu. Öylece durup kedinin merdivenlerden zıplayarak inmesini, kutlamaya uygun karanlık bir köşe bulmak için koridorda ilerlemesini izledi.

Fabian'ın hemen arkasında durduğunu fark edince ona döndü. Onun yüzündeki ifade de kızinkinden farklı değildi. O da gördüklerini tarif etmeye yarayacak kelimeler bulamıyordu. Sessizce eğilip eski halının üstünden aldığı şeyi nazikçe Tanya'nın eline bıraktı.

Kız, avucunda duran gümüş bileziğe baktı. Tılsımlardan bazıları kanla kaplanmıştı ve bu kanın kendine mi yoksa boru sakinine mi ait olduğunu söylemek mümkün

değildi. Yavaşça arkasını dönüp basamakları tırmandı, bilezik parmakları arasında duruyordu. Aşağıdaki koridorda bir kapının açıldığını duyunca odasının önünde durdu. Kapı sesini hafif bir ısıklık takip etti.

“Görünüşe bakılırsa Spitfire için kazançlı bir gün,” dedi Warwick. “Ne yakaladığını gördün mü?”

Tanya kaskatı kesildi.

“Sanırım bir fare,” dediğini duydu Fabian’ın donuk bir sesle.

“Çok fazla kan var,” diye işaret etti Warwick. “Fareden çok sığana benziyor. Hâlâ sürüklüyor olabilir mi? Ben gidip paspas getireyim.”

Tanya durup daha fazlasını dinleyemedi. Hıçkırıklarını yutarak odasına girdi ve kapıyı kilitleyip kendini küçük banyoya kapadı. Lavabonun önünde durup bilekliği musluğun altına tuttu, buğulu gözleriyle suyun kırmızı rengi önce pembeye çevirmesini, ardından da temizlemesini izledi. Kan giderden geçip yaratığın evi olan borulardan inerek kayboldu.

Gümüş tekrar parlarken, Tanya kayıp kazan tılsımını hatırladı. Aşağıda bir yerlerde, tek başına, diğer tılsımlardan ayrı olduğu düşüncesi, içinde pişmanlık gibi bir duygu uyandırdı. Tılsımı geri alıp kalanlarla yeniden bir araya getirse bile, bileziği bir daha asla takmayacağını biliyordu. Üzerindeki ölümü yıkayabilmek için bileziği hâlâ sıcak suyun altında tutuyordu. Su soğuyana, parmakları kızarıp kırışana kadar orada durdu ve dökecek gözyaşı kalmayana dek ağladı.

Tanya nemli çarşafar arasında dönüp kıpırdandı. Gece nemi uykunun bu gece de zor olduğunun habercisiydi. Yatak odasının aralık penceresi esintiyle birlikte yaz çiçeklerinin kokusunu içeri dolduruyordu. Genellikle hoşuna giden koku, bu gece kızı boğuyordu. Boru sakininin ölümünü aklından çıkaramıyordu.

Hava yavaş yavaş soğurken uykusu gelmeye başladı. Tam bir parça dalmışken tanıdık bir ses onu uykunun bulanık derinliklerinden çekip çıkardı: havada uçan kanat sesleri. Gözkapaklarındaki donuk seğirmenin farkına çok geç vardı. Kafası o kadar meşgul olmasaydı hiç şüphesiz sesleri daha önce duyardı.

Pençeler pencerenin pervazını tırmalıyordu. Perde savrularak açıldı ve o tanıdık siyah kuş kıza doğru süzüldü. Onu üç küçük figür takip ediyordu. Kuş havada şekil değiştirdi, iyice yaklaştı ve sonunda Tanya'nın yastığına kondu. İçeriye çok güçlü bir orman kokusu sararken Kuzgun doğrudan kıza baktı. Tanya'nın saçlarını kavradı ve yatağın ayağındaki eşlikçilerine katılmadan önce kinle çekiştirdi.

Tanya, gözlerini kaçırmak için mücadele ederek üç çift suçlayıcı göze baktı. Sadece Somuz normal davranıyormuş gibiydi –ya da kendinden beklendiği kadar normal. Ay ışığı onun ağzından sarkan ıslak ve parlak bir şeyin üzerinde geziyordu. Tanya, bunun bir sümüklü böcek olduğunu fark etti, üstelik hayvan hâlâ yaşıyordu. Ölümüne mahkûm böcek, Somuz kalanını emip kabuğunu yalamadan önce zayıfça kıvrandı. Tanya gözlerini çevirip diğerlerine odaklanmaya çalıştı.

“Sorun ne?” dedi, sesindeki korkuyu saklamayı beceremiyordu.

“Bence ne olduğunu biliyorsun,” dedi Gredin. Uzanıp yastıklardan birini odanın karşısına attı. Yastık tuvalet masasının taburesine çarptı. Tabure devrilip gürültüyle yere düştü.

Çıkan ses Tanya’nın yüzünü buruşturmasına neden oldu. Tüykafa buz gibi bakışlarını kıza sabitledi.

“Her işe burnunu sokman bu gece türümüzden birinin ölümüne neden oldu,” dedi.

“Ben hiç bir şeye burnumu sokmadım. O bana ait bir şey çaldı. Ben de onu kovaladım.”

“Evet, kovaladın!” diye homurdandı Tüykafa ve bir anda kızın burnunun dibinde bitti. O kadar yakındı ki Tanya bıyığındaki kırıntıları bile görebiliyordu. “Ölümüne!”

“O benim eşyama çalmasaydı ben de onu kovalamazdım!” diye fısıldadı Tanya.

Tüykafa dudak büktü.

“Boru sakinleri onurları ya da zekâları ile ünlü değillerdir. On Üç Hazine’nin cazibesi onun gibi yarım akıllı bir

yaratık için dayanılmaz olmuştur. Daha fazla dikkat etmeliydin.”

“On Üç Hazine mi?” dedi Tanya şaşkınlıkla. “Anlamıyorum.”

“Daha fazla bir şey söyleme, Tüykafa,” diye uyardı Raven.

Tanya şaşkınlıkla önce ona, sonra Gredin’e baktı. İkisinin yüzünde de aynı öfke ve endişe karışımı ifade vardı.

Tüykafa onlara döndü. “Her şeyi anlaması artık an meselesi!” Tekrar Tanya’ya baktı. “Onunla *alay ettin*. Onu özendirdin.”

“Nasıl?” diye bağırdı Tanya sessiz kalması gerektiğini unutarak.

“Ona *tılsımlardan birini verdin!*”

“Kız farkında değildi,” dedi Raven.

“Sonra bir de o kız,” dedi Tüykafa tükürür gibi, öfkesine hâkim olmaya çalışıyordu. “Ah, evet, onunla yaptığın küçük sohbet gözden kaçmadı.”

Tanya yatak örtülerinin altında yumruklarını sıktı.

“Onun çocuğu geri döndürmesine yardım ediyordum. *Peri çocuğu*. Buna neden itiraz ettiğinizi anlamıyorum, tabii iki dünyayı karıştırıp kaos yaratıp parçalanmasına neden olmak hoşunuza gitmiyorsa. Ama belki de istediğiniz tam olarak budur. Unseelie Sarayını *bilıyorum*. Kızıl bana anlattı.”

“Bizim ne istediğimize dair en ufak bir bilgin yok,” dedi Gredin. “Ve kim olduğumuza dair de. Diğer kıza gelince, sana bildiklerini anlatmış olabilir ama seni temin ederim bildikleri gerçekten çok uzak. Bir parça bile yakın değil.”

Somuz peş peşe hıçkırmaya başlayınca konuşma kesil-

di. Tanya tiksintiyle onu izledi. Somuz biraz sinir eğilimi olan biriydi ve daha önce gerginlik anlarında böyle tepki vermemişti. Şiddetle öğürmeye başladı. Saniyeler sonra, tam da Tanya'nın korktuğu gibi sümüklü böcekten kalanları yatak örtülerinin üstüne çıkardı. Yaratık son bir hıçkırıyla kendine geldi ve göbeğindeki pireyi eline aldı.

Tüykafa'nın yüzü odanın karşısına bakarken ciddileşti. Şöminenin üstünde duran eski resme bakıyordu.

“Nergis ve Yankı,” diye mırıldandı. “İlginç.” Sonra da şaşkınlığından kurtulup Tanya'ya döndü. “Hikâyesini biliyor musun?”

Tanya dikkatle başını salladı.

“Hafızamı tazele,” dedi Tüykafa ama ses tonu alay eder gibiydi.

“Yankı büyücü bir kadın tarafından lanetlenir,” dedi Tanya. “Sadece diğer insanların kurduğu cümlelerin son kelimelerini söyleyebilir. Nergis kibirli bir genç delikanlıdır ve göldeki yansımasına âşık olmuştur. Yankı'ysa sadece bir ses olarak kalana dek ona âşık kalır.”

“Düşünsene,” dedi Tüykafa. “Sadece başkalarının cümlelerinin sonlarını yineleyebilmek.”

Tanya içinin korkuyla dolduğunu hissetti. “Beni tehdit ediyorsun.”

Tüykafa güldü. Elini kaldırıp sanki kapı çalıyormuş gibi bir hareket yaptı. Gardırobun ahşap kapısı üzerindeki vuruşların keskin sesi odada yankılandı –Tüykafa dolaba dokunmamıştı, hatta yakınında bile değildi.

“Tak tak,” dedi usulca. “Kim var orada?”

Sessizlik içinde inilti gibi bir ses Tanya'nın dikkatini çekti. Ses, dolabın içinden geliyordu.

“O ne?” dedi Tanya üstündeki örtülere iyice sarınırken. “Sen ne yaptın?”

İniltilere tırmalama sesleri eşlik etti, yumuşak ama ısrarcı sesler yavaş yavaş hızlanmaya başladı. Gardırobun kapısı, içerideki şey uluyarak kendini dışarı atmaya çalıştıkça sallanıp tıkırdamaya başladı. Çıkan sesler şeytaniydi.

Tanya yataktan atladı, örtüler çevresinde toplandı. Oda-
nın yarısına varmıştı ki dolabın kapısı açıldı ve kafası karış-
mış, dehşete kapılmış Oberon dışarı çıktı. Kız neler dön-
düğünü anladı: Oberon sadece bir araçtı. Esas tehlike ev
halkı kaçınılmaz olarak uyandığında başlayacaktı.

“Gel oğlum,” dedi kız, çaresizliği sesine yansırken elle-
rini köpeğe doğru uzattı. “Şimdi sessiz ol- her şey yolun-
da!”

Şaşkına dönen köpek ikna olmuyordu. Oda-
nın içinde deli gibi koşturuyor, bir masaya bir köşedeki sandalyeye
çarpyordu. Bir grup kitap havalanıp yere düştü. Köpek
birkaç dakika içinde kendini toplamış gibi göründü sonra
perilere bakarak hırıltıyla havladı. Raven ve Gred'in ondan
rahatlıkla kaçıp tavanın güvenli alanına çekildi. Somuz tiz
bir ciyıklamanın ardından onları takip etti.

Pencere pervazına kaçan Tüykafe, Oberon'un dışların-
den son anda kurtuldu. Şişko parmağını Tanya'ya uzattı.
“Bu, boru sakini için.”

Perinin parmağının ucundan kıvılcımlar çıktı ve Tan-
ya'nın yüzünün alt kısmı donup kaldı. Kız elini ağzına gö-
türdü. Çenesi gevşekçe açık duruyordu ve dudakları deh-
şet verici biçimde uyuştu.

Koridorda koşturan ayak sesleri duyuldu.

“Neler oluyor?” diye seslendi büyükannesi.

“...*Oluyor...*” dedi Tanya, ağzı kendi kontrolü dışında hareket ediyordu.

Yatak odasının kapısı hızla açılınca odaya ışık doldu. Kızın gözleri ışığa yavaşça uyum sağladı. Florence odaya girdi, yüzü bembeyazdı. Warwick de kadının peşi sıra içeri daldı. Tanya, adamın kemerinde taşıdığı av bıçağını elinde tuttuğunu fark etti- büyükannesi de bu durumu aynı anda fark etmişti. Florence ve Warwick göz göze geldiklerinde adam hemen elini indirdi.

Florence tavana bakarken yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Tanya da başını kaldırdı. Büyükannesinin doğrudan perilere baktığını sanmıştı ama sonra ampulün deli gibi sallandığını gördü. İçlerinden biri –büyük ihtimalle Somuz-ona tekme atmış olmalıydı.

Hemen üst kattaki Amos, odasında dolanıyordu. Sayısız çirkin bağırışları, sürekli çarpma sesleri takip etti; sanki bir kapı durmaksızın açılıp kapanıyordu. Florence, gördüğü sahne karşısında dudaklarını ısırdı: tepetaklak duran sandalye ve masa, gelişigüzel fırlatılmış kitaplar ve pencere pervazına sıçramaya çalışırken bir yandan da deli gibi bağırان Oberon.

“ŞU KAHROLASI SESİNİ KES!” diye bağırdı Warwick köpeğe.

Oberon kaçıp inleyerek Tanya’nın arkasına saklandı.

“... *Sesini kes...*” diye tekrarladı kız pencereye bakarken. Tüykafa son kez memnun bir halde sırttıktan sonra periler gitti.

“Tam olarak,” dedi Florence buz gibi bir sesle, “neler oluyor burada?”

“... *Burada...*” dedi Tanya.

“Sen neyin peşindesin?”

“... *Peşindesin...*”

“Senin şaka anlayışın bu mu?” dedi Warwick.

“... *Bu mu?..*”

Tanya elleriyle ağzını kapadı.

“Warwick,” diye çıkıştı Florence. “Köpeği aşağı indirip mutfağa kapat.”

Mutfağa kapat...” diye geveledi Tanya ellerinin arasından.

Warwick dudaklarını büzüp Oberon ile birlikte odadan çıktı. Florence, arduaz grisi gözlerindeki sert bakışı ve sağlam duruşuyla odada kaldı.

“Bir daha bu tür saçmalıklar olmayacak. Gecenin bir vakti etrafta gizlice dolaşılmayacak. Oberon’u bir daha burada görürsen sen daha gözünü kırpmadan onu geri gönderirim. Beni anladın mı?”

Tanya olumlu anlamda başını salladı ama sözcüklerin ağzından dökülmesine engel olamadı. *Anladın mı?..*” Büyükkannesinin öfkeli bakışlarıyla karşılaşmamak için gözlerini yere indirdi.

“Söylediğim her şeyi tekrar etmeyi kes!”

Tekrar etmeyi kes...

“Senden bu tarz bir saygısızlık beklemezdim. Belli ki Fabian ile fazla vakit geçiriyorsun,” dedi Florence. “Ben eğlenmiyorum.”

“... *Eğlenmiyorum...*”

“Yatağına– hemen.” Büyükkanesi dudaklarını sıktı. “Ağzından tek kelime daha çıkmasını istemiyorum.” Başka bir şey demeden odadan çıkıp hemen kapıyı kapadı.

“... İstemiyorum...” diye fısıldadı Tanya boş odada. Şö-

minenin üstünde asılı olan resme baktı. Öfke ve hayal kırıklığı dolu bir damla gözyaşı yanağından süzüldü. Resimdeki kızın ifadesi sanki onunla dalga geçiyor gibiydi.

Tanya lavabonun kenarındaki soğuk su birikintisi içinde bıraktığı tılsımlı bileziğe doğru usulca yürüdü. Bileziği eline aldı ve üstündeki su buzlu bir gözyaşı misali süzülüp dirseğine değince ürperdi. Karanlıkta başparmağını tılsımlar üzerinde tek tek gezdirdi. Bazılarının ne olduğunu çözemedi ama büyükannesini daha da öfkeli edebilir diye ışığı açmaya da cesaret edemiyordu. Tılsımlar içinde bir hançer, bir kadeh ve bir anahtar vardı.

On Üç Hazine.

Daha önce nasıl anlamamıştı?

Malikânenin ilk sahibi olan Elizabet Elveden tarafından nesilden nesle aktarılan bir aile yadigarı. Malikânenin içine sakladığı günlüklerine yazdığı sırları ardında bırakarak akıl hastanesinde ölen bir kadın: ailenin adını korumak için umutsuzca sakladığı sırlar. Deli olarak etiketlenmek için yeterli sırlar.

Tanya'nın şimdi güçlü duygular beslediği sırlar.

Elizabeth Elveden deli gibi görünmüş olabilirdi –ama değildi. Elizabeth Elveden değiştirilmiş çocuklardan biriydi.

Çarşamba sabahı berrak, bulutsuz ve hafiften serinle-miş bir hava vardı. Tanya her zamanki gibi erkenciydi. O sabah Amos'un bağırışları yararlı bir amaca hizmet etti. Adamın yukarıdan gelen seslerini dinlerken Tanya söylenenleri tekrar etmediğini, perilerin yaptığı büyüünün bozulduğunu anladı.

Geçirdiğı olaylı gecenin ardından bu sabah karnı aç değildi ama yine de bir parça yemek için aşağı indi. Florence ilk kez kahvaltı hazırlamakla uğraşmamıştı ve ortalarda da görünmüyordu. Tanya, mutfak kapısında durmuş, Obe-ron'un arka bahçede etrafı koklamasını izlerken ağına attığı fıstığı çiğnedi.

Warwick mutfağı geldi. Artık yalnız olmayan Tanya kendi çiğnemesinin ne kadar gürültülü olduğunu fark etti. Durdu, ağındakini yuttu ve büyük bir parçanın boğazına takılmasıyla oluşan öksürme dürtüsüne direnmeye çalıştı.

"Daha kimsenin kalkmadığını bilmiyor musun," dedi

Warwick her zamanki suratsız tavrıyla. Su ısıtıcısının düğmesine bastıktan sonra fincanına bir kaşık kahve koydu.

“Dün gece iyi uyuyamadım,” dedi Tanya. Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz kulağa ne kadar aptalca geldiğini fark etti.

Warwick olağan homurdanmasıyla kıza arkasını döndü.

“Kimsenin iyi uyuduğunu sanmıyorum,” diye mırıldandı. Adam fincana kaynamış suyu doldururken ucuz kahvenin keskin kokusu mutfağı doldurdu. Warwick tek kelime daha etmeden mutfaktan çıktı.

Bir dakika geçmeden Fabian mutfağa gelip masaya oturdu. Beklentiyle kıza baktı.

“Neye bakıyorsun?” dedi Tanya, çocuğun bakışlarından rahatsız olmuştu.

“*Neye bakıyorsun?*” diye taklit etti Fabian hemen.

Tanya sertçe baktı. “Demek duydun.”

Fabian sırıttı. “Tabii ki. Warwick anlattı. Tüm bunlar olurken uyuyup kaldığıma inanamıyorum. Kulağa bayağı komikmiş gibi geliyor.”

“Ben değildim, Fabian,” dedi Tanya yorgunlukla. “Onlardı. Periler. Beni cezalandırmak için geldiler... Boru sakininin başına gelenlerden dolayı.”

Fabian’ın suratındaki tebessüm anında kayboldu. “Sen... onların yaptığını mı söylüyorsun? Onlar mı sana her şeyi tekrar ettirdi?”

Tanya başını salladı. “Ve hepsi bu da değil. Boru sakininin tılsımlı bileziğe neden bu kadar kafayı taktığını da öğrendim. Sadece parlak olduğu için değilmiş. Tılsımlı bilezik On Üç Hazine’yi temsil ettiği için bunu istiyormuş.”

“Seelie ve Unseelie Saraylarının mı?” diye sordu Fabian.

“Evet. Bu bileziği her kim yaptırdıysa hazinelerle alakalı bir kişisel eşyası olsun istemiş. On Üç Hazine efsanesi pek bilinmiyor ve bu da bileziğin ilk sahibinin perilerle güçlü bir bağı olduğu anlamına geliyor.”

“Ne tür bir bağ?”

“Bu ailedeki bazı akrabalarına –ben de dâhil- üçüncü göz veren bir bağ.”

“Perilerin değiştirdiği bir çocuk,” diye ekledi Fabian. “O zaman ilk sahibinin izini sürmeliyiz o zaman cevapları bulursun.”

“Sanırım ben zaten ilk sahibinin kim olduğunu biliyorum. Odasındaki portresinde bileziği takıyor. O Elizabeth Elveden.” Tanya ayağa kalktı, koridorda kimse var mı diye çabucak göz atıp yalnız olduklarından emin olunca mutfak kapısını kapadı. Masada Fabian’ın karşısına oturdu.

“Morwenna Bloom’u kurtarma planında sana yardım edeceğim, böylece Amos’un adını da temize çıkaracağız,” dedi kız usulca. “Ondan sonra da perilerle işim bitecek.”

“Nasıl yani?” diye sordu Fabian. “Sen istediğinde onları görmeyi kesemiyorsun, öyle değil mi?”

“Onları görmeyi kesemeyeceğimi biliyorum,” dedi Tanya. “Bir seçeneğim yok. Ama ne tür bir tepki vereceğimi seçebilirim. Bana yaptıkları her şey, benim yaptığım bir şeyin neticesi. Birine onlardan ya da onları etkileyecek bir şeyden bahsetmeye çalışmam gibi. Onların tek istediği benim sessiz kalmam. Yani belki ben onlara istediklerini verirsem onlar da beni rahat bırakır. Belki normal bir hayat yaşamaya başlayabilirim.”

“Çok fazla ‘belki’ var,” dedi Fabian usulca.

“Biliyorum,” dedi Tanya. “Ama ‘belkiler’ elimde olan tek şey.”

Fabian ayağa kalkıp arka kapıyı açtı. Kapı eşiğinde durdu ve bahçeden kurtulma hevesiyle içeri koşan Oberon geçerken çocuğa çarpınca Fabian dengesini kaybetti.

“Berbat biri o, biliyorsun,” dedi Fabian. “Amos’tan bahsediyorum. İnsanların, onun böyle bir şey... Suçlandığı şeyi yapabileceğini düşünmesi şaşırtıcı değil.” Durdu, elini alnına götürdü. “Başımdaki morluğu... hatırladın mı? Sana düştüğümü söylemiştim. Ama yalandı.”

Tanya hiçbir şey demedi. Zaten bundan şüphe ediyordu.

“O gün ormanda gördüğümüz kızın gerçekte kim olduğunu anladığımızda kendimi çok kötü hissettim,” diye devam etti Fabian. “O gece sana Morwenna Bloom’u anlattıktan sonra ikinci katta kaldım. Amos’un banyoyu kullanmak için odasından çıkmasını bekledim –bunun bana etrafa göz atmak için birkaç dakika vereceğini biliyordum. Bugünlerde bir yerden bir yere gitmesi yıllar sürüyor. Giritinin olduğu köşede bekledim –nihayet odadan çıktığında saatlerdir bekliyor gibiydim. Amos gözden kaybolduğu anda da odaya girdim.”

“Ne arıyordun ki?” diye sordu Tanya.

“Herhangi bir şey,” dedi Fabian. “Onun masumiyetini -ya da suçunu- kanıtlayabilecek herhangi bir şey.”

“Polis onu temize çıkardıktan sonra, gerçekten de bunca zaman geçmişken bir şey bulabileceğini sandın mı?”

“Bilmiyorum.” Fabian gözlerini kapattı. “Korkunçtu. Her taraf çöp... Eski gazete yığınları... Yıllardır giymediği ve muhtemelen de asla giymediği giysiler... Paketleri üstünde hâlâ duran, hiç açılmamış hediyeler... Babamın Florence’a onun hiçbir şeyi atmadığını söylediğini duy-

muştum ama bu kadarını tahmin etmemiştim. Bazı çok ürkütücü şeyler de buldum...” Sustu ve ürperdi.

“Ne gibi?”

“Bir tutam saç.” Tanya’nın yüzündeki endişe dolu bakışı görünce hemen ekledi, “Endişelenme, senin değil. Çok koyu renkli bir saçtı, dedemin alyansıyla, büyükanneme ait bazı fotoğraflarla, yine büyükannemin başka bazı eşyaları ile birlikte bir kutudaydı. Saçlar da onun olmalı –onun saçları da koyuydu.

“Etraf o kadar dağınıktı ki doğru düzgün düşünmek çok zordu. Tam vazgeçip dışarı çıkmak üzereydim ki bir şey buldum. Gazetelerde Morwenna Bloom’la ilgili çıkan haberlerin kesilip oluşturulduğu bir albüm –onlarcası. Bir de o kaybolmadan öncesine ait bir tane vardı.”

“Neden kaybolmadan önce gazeteye çıkmış olsun ki?”

“Bir yetenek yarışmasını kazanmış –anlaşılan şiir yazma yeteneği varmış.”

“Benim bulduğum şiiri de o yazmış olmalı,” dedi Tanya yavaşça. “Ama bu benim odama nasıl geldiğini açıklamıyor.” Kaşlarını çattı. “Sonra ne oldu?”

“Gazete kupürlerini okumaya başladım,” dedi Fabian. “Ama düşündüğümünden daha uzun süre orada kalmış olmalıyım; çünkü Amos döndü ve beni yakaladı.”

“Sana vurdu mu?”

“Odasından çıkmam için bağırdı,” dedi Fabian. “İlk önce donup kaldım. Sonra odadan çıkmak için yanından geçerken, şey... Sanırım onu korkutmuş olmalıyım. Bana vurdu. Ve... En kötüsü de... Benim kim olduğumu hatırladığını sanmıyorum.”

Bunların ardından ikisi de pek konuşmadı. Fabian’ı ra-

hatlatacak herhangi bir kelime yoktu ve ikisi de bunu biliyordu.

Koridorda duran dolaplı saat saat başını vurunca sessizlik bozuldu.

“Warwick yakında gidecek,” dedi Fabian kısık sesle.

“Sen hazır mısın?”

“Haritayı, feneri, diğer şeyleri aldım.”

“Ben de pusulayı ve cebime koymak için eski demir çiviği aldım. Ayrıca ekstra koruma olsun diye cebimizde taşımak için birkaç tuz torbası diktim. Eğer bir peri sana saldırırsa torbayı açıp üstüne at. Senin saçından da bir tutama ihtiyacım olacak... Biliyorsun.”

“Peri âleminde kapana kısılırsak diye,” dedi Fabian anlayıp sırtarak.

Tanya başıyla onaylayıp konuşmaya devam etti. “Mümkünse kırmızı bir şeyler giy.”

“Kırmızı giysim yok.”

“O zaman kıyafetlerini ters yüz et. Ve ne yaparsan yap Morag’ın verdiği şişeyi unutma.” Fabian kıza küçümser bir bakış atarken o çabucak konuşmasına devam etti.

“Aradaki zamanı kullanacaksak geçen seferkinden daha erken çıkmalıyız. Morwenna’yı ondan önce bulmalıyız, böylece saat tam gece yarısını vurduğunda onu peri âleminde çıkarabiliriz –en ulaşılabilir ara zaman da bu.”

Fabian düşünceyle kafa salladı. “Saatimin tam olarak doğru olduğundan emin olacağım. Alarmı gece yarısından önce çıkmak için ayarlayacağım.”

Tanya yapmak üzere oldukları şeyin tamamen bilincine varınca irkildi. Görünüşe göre her şeyi düşünmüşlerdi. Yine de bunların yeterli olacağından emin olamıyordu.

Sabah olaysız geçti. Warwick geç olmadan evden ayrıldı. Land Rover'ına avcılık malzemelerini yükledikten sonra arabayı toprak yolda, Elvesden Malikânesi'nin kapısına doğru gürültüyle sürdü.

Öğle vakti, Tanya koridordaki saate baktı.

Gitmemize on iki saat var.

Gün içinde kızın huzursuzluğunu hisseden Oberon hep kıpır kıpırdı. Birkaç dakikadan fazla hareketsiz durmıyor, odadan odaya giriyor ve Tanya'nın korkusuna korku ekliyordu. Güneş tamamıyla gözden kaybolana kadar gökyüzünde alçaldı ve sonunda gökyüzünü terk edip yerini malikâneyi kalın bir battaniye gibi saran karanlığa bıraktı. Dolaplı saatin tik-takları birbirini kovalıyordu.

Ev sessiz ve sakindi. Tanya merdivenlerin başına geldi. Spitfire büyükbabanın saatinin ayakucunda keçeleşmiş bir paspas misali yatmış uyuyordu. Tanya, kediye geçip karanlık mutfığa doğru yöneldi, içeriden gelen hırıltılı ses bir an duraklamasına neden olduysa da sonra bunun Oberon'un horultusu olduğunu anladı. Tam mutfığa gireceği sırada yakındaki odalardan birinden bir şangırtı sesi geldi.

Hemen koridora bakındı. Oturma odasının kapısının altından gümüş renkli bir ışık süzülüyordu. Florence'in sinirle söylendiğini duydu. Tanya hemen mutfığa girip aklına ilk gelen yere saklandı: büyük meşe masanın altı. Sepetinde yatan Oberon başını kaldırıp tembel gözlerle kıza baktı ve korkunç bir an için sanki kızın yanına gelip onu ele verecekmiş gibi göründü.

"Kımıldama!" diye tısladı Tanya.

Oberon kımıldamadı.

Kapıyı açıp koridora çıkan Florence kısık sesle homurdanıyordu. Dolaplardan birini el yordamıyla açtı, kapadı ve sonra yeniden oturma odasına döndü. Tanya kırık camların süpürülürken çıkardığı keskin sesi dinledi. Ardından Florence yeniden mutfığa geldi, Tanya'nın saklandığı masanın altından kadının eskimiş terlikleri görünüyordu. Büyükannesi cam kırıklarını çöpe atıp mutfaktan çıktı, koridorun ışığını söndürdü. Kadın yukarı çıkarken terliklerin halıdaki sesi duyuluyordu.

Tanya rahatlayarak gözlerini kapadı. Masanın altından çıktı, ayakları titriyordu. Tuhaf davranışlarıyla kafası karışmış gibi görünen Oberon'un yanına gitti. Cebinden çıkardığı kırmızı eşarbz köpeğin boynuna dolayıp uçlarını tasmanın içine tıktırdı. Birlikte serin gece havasına çıktılar, bahçeden geçip kapıya ilerlediler.

Fabian diğer tarafta bekliyordu, sessizdi ve yüzü her zamankinden daha solgundu. Oberon ıslak burnunu keyifle çocuğun avucuna sürtünce Fabian sıçradı ve sonra da köpeğe tuhaf tuhaf baktı.

“Onun boynundaki senin eşarbzın değil mi?”

“Onun da korunmaya ihtiyacı var,” dedi Tanya gerginçe.

“Peki, ama kırmızı pek onun tarzı değil gibi,” diye takıldı Fabian.

Tanya gülmek için kendini zorlayamayacak kadar endişeliydi. “Sadece sessiz ol,” dedi. “Dikkatleri üstümüze çekmek istemeyiz.”

Fabian hemen sustu, geçen sefer ormana girme girişimlerindeki kuzgunun saldırısını hatırlamış gibi elini bilinçsizce başına götürdü.

Ormana doğru yürümeye başladılar. Oberon da hemen önlerinde keyifle ilerliyordu. Bu gece yürüyüşlerine alışmaya başlamıştı.

Berrak bir geceydi. Simsiyah gökyüzünde ay hilal halinde duruyor, yıldızlar gümüşten tül perde misali parlıyordu. Sıcak tutacak bir şeyler giydiğine memnun olan Tanya, kollarını etrafına doladı. Kot pantolonu ve tek kırmızı tişörtünün üstüne fırtınanın olduğu gece giydiği eski yağmurluğunu giymeye karar vermişti. Sağ cebinde pusula ve demir çivi, sol cebindeyse Morag'ın verdiği makas ve içinde tuz olan küçük, bez bir çanta vardı.

Nehre yaklaştıklarında Fabian durup karanlığın içine göz gezdirdi.

“Ne oldu?” diye sordu Tanya.

“Yok bir şey,” diye mırıldandı Fabian.

“Söyle.”

“İçimde sanki... Sanki takip ediliyormuşuz gibi bir his var. Arkana bakma. Hemen ormana gidelim.”

“Kimseyi gördün mü?”

“Hayır, hiçbir şey görmedim,” dedi Fabian. “Sadece bir his. Yürümeye devam et.”

Hızlı adımlarla yürüdüler, ikisi de sohbet etmeye cesaret edemiyordu. Kısa süre içinde nehre vardılar, orman hemen önlerinde uzanıyordu.

“Fener nerede?” diye sordu Tanya.

“Sırt çantamda,” dedi Fabian. “Ormana girdiğimizde çıkaracağım –şimdi yakarsak ışık buradan fark edilebilir.” Nehri geçti; Tanya da onu takip edip kaygan basamak taşlarını görmek için mücadele verirken su ayaklarının üstünden akıp geçti. Dakikalar sonra ormanın kıyısında duruyorlardı.

Fabian sırt çantasını çıkarıp yere eğildi. Feneri, haritayı ve Morag'ın verdiği sıvıyı çıkardı. Hemen tıpasını kaldırıp iki gözüne de damlattı.

“Saat kaç?” diye sordu Tanya.

Fabian çantayı sırtına astı. “Gece yarısına otuz bir dakika var. Acele etmeliyiz.”

Hiç konuşmadan ormanın içine ilerlediler. Ormanın içindeki tek ses ayaklarının altında ezdikleri kuru yaprakların hışırtısıydı. Fabian'ı birkaç metre geriden takip eden Tanya neredeyse yerdeki bir dala takılıp düşecekti. Sonunda Fabian feneri açtı.

“Hâlâ takip edildiğimizi düşünüyor musun?” diye sordu Tanya kısık sesle. “Çünkü ışık bizi ele verebilir.”

Fabian gözlerini sağa sola çevirdi.

“Bilmiyorum. Ama ışığa ihtiyacımız var, yoksa daha fazla ilerleyemeyiz.”

Haritayı açıp gözlerini kısarak baktı. “İkinci yeraltı mezarlığına gitmeliyiz –onu orada görmüştük, dolayısıyla yine orada görme ihtimalimiz var.” Haritaya dokundu. “Çok uzak değil, ilk yeraltı mezarlığına nerdeyse vardık.”

Ürkütücü derecede sessiz ormanda yürüdüler. Karanlığın içinde ara sıra gece yaratıklarının onlara bakan sarı gözlerini görüyorlardı. Bir süre sonra ayağına ağır bir şey çarpan Tanya çığlık attı.

“O da ne?” dedi Fabian.

“Pusula,” dedi Tanya. “Cebimdeki delikten yağmurluğun astarına düşmüş. Çivi batıp delik açmış olmalı –çivi de astarın içine düşmüş.”

“Bana ver,” dedi Fabian. “Çantama koyacağım. Burada daha güvende olur.”

Tanya güçlkle elini cebindeki küçük delikten astara

sokup pusulayı çıkardı ama çiviye bulamadı. Çivi şimdilik orada kalacaktı. “Sağlam bir yere koyduğundan emin ol,” dedi pusulayı Fabian’a uzatırken. “Eğer onu kaybedersek tek güvencemiz harita olur.”

Ağaçların arasından yürümeye devam ettiler, o kadar ilerlediler ki Tanya’nın içini yanlış yönde yürüdüklerine dair korkunç bir his sardı. İlk yeraltı mezarlığı bir süre sonra aniden karşısına çıktı.

Fabian parmaklıkları geçmek için koşmaya başladı.

“Bu taraftan!” diye bağırdı omzunun üstünden. “Çok uzak olamaz!”

Tanya, çocuk hızla koşarken titreşen ışığı kaybetmeye çalışıp çocuğun peşi sıra koştu. “Yavaşla! Göremiyorum!”

Kısa süre içinde küçük bir açıklığa geldiler.

“Burası onu gördüğümüz yer,” dedi Fabian. Feneri etraflarını çevreleyen yoğun ağaç kümelerine doğru tuttu. Eli heyecandan titriyordu.

“Emin misin?” dedi Tanya. “Parmaklıkları göremiyorum –beki de başka bir açıklıktır.”

Fabian haritaya baktı. “Ama burası olduğuna eminim –öyle olmalı.”

“Bak,” dedi Tanya, aniden kalın bir ağacı işaret ederek. “İşığı oraya tut.”

Fabian feneri kaldırdı, gümüş renkli ışık ağaçların arasında parladı.

“İşte orada.”

Onlar parmaklıklara yaklaşıırken ürpertici bir ses yankılandı.

“O ses de ne?” dedi Fabian, gözleri korkuyla açılmıştı.

“Sanki birisi... *ağlıyor*,” diye geveledi Tanya.

Fabian ileri doğru yürüdü, kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atan Tanya onu takip etti. Korkulukların ardındaki bir ağacın dibinde, öne eğilip dizlerine sarılmış karanlık bir silüet oturuyordu. Uzun siyah saçları, aşırı büyümüş yüksükotlarının üstüne dökülüyor, gecenin esintisiyle hafifçe uçuşuyordu.

“Bu o,” dedi Fabian. “Morwenna Bloom.”

Tanya ileri doğru bir adım attı, bir dal parçası ayağının altında çıtırdadı ama kız kafasını çevirip bakmadı. Onun yerine ellerini yüzüne kapatıp ağlamaya devam etti.

“Morwenna,” diye seslendi Fabian nihayet sesini çıkarmayı başarınca. “Morwenna Bloom!”

İsmi duyan kız başını kaldırdığında Tanya şaşırdı. Kız ağlamıyordu –hatta gülüyordu.

“Beni buldun,” dedi ayağa kalkıp elbisesindeki yaprakları silkelerken. Aynı fotoğraftaki gibi görünüyordu, belki bir gün yaşıydı.

“Bunca yıl boyunca başına ne geldiğini biliyoruz,” dedi Tanya. “Ve... ve buraya sana yardım etmeye geldik.” Kızı bu kadar kolay bulduklarına inanamıyordu. Biraz fazla kolay olmuştu.

“Bana yardım etmeye mi geldiniz? Nasıl?”

“Senin buradan çıkman için bir yol bulmana yardım etmek istiyoruz,” dedi Tanya. Aniden, anlayamadığı bir nedenden ötürü korktuğunu hissetti. Ürpertici ay ışığı altında Morwenna hayalet gibi görünüyordu. Tanya yağmurluğundaki makası çıkardı ve pantolonunun arka cebine soktu, ardından yağmurluğu kıza uzattı. “Al, bu seni koruyacak.”

Morwenna ileri doğru bir adım attı, yağmurluğu alır-

ken dudaklarında tuhaf bir tebessüm vardı. “Peki, senin kendini koruyacak neyin var acaba?”

Oberon’un boğazından kısık, hırıltılı bir homurtu yükseldi. Tanya aşağı baktığında köpeğin boynundaki tüylerin diken diken olduğunu ve tüm vücudunun kaskatı kesildiğini gördü. Tanya ve Morwenna’nın arasına girmişti.

İşte tam o anda Tanya, bir şeylerin dehşet verici, ürkütücü bir biçimde ters gittiğini anladı.

“Beni neden koruyacak?”

Morwenna cam gibi, kömür karası gözlerle baktı.

“Benden koruyacak elbette ki.”

Bir an için Tanya yanlış duyduğunu düşündü.

“Neden burada olduğumu biliyor musun?” Morwenna’nın sesi yüksek ve tekdüze çıkmıştı. Bu Tanya’nın karnını dondurdu.

“Elli yıl önce olan bir olaydan dolayı buradayım. Ve şimdi beni serbest bırakacak tek şey bana olan borcun ödenmesi.”

“Ne borcu?” dedi Fabian. “Sen neden bahsediyorsun?”

Morwenna gülümsedi. Buz gibi, çarpık bir gülümseme-ydi bu. “Uzun yıllar önce bir arkadaşım-dan kalma bir borç.” Doğrudan Tanya’nın gözlerinin içine baktı. “Senin büyükannen.”

“Ne?” dedi Tanya geri çekilerek. “Anlamıyorum!”

“Tabii ki anlamazsın. Nasıl anlayacaksın ki? Florence ve ben yıllar önce bir karar aldık, istersen buna bir *anlaşma* da diyebilirsin. Ben sözümü tuttum ama Florence tutmadı. Şimdi bedelini ödeme zamanı.”

“Peki, bedeli ne?” dedi Tanya, kızın söylemek üzere olduğu şeyin dehşet verici olacağını bilerek.

Morwenna bir adım yaklaştı. “Sen.”

Tanya kaçmak istedi ama o katıksız, rahatsız edici korkusu ve daha fazlasını duymak için duyduğu hastalıklı arzu karışımı bunu yapmasına engel oldu. Gözünün ucuyla Fabian'ın donup kaldığını gördü.

“Ben... hâlâ anlamıyorum.”

“Müsaade et, açıklayayım,” diye tısladı Morwenna. “Uzun bir zaman önce durumum senden farklı değildi. Yalnız... Anlaşılmayan... Bildiğin gibi, bizim gibiler için arkadaşlık kurmak pek kolay değil.”

“Üçüncü gözleri olanlar için,” dedi Tanya.

Morwenna gülümsedi. “Evet. Üçüncü gözü olanlar için. Ama sonra, bir arkadaşım *oldu* –beni anlayan ve birbirimize benzediğimiz için benim de anladığım biri. Bu kişi senin büyükannendi.”

“Büyükannemin üçüncü gözü yok. Yalan söylüyorsun.”

“Öyle mi?” dedi Morwenna. “Yüzündeki ifade pek de emin olmadığını söylüyor. Florence’ı iyi bilirim. Çok iyi saklamış olmalı. Seni gerçeklerden, tüm bunlardan ko-

rumak istemiştir. Bunu yapmak için seni kendinden itti. Bana sorarsan ikiniz pek yakın değilsiniz.”

Şaşkınlıktan dili tutulan Tanya bakışlarını yere indirdi.

Morwenna kahkaha attı. “Tam da düşündüğüm gibi. Neden burada hoş karşılanmadığını hiç merak ettin mi? Neden seni etrafta istemedi? Evet, artık öğrenmek üzere-sin.”

“Neden bana bunları anlatıyorsun?” diye fısıldadı Tanya. “Tüm bunların benimle ne alakası var?”

“Her şey seninle ilgili. Büyükannen sayesinde.”

Morwenna bir tutam siyah saçı parmağının etrafına doladı. “Florence ve ben çok iyi arkadaşlardık. Hiç ayrılmazdık. Her şeyi birlikte yapardık. Ancak onun ebeveynleri ona benimkilerin bana tanıdığından daha fazla özgürlük verirdi.” Yüzü ciddileşti. “Babam çok zor biri olabiliyordu. Onurlu Rahip Bloom... Ya da en azından dışarıdan bakınca böyle görünüyordu.

“Gerçekse çok farklıydı. Her şeye karışan, kontrol düşkünü biriydi. Bazı durumlarda evden çıkmak için babama yalvarmam gerekirdi. Bir gün, Florence ve ben ormanda yürüyorduk,” Morwenna kaşlarını çattı. “Ben üzgündüm. Babam yaz bittiğinde beni Londra’daki yatılı bir okula göndereceğini söylemişti. Florence gitmemem için bana yalvardı; sahip olduğu tek arkadaşını kaybetmek istemiyordu. Ben de gitmek istemiyordum. Böylece birlikte kaçmaktan bahsetmeye başladık.

“Bir süre konuştuktan sonra yalnız olmadığımızı fark ettik. Hem izleniyorduk, hem de dinleniyorduk.”

“Periler,” dedi Tanya usulca.

“Bize bir teklif sundular, sorunumuzu çözmek için bir

çıkış yolu. Kimsenin bizi bulamayacağı, kimsenin bize zarar veremeyeceği ve hiç yaşlanmayacağımız bir yer. Peri âlemi.”

“Ama seni aldılar...” dedi Tanya. “Seni baştan çıkardılar... Seni *tuzağa düşürdüler.*”

Morwenna sanki duymamış gibi konuşmaya devam etti.

“Bu benim kaçmam için bir şanstı –ama Florence o kadar emin değildi. Benimle gelmek ve ailesiyle kalmak arasında gidip geliyordu ama fazla zamanımız yoktu. Periler karar vermemiz için yaz dönümü arifesine kadar zaman vermişti. Günlerce Florence’a yalvardım ama bir türlü karar veremiyordu. Sonra, yaz dönümü arifesinden bir gün önce, ailesiyle korkunç şeylerin söylendiği bir kavga etti. Bunun üzerine karar verdi –gidip bir daha hiç dönmeyeceğimize yemin ettik.

“Ama Florence hep zayıflandı. Şüphelerinin beynini kemirmeye başlayacağını biliyordum. Sadece sözüne güvenmek mümkün değildi. Ben de sözünü tutacağına dair ona yemin ettirdim. Başparmaklarımıza iğne batırıp anlaşmamızı kanla mühürledik.

“Yaz dönümü arifesi geldi ve ben ormanda bekledim. Florence gelmedi. Malikâneye gittim, hizmetli bana kendini iyi hissetmediğini söyledi. Başka bir deyişle bunu yapmak istemiyordu. Ama benim için artık çok geçti. Devam etmeliydim.”

“Hizmetli Amos’tu değil mi?” dedi Fabian. “Benim büyükbabamdı.”

“Âşık aptal,” dedi Morwenna. “Kaçacağımı söylediğimde bana gitmemem için yalvardı. Ona beni hatırlaması için

saçımdan bir tutam verdim ve bunu gizli, güvenli bir yerde tutmasını söyledim. Onun 'aşk hatırası' diye aldığı şey aslında büyük bir planın parçasıydı. Tutamın içine verdiği sözü güçlendirmek için Florence'ın fırçasından çaldığım saçlarını da koymuştum."

"Bir tutam saç..." Fabian'ın sesi gergindi.

"Ölümsüzlüğümün anahtarı," dedi Morwenna alay edercesine. "Kendime ait bir şey. Ölümlülerin dünyasında saklanması, istediğim zaman insanlar tarafından görünmemi sağlayacak ve beni hep on dört yaşında tutacak bir koruma olacaktı. Böylece döndüğümde şimdiki gibi olacağım.

"Peri âlemine geçtim. Başlarda mutluydum da- gerçi Florence'ın alçaklığını asla unutmayacağımı biliyordum. Ama yıllar geçtikçe ölümlü varlığının orada hep yalnız kaldığını anladım. Verdiğim karardan pişman oldum. Ancak peri âlemine kendi arzunla geçtiğin zaman çıkış olmuyor, tek bir yol dışında."

"O yol ne?" diye sordu Tanya boğuk sesiyle.

"Üçüncü gözü ve benimle kan bağı olan başka bir ölümlüyle yer değiştirmek," dedi Morwenna. "Benim kan bağı olan kimsenin üçüncü gözü yok. Ama kanlarımızla yaptığımız anlaşma Florence'ı bana bağlamıştı. Yani benim yerimi alabilecek tek kişi oydu, ama o da ormana girmeyecek kadar akıllıydı. Ben de bekledim.

"Yıllar geçti. Florence evlendi ve bir çocuk bekliyordu. Nihayet beklediğim fırsatın yaklaştığını gördüm. Bir anne sevgisini asla hafife almamalısın."

"Yerini alması için bebeği kaçırdın." Fabian'ın sesi tiksinti doluydu.

“Hayır,” dedi Morwenna hain bir kahkaha atarak. “Elbette çocuk Florence’ın kanındandı ama üçüncü gözü yoktu; yani peri âleminde benim yerimi alamazdı. Çocuk sadece pazarlık için bir kozdu... ben çocuğu Florence’ı ormana çekmek için kaçırdım. Çocuğu ormana getirttim. Florence’ın bu işin arkasında kimin olduğunu tahmin edeceğini biliyordum. Florence’a benimle yer değiştirirse çocuğu geri vereceğimi söyledim. Eğer kabul etmezse çocuğu peri âlemine götürecektim ve onu bir daha göremeyecekti.

“Florence kaçıışı olmadığını biliyordu. Yer değiştirmeyi kabul etti ama bana ona merhamet etmem ve çocuğunu birkaç yıl büyütebilmesi için biraz süre vermem için yalvardı. Bana eğer yedi yıl veririm benimle yer değiştireceğine dair söz verdi. Çocuğunun yedinci yaş gününde geri dönüp borcunu ödeyeceğine yemin etti. Aptal gibi kabul ettim. Onca yıldan sonra biraz daha beklememin ne zararı olurdu? Hayatımdan hiçbir şey kaybetmemiştim. Bir parça merhamet gösterebilirdim. Bir parçam beni kandırdığını biliyordu.” Nefretle Tanya’ya baktı. “Bahsettiğim çocuk annen.”

Tanya gizli bebek odasını hatırladı.

“Ama annem yirmi dokuz şubatta –artık yılın artık gününde doğmuştu.”

Fabian’ın soluğu kesildi. “Yani onun gerçek yedinci doğum günü yirmi sekiz yıl sonra gelecekti!”

“Kesinlikle,” dedi Morwenna. “Doğa, Florence’a bir çıkış yolu daha vermişti. Bundan sonra çocuğun yanına yaklaşamayacağımı biliyordum –Florence çocuğun güvende olduğundan emin olacaktı. Elimden tek gelen sözünü tut-

ması için yılların geçmesini beklemekti. Ama zaman yaklaştıkça beklenmedik bir şey oldu. Hem Florence’la kan bağı hem de üçüncü gözü olan bir çocuk dünyaya geldi. Bu, intikam almak için mükemmel bir fırsattı.” Tanya’ya bakıp tam anlamıyla çılgın bir ifadeyle gülümsedi. “*Sen.*”

“Hayır...” diye itiraz etti Tanya.

“Seni bulmak kolay olmadı –iyi korunuyordun,” dedi Morwenna. “Ama yeterince iyi değil.”

“Beni kim koruyordu?”

Morwenna cevap vermedi. “Gece yarısı yerlerimiz değişecek.”

“Hayır!” diye bağırdı Tanya. Fabian’a döndü ama çocuk yüzündeki taşlaşmış ifadeyle donup kalmıştı.

“Ağaçlar... Ağaçlara bak!”

Periler saklandıkları yerlerden çıkıyorlardı ve bazıları daha önce gördüklerine hiç benzemiyordu; iyilik hakkında hiçbir şey bilmeyen çarpık, yıkık görünüşlüydüler. Ciltleri kabuk gibi, el ve ayakları ağaç dalları gibiydi. Onlar ormanda yaşayanlardı. Sonra, ormanın derinliklerinde ay ışığının altında ufak bir hareketlilik gözüne ilişti. Fabian haklıydı. *Takip* edilmişlerdi.

Ağaçların arasında bir an için görünen yüz tanıdıktı. Tanya’nın bir daha asla göremeyeceğini düşündüğü bir yüzdü. Bir an için tüm bunları kendi zihninde uydurup uydurmadığından emin olamadı ama sonra yüz ortaya çıktı, sessiz kalmasını işaret ederek bir parmağıyla sıkıca dudaklarına bastırdı.

Bu yüz Kızıl’a aitti.

Tanya hemen gözlerini çevirdi, akıllı deli gibi çalışmaya başlamıştı. Neler oluyordu?

“Onu bağlayın!” dedi Morwenna.

Oberon, yaklaşan perileri hırlayarak ısırmaya çalıştı.

“Sayıca üstünüz,” dedi Morwenna. “Ve eğer köpeği durdurmazsan yemin ediyorum onu öldürürler.”

Tanya, Oberon’a baktı. Bu riski göze alamazdı. Köpeğin itiraz ederek inlemelerine rağmen onu çağırdı. Kafası karışan Oberon burnunu kıza sürttü ama Tanya onu itti.

“Koş!” diye bağırdı Fabian’a ama periler üstüne doğru geldi ve kızı, sırtı bir ağaca çarpıncaya kadar geri itti. Kızı, göremediği ya da karşı koyamadığı soğuk, ince ve yapışkan bir şeyle ağacın gövdesine sıkıca bağladılar. Bağları hiç hareket edemediğinden emin olana kadar sıktılar, sonra kızın elini şaşırtıcı bir güçle tutan yaşlı ve çirkin peri dışındaki tüm periler gölgelerin arasına geri süzıldüler.

“Bizimle kalıyorsun?” diye hırladı peri. “Çocuğum için iyi bir oyun arkadaşı olacaksın. Umarım sen ötekilerden daha uzun süre dayanırsın...”

Fabian’ın gözleri dehşetle açıldı.

“O korunuyor! Onu yalnız bırak! *Ona dokunamazsın!*”

Morwenna’nın dudakları Tanya’nın tişörtüne bakarken küçümsemeyle kıvrıldı. “Kırmızı renk sadece perilerden gizlenmenizi sağlar... Benim adımla seslendiğiniz anda açığa çıktınız.”

“Peki buna ne dersin?” diye bağırdı Fabian. Elini cebine sokup Tanya’nın diktiği tuz torbalarından birini çıkardı. Bez torbayı beceriksizce çakı ile kesip bir parça tuzu eline döktü, sonra da yaşlı perinin suratına fırlattı ve Tanya’nın yanına koştu. Cadı gözlerini tırmalayarak iğrenç çığlıklarla geri çekildi. Tanya perinin teninin kabarıp su toplamasını dehşetle izledi, peri sürünerek uzaklaşıp gözden kayboldu. Daha çok peri ileri atıldı.

“Dikkat et!” diye haykırdı Tanya.

Fabian arkasını dönüp her yöne tuz attı. Tuzun temasıyla birlikte acı ve öfke dolu uğultular gecenin içinde yankılandı –ama onlar gittikçe yeni periler gelip yaralanıp kaçıranlarının yerini alıyordu.

“Çok fazlalar!” diye fısıldadı Fabian. “Ve daha fazla tuzum yok!”

“Onlar bunu bilmiyor,” dedi Tanya soluk soluğa.

“Henüz bilmiyorlar,” dedi Fabian. “Ama anlamaları uzun sürmeyecek.” Tanya’nın bağlarını çözmek için uğraştı ama faydası yoktu. Sadece elleri kesildi.

“Örümcek ağı,” dedi Morwenna sanki kelimeler dilinde enfes bir lezzet bırakıyormuş gibi. “Büyülüler ve ölümlü elleri onu çözemez. Peri pazarında iyi fiyata satılıyorlar. Genellikle bu ağlar perilerin değiştirdiği çocuk ticaretinde kullanılıyor, büyülü ağlar kolay kolay kopmazlar. Tüm bu yıllar boyunca anneni yakalamak için saklandı. İroniye bak ki senin kaderinde de bir rol oynuyorlar.”

Tanya hareket ettikçe bağlar daha da sıkışıyor, etlerini kesip kanatıyordu. Birden makası hatırladı.

“Fabian! Makas cebimde. Morag dedi ki hemen her şeyi kesebilirmiş!”

Fabian ellerini kesmesine rağmen örümcek ağlarıyla boğuşuyordu ama boşunaydı. Morwenna tüm olup biteni mutlak bir haz ile izliyordu. Tanya o anda, kız önceden nasıl biriye de artık merhametten tamamen yoksun olduğuna kesinlikle ikna oldu. Peri âleminde geçen yarım asır bunu başarmıştı. Ondan geriye sadece insan görünümülü bir intikam ve nefret kabuğu kalmıştı.

“Alamıyorum,” dedi Fabian. “Makasa ulaşamıyorum!”

Sonunda kızı saran bağlarla boğuşmaktan vazgeçti ve yavaşça geri çekildi. Yüzünde pes etmiş bir ifade vardı.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı bir adım daha geri çekilirken. Bir an tereddüt ettiyse de tek kelime daha etmeden arkasını dönüp koşmaya başladı.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı Tanya. “Beni bırakamazsın! Fabian, seni *korkak!*”

Ama Fabian çoktan gözden kaybolmuştu.

Fabian, karanlığın içinde etrafı görmeden, düşe kalka koşmaya başladı. Tanya'nın yüzündeki ifadeden çocuğun onu bırakıp kaçtığını düşündüğünü anlamıştı –tam da istediği gibi olmuştu. Planının işe yaraması için kızın buna inanması gerekiyordu, çünkü Morwenna çocuğun aklında ne olduğunu anlarsa onun ormandan canlı çıkmasına izin vermezdi.

Arkasından gelen koşturma sesi kovalandığını söylüyordu tam o anda korku ve panikle arkasını döndü.

“Onu bırakın!” diye haykırdı Morwenna ağaçların derinlikleri arasından. “Çocuk önemli değil!”

Çocuğu takip eden koşturma sesleri geriledi ve ardından tamamen kesildi; Fabian'ın artık tek duyduğu kendi keskin soluklarıydı. Zemin aniden eğimli bir hal alınca çocuk yere düştü. Korkunç parçalanma sesiyle birlikte fenerin ışığı söndü.

“Hayır,” dedi Fabian etrafını kuşatan karanlığın içinde. “Lütfen, hayır...”

Fenerin artık işe yaramayacağını biliyordu. Titreyerek ayağa kalktı. Orman zifiri karanlığa gömülmüştü.

“Düşün!” dedi kendi kendine. “Sakin ol ve düşün!” Saatinin düğmesine bastı, ekran hafif ışıkla aydınlandı. Saat gece yarısına on yedi dakika vardı.

Eğildi, el yordamıyla zemini yoklayıp sırt çantasını buldu. Düştüğü zaman sırtından savrulup gitmişti. Çantanın içinde ne olduğunu da o an hatırladı.

“Pusulula!”

Neredeyse mutluluktan ağlayacaktı, çantayı açarak elini içine daldırıp soğuk ve pürüzsüz pirinç aleti buluncaya kadar karıştırdı. Pusulayı çantadan çıkarıp saatinin ışığını kullanarak iğnenin hangi yönü gösterdiğini okudu. İğne tam karşıyı işaret ediyordu.

Daha fazla beklemeden koşmaya başladı. Bacakları ağrıyana, ciğerleri alev alev yanana kadar yaptığı koşu ona sonsuzluk gibi gelmişti ama Fabian durmadı. Geçen her dakika kıymetliydi.

İki kez daha yere düştü, hem giysileri yırtıldı hem eti soyuldu ama bir mengene gibi kavradığı pusulayı elinden bırakmadı. Ormanın kıyısına ulaştığında şimdiye kadar tatmadığı bir mutluluk hissetti ve bu yeni duygu ona ilerlemesi için güç verdi.

Ormandan çıkıp malikâneye doğru koşmaya başladı.

★★★

Ormanın içindeyse Tanya ağaca dayanmış, gücü bitmiş bir haldeydi. Makasa ulaşma çabaları örümcek ağlarının daha da sıkılaşmasına neden olmuştu ve şimdi sağ bileği acı verici biçimde arkasında kalmıştı.

“Neden beni almayı daha önce denemedin?” dedi, sonunda korkusu öfkesine yenik düşmüştü. “Haftalar önce Fabian’la birlikte ormanda kaybolduğumuz gün şansın olmuştu.”

Morwenna, bir tutam siyah saçını yüzünün önünden çekti. “O gün size yolu gösteriyordum,” dedi sinirle sırtarak. “Planım sizi ormanın derinliklerine götürmekti, böylece çıkış yolunu bulamayacaktınız –en azından gece yarısından önce. Ama yardım geldi.”

Tanya, o gün Warwick’i nasıl tekmelediğini anımsadı ve tüm kalbiyle sihirli bir biçimde yine ortaya çıkmasını diledi.

Kızın zihnini okuyan Morwenna kahkaha attı. “Bu sefer seni kurtaracak kimse yok. Küçük arkadaşın bile seni terk etti. Değerli büyükbabasının masum olduğunu öğrenir öğrenmez ortadan kayboldu, değil mi?

“Ancak eğer seni teselli edecekse söyleyeyim, ormandan çıkabilmesi mümkün değil. Hangman Ormanı’nda ölümlülerin kaçabilmesi için tuhaf yollar var. Etrafta dolanıp duracak, günlerce yolunu bulamayacak. Bulduğunda –tabii bulunursa- yarı ölü bir halde olacak.”

“O gün beni nasıl tanıdın?” dedi Tanya. “Beni daha önce hiç görmemiştin!”

Morwenna cevap vermeden önce bir süre sessizlik oldu.

“Bir muhbirim var.”

Tanya, gözleri herhangi bir kurtuluş ümidiyle çaresizce ormanı tararken tekrardan mücadele etmeye başladı. Kızıl hâlâ oradaysa çok iyi saklanıyor olmalıydı.

★★★

Fabian eve ulaştığında ciğerleri patlamak üzereydi. Doğruca mutfağa girdi, kapıyı arkasından kapatmak için bile durmadı. Koşarak önce birinci kata, sonra da ikinci kata çıktı. Büyükbabasının oda kapısının önünde durdu.

İhtiyar adam televizyonun alçak sesinin arasında kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Fabian hızlıca bir şeyler düşündü, kapıyı çaldı, sonra da hemen koridora koştu ve karanlık girintiye saklandı.

Amos düzensiz adımlarla koridora çıktı. “Warwick? Sen misin?”

Fabian hızlı adımlarla duvar halısını kenara çekip hizmetlilerin geçidine girdi. Karanlığın içinde, büyükbabasının kapısına gelene kadar geçtiği kapıları sayarak duvar boyunca ilerledi.

Nefesini tutup kapı kolunu çevirdi. Şans ondan yanaydı.

Kapı açılınca Fabian dağınık odaya göz gezdirdi. Ana kapı aralık duruyordu ve Amos odada değildi. İçeri adım attığı anda yoğun bir hayal kırıklığı dalgası çocuğu sardı. Bir çöp yığınının diğerine atlayarak gözleriyle odayı taradı. Yatağın altına bakmak için yere eğildi. Kıyafetler ve gazete parçalarıyla dolu birkaç karton kutuyu çıkarıp içindekileri boşalttı. Büyükannesinin eşyaları hâlâ oradaydı, eski alyansı tıkırdayarak yere düştü. Sağ tutamındansa eser yoktu.

Gazete kupürlerinden oluşan albümün masanın üstünde durduğunu gördü. Alıp sayfaları çevirdi. Birkaç gazete kâğıdı yere düştü. Fabian albümü kapatıp yatağa fırlattı. Doğruca dolaba yönelip içinde büyükbabasının kıyafetleri bulunan çekmeceleri karıştırdı.

“Nereye saklamış olabilir, nereye?”

Saçları görür görmez ilişki kuramamış olduğuna inanamıyordu –üstelik de en bariz bağlantı buydu. Saçların yok edilmesi Morwenna’nın genç kalması için yapılan büyüyü bozacaktı. Fabian biliyordu, onun en çok değer verdiği şey buydu. Ve çocuğun elindeki en büyük koz o saçlardı.

Şifonyerde de bir şey bulamadı. Fabian içinden giysilerin dışarı taşıdığı son çekmeceyi de beceriksizce kapadı. Yatağın altına itmeye zahmet etmediği kutulardan birini hayal kırıklığıyla tekmeledi. Küt diye bir ses çıktı ve o sırada koridordan odaya doğru yaklaşan ayak sesleriyle irkildi.

“*Warwick!*”

Amos, kapı eşiğinde duruyordu. Çökük gözlerinden öfke fışkırıyordu.

“Ben yapmadım!” dedi tükürürcesine. “Onlara da söyleyip duruyorum, ben yapmadım. O kaçtı!”

“Ben... ben biliyorum,” diye fısıldadı Fabian. Hizmetli geçidine açılan kapıya doğru döndü.

Amos, dağınık yatağa doğru sarsıla sarsıla yürüyüp üzerine oturdu.

“Onu sevdim, onu çok sevdim,” diye tekrarladı hafifçe sallanarak. Buruşmuş elini yatak örtüsü üzerinde gezdirip yastığın altına soktu. Fabian’ın da tüm ihtiyacı olan buydu.

Kendini bile şaşırtan bir hızla ileri atılıp yastığı kenara çekti. Orada, büyükbabasının her gece başını koyduğu yastığın altında ince bir bağ ile toplanmış bir tutam duruyordu. İhtiyarın parmakları arasından saç tutamını çekerken suçluluk asit yağmuru gibi içine işledi çocuğun.

Amos, vahşi bir hayvan misali bağırdı.

Fabian, kulağında büyükbabasının haykırılarıyla hiz-

metli kapısından kaçtı. Duvar halısının arkasına varınca koridorda kimsenin olmadığından iyice emin olmak için biraz bekledi. Amos'un ıstırap dolu çığlıklarından başka ses duymayınca karanlık girintiden çıktı –ve tam köşede duran sert bir gövdeyle çarpıştı.

Fabian başını kaldırdığı anda nefesi kesildi.

“Se-sen burada ne yapıyorsun? Ben senin a-ava gittiğini sanmıştım!”

“Planlar değişti,” diye tısladı Warwick oğlunun yırtık ve kanlı giysilerine bakarken. “Erken dönmeye karar verdim –ve görünüşe bakılırsa iyi de yapmışım!” Fabian’ın omzunu sıkıca kavradı. “Şimdi, gecenin bu saatinde neyin peşinde olduğunu söyleyen iyi olur!”

Fabian ağzını açtı ama tek kelime dahi edemedi.

“Neler olduğunu anlat!”

“Warwick!” diye seslendi Amos.

Warwick oğluna baktı. Sonra çocuğun omzunu bırakmadan koridordan doğruca Amos’un odasına yürüdü.

“Ne oldu baba?” Her zamanki hırçın sesi şaşırtıcı biçimde nazik çıkmıştı.

Amos kapıya geldi, adam ağlarken omuzları sefil bir biçimde titriyordu.

“Aldı onu... o aldı.”

Warwick, Fabian’ın elinde duran saç tutamını görünce yüzünde bir titreme oldu. “Onunla ne yapıyorsun? Büyükannenin saçından ne istiyorsun?”

Fabian içgüdüsel olarak saçı tuttuğu elini arkaya götürdü.

“Onun değil... büyükanneimin saçı değil.”

“Onu bana ver!” dedi Amos ağlayarak. “Onu sonsuza dek saklayacağıma söz verdim!”

Warwick'in gözleri irice açıldı. "Kız nerede?"

Fabian donup kaldı.

"*Tanya nerede?*"

"O... o ormanda!" dedi boğuk bir sesle, daha fazla içinde tutamamıştı.

Warwick'in yüzü bembeyaz oldu. Tek kelime etmeden Fabian'ın kolunu tutup elindeki saç tutamını aldı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Fabian. "Onu geri ver!" Basamakları yarılmış olan babasının peşinden koşarken ağlayan Amos'u da ardında bıraktı. Birinci katın koridorunda babasını yakaladı ve onun elinde tuttuğu Morwenna'nın saçını almaya çalıştı.

Warwick öfkeliydi.

"Onu geri ver!" dedi Fabian. "Anlamıyorsun!"

Babası ona döndü, bir köpeğin fareyi sarsması misali oğlunu sarstı. "Seni küçük aptal! Esas anlamayan *sensin!* Ne yaptığının farkında mısın? Tüm bu yıllar boyunca onu korumaya çalışıyorduk –ve şimdi sen onu doğruca tehlikenin içine saldın!" Arkasını dönüp merdivenlerden hızla inmeye devam eden Warwick sadece dolaplı saatin dibinde yatan Spitfire'ı geçerken yavaşladı.

Fabian, gerçekler nihayet gün ışığına çıkınca dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Warwick her şeyi biliyordu. "Biz bilmiyorduk," dedi zayıfça. "Biz sadece yardım etmeye çalışıyorduk!"

"Yardım mı? Kime yardım ettiğinizi sanıyordunuz?"

"Her ikisine de! Amos ve Morwenna!"

"Onlar kurtarılmanın çok ötesinde! Amos'un hayatı dedikodular başladığı an son buldu! Ve Morwenna Bloom'a gelince, eğer ormandan çıkmayı başarabilirse bunun

yol açabileceği sonuçları hiç düşündünüz mü? Elli yaşında gencecik bir yüz! Onlar kurtarılamaz, ikisi de! *Onlar asla kurtarılamaz!*”

Fabian cevap veremedi. Babasının sözleri beynine baskı yapıyordu. Birinci kattaki odalardan birinin kapısı açıldı ve merdivenlerin tırabzanında Florence’ın yüzü görüldü. Üstünde geceliğiyle bitkin ve yarı uykulu bir haldeydi. “Warwick? Neler oluyor? Her şey yolunda mı?”

“Her şey yolunda,” diyen Warwick’in ses tonu dümdüzdü. Fabian’a ses çıkarmaması için uyarı bakışı attı. “Sadece benimki her zamanki gibi yaramazlık peşinde.”

“Hmm,” diyen Florence Fabian’a yüzünü ekşiterek baktı. “Pekâlâ, o zaman sabah görüşürüz.”

Florence yatak odasının kapısını kapatırken Fabian babasına baktı. “Ona anlatmayacak mısın?”

Warwick botlarını giydi. “Hayır. Anlatmayacağım.”

“Bilmeye hakkı var!”

“Yakında zaten öğrenecek,” dedi Warwick sertçe. “Ve öğrendiği zaman –eğer Morwenna başarılı olduysa– bu onu mahvedecek.”

Fabian utançla gözlerini kırıp gözyaşlarını engellemeye çalıştı ve saatini kontrol etti. Saat on ikiye yedi dakika vardı. “Vakit kaybediyoruz!”

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?”

Warwick evin ön kapısından çıktı. Fabian da peşinden gitti ve babasının evin yan tarafındaki barakasına doğru gitmesini kafası karışmış bir halde izledi.

“Ne yapıyorsun?” dedi Fabian. “Ormana dönmeliyiz, hemen!”

Warwick barınağın kapısını savurarak açtı. “İçeri gir!”

Fabian tereddütle içeri adım attı. Babası daha önce çalışma odasının yakınlarına girmesine hiç izin vermemiş, onu içeri asla sokmamıştı ama Warwick onu kürek kemiklerinden tutup içeri doğru itince her şey açıklığa kavuştu.

Karşıdaki duvar tabandan tavana üst üste dizilmiş kafeslerle doluydu. Kafeslerin içinde periler vardı. Yığının en altındaki büyük kafeste şimdiye kadar gördüğü en çirkin iki yaratık vardı. Uzun boylu kurbağa suratlı olan parmaklıkları tutup sıırıttı.

“Öyle bakıp durma,” dedi. “Anahtarlar orada!”

“Diğer goblin nerede?” diye sordu şaşkınlık içinde kalan Fabian. “Tanya üç tane olduklarını söylemişti.”

“Burnswick tehdit oluşturmuyor. O yarı insan. Perilerin değiştirdiği çocuklardan. Sadece diğer ikisinin yaptıklarını taklit ediyor, çünkü tek bildiği bu.”

Fabian geri kalan kafesleri inceledi. İçlerinde bir veya iki peri bulunduran düzinelerce kafes vardı. Birinde, elinde tuttuğu bastonuyla tüm hayatı buna bağlıymış gibi yanındaki çay poşetine sıkıca sarılmış pörsümüş küçük bir yaratık vardı. Diğerinde el bezinden elbisesi içinde küçük, çirkin bir kız olan ateş perisi, saçlarından oluşan perdenin arkasından etrafı izliyordu. Çocuk ona bakınca yüzü aydınlandı ve kendini toplamadan önce Fabian’a utangaç, yalvaran bir bakış attı.

Warwick hava tüfeğini karşıdaki duvardan alıp doldurmaya başladı.

“Neden kafesin içindeler?” diye fısıldadı Fabian.

“Çünkü bunun için para alıyorum!” dedi babası. “Ve içlerinden biri bize ihanet etti!” Şömine rafının üstünde, tanıdık gri-yeşil bir sıvıyla dolu büyük bir şişenin yanında duran anahtarları aldı.

“Ama... nasıl?” dedi Fabian, aniden kendini kötü hissetmeye başlamıştı. “Nasıl oluyor da kaçmıyorlar?”

“Kafesler demirden. Ben serbest bırakmadığım sürece kaçamazlar.”

“Tüm bu süre boyunca,” dedi Fabian, “Morwenna Blo-m’a gerçekte neler olduğunu biliyordun.”

Warwick av bıçağını kemerine taktı.

“Ve tüm bu süre boyunca saçları burnumun dibindeydi. Florence sürekli Morwenna’nın kendini ve anlaşılmayı korumak için ardında bir şeyler bırakacak kadar zeki olduğundan şüpheleniyordu.” Elindeki saç tutamını dikkatle inceledi sonra toparlayıp cebine koydu. “Anlaşma sihrin en güçlü olduğu yerde, ormanda yapıldı. Bir tek orada yok edilebilir.”

“Ama neredeyse gece yarısı!” diye bağırdı Fabian, neredeyse panikten kendinden geçecekti.

“Hâlâ vakit var,” dedi Fabian’ın tanımadığı bir ses.

“Raven,” diye bağırdı Warwick.

Fabian etrafına bakındı ve açık pencerenin pervazında duran üç küçük silüet gördü: biri erkek, biri kız ve diğeri kanatları güve tarafından yenmiş uyuz bir yaratıktı. Konuşan kız olandı. Onun tüylü pelerinin ve keskin hatlarını tanıdı. Bu ona saldıran kuzgundu*

“Kız ormanda,” dedi Warwick. “Hemen çıkmalıyız.”

Raven başıyla onayladı. “Kaybedecek zaman yok. Ama bilmen gereken bir şey var –Tüykafa gitti.”

“Dünden beri onu ne gördük ne de bir haber aldık,” dedi Gredin.

Warwick dudaklarını incecik olana dek sıktı.

*Raven, kuzgun kelimesinin İngilizce karşılığıdır. (ç.n.)

“Onlara güvenebileceğini nereden biliyorsun?” diye sordu Fabian. “Neden *onlar da* kafeste değiller?”

Warwick, barakasından çıkmak üzereydi. “Onlar bizim tarafımızda.”

Fabian dışarı koştu. Sanki bambaşka bir evrendeymiş, hiçbir şey görüldüğü gibi değilmiş gibi, kendini tuhaf bir biçimde gerçeklikten kopuyormuş gibi hissetmeye başladı. Duygusuzca babasının bir kâhya olmadığını düşündü. Babası bir bekçi de değildi. Babası bir peri avcısıydı.

Warwick, çamur içindeki Land Rover’a doğru koştu. “Atla!”

Fabian, ön koltuğa oturup kapıyı kapar kapamaz Warwick el frenini indirip arkasından savurduğu kumlara aldırmadan malikânenin açık kapısına doğru ilerledi.

“Umarım zamanında yetişiriz.”

Evin arka odasında uyuyan Florence, Land Rover’ın sesiyle gözlerini birkaç kez açıp kapadı. Bu Warwick olmalı, diye düşündü uykulu uykulu; ama uykunun ısrarcı çağırışlarıyla gözleri tekrar kapandı. Usulca mırıldanarak pozisyonunu değiştirdi. Olmaz öyle şey, diye düşündü. Warwick çoğu gece ormanı izler ve evi beklerdi ama bunu her zaman yürüyerek yapardı. Her zaman.

Sonra zihni başka yerlere daldı- daha fazla düşünce ve endişeye yer olmayan bir yere. Yorgundu, çok yorgundu. Torunu geldiğinden beri uyku bu kadar kolay yaklaşmamıştı. Ta ki bu geceye kadar.

Büyük bir ironiyle, uzun süre sonra, uykusunu en iyi bu gece alacaktı.

Tanya'nın bacakları ağrıyordu. Vücudunun her santimi verdiği mücadeleden yorgun düşmüştü ama bağları bir nebze olsun gevşememişti. Sonunda çaresizce ağaca dayandı. Kızıl gelmeyecekti. Kimse gelmeyecekti.

“Şiir akıllıca bir dokunuştı. Bizim bu gizemi çözmeye çalışacağımızı biliyordun değil mi?”

Morwenna kıza doğru bir adım attı, hareketleri avına doğru sürünen bir yılanı anımsatıyordu. “Evet, biliyordum. Tabii koruyucum olmasaydı tüm bunları düşünemezdim.”

“Ne koruyucusu?” dedi Tanya, korku yeniden bedenine hücum etmeye başlamıştı. “Neden bahsediyorsun?”

Morwenna kahkaha attı. “Üçüncü gözle doğan herkese peri âlemince bir vasi tayin edilir –farkında olsunlar ya da olmasınlar. Sanırım sen kendininkinin varlığından habersizsin.”

Tanya başını iki yana salladı.

“Koruyucular en çok istediğimiz şeyi gerçekleştirme-

mize yardım ederler. Benim en çok istediğim şeyse seni bulmaktı.”

“O zaman benim koruyucum kim?” dedi Tanya. “Neden benim en çok istediğim şey gözetilmedi?”

“Ah, gözettiler,” dedi tanıdık bir ses. “Sen korundun. Ya da en azından benim izin verdiğim ölçüde.”

“*Sen!*” diye fısıldadı Tanya.

Gölgelerin atasından Tüykafa çıktı.

“Seni buraya getirmek bayağı zamanımı aldı. Sana *şiiiri ben* ulaştırdım. Amos’un odasından aldığım gazete kupürünü bulduğun kitabın içine *ben* koydum. Ve cadının sana verdiği pusulayı saklaman için sana bir neden verdim. Ben ilgilenmemiş olsam ondan kurtulurdun.”

“Sendin,” dedi her şeyi anlayan Tanya. “O gün otobüs-teki sendin. Pusulayı bizden almaya çalıştın.”

“Hayır, almak istiyormuş gibi davrandım,” dedi Tüykafa. “Çünkü bu şekilde onu kendine saklayacağını biliyordum. Çok kolay oldu. Her şey çok kolay oldu. Tüm o ipuçlarını takip etme arzuna, kayıp kızın gizemini çözme isteğine karşı koyamayacağını biliyordum. Sen ve küçük aptal arkadaşın.”

“Yani tüm o yıllar boyunca istediğiniz bu muydu? Beni buraya çekmek miydi? *Onun* için mi uğraştınız?”

“Hayır, hepimiz değil,” dedi Tüykafa. “Sadece ben. Diğerleri seni korumak için çalışıyordu –ama ben onları kandırdım. Peri âleminin bölünmesiyle Seelie Sarayına, yani onlara sadık olduğuma onları ikna etmeyi başardım. Gredin hiçbir zaman bana tam anlamıyla güvenmedi. Ama ben ondan daha akıllıydım... hem de çok daha fazla. Görüyorsun ya, Morwenna ölümlü dünyasından ayrıldığından

beri kimse onun koruyucusunun burada kalacağını düşünmedi. Bu da benim en iyi koruduğum sırlarımdan biri oldu.” Zaferle gülümsedi.

“Peki benim koruyucum kim?” diye sordu Tanya ısrarla.

“Gredin senin koruyucun,” dedi Tüyka. “Raven, büyükannenin. Her ikisi de seni gerçeklerden korumanın senin ve Florence’ın çıkarına en iyi hizmet edecek şey olduğu konusunda hemfikirdiler.”

“Ya Somuz?”

Tüyka küçümsercesine güldü. “Şöyle söyleyeyim, büyükannen Somuz’u yıllar önce boru sakiniyle aynı kaderi paylaşmaktan korudu. O da o zamandan beri büyükannene sadık.”

“Eğer beni koruyorlarsa neden gelmiyorlar?”

“Çünkü sayıca azlar. Ve çünkü artık çok geç,” dedi Morwenna. “Bir dakika içinde ben özgür kalırken sen yerimi alacaksın. Tüyka kaçmayacağından emin olmak için burada kalacak. Sonunda hakkım olan özgürlüğe kavuşacağım.”

Tanya’yı büyük bir öfke dalgası sardı, daha önce hiç böyle bir duygu hissetmemişti. “Özgür olmayı hak etmiyorsun.”

“Ne dedin sen?” Morwenna’nın sesi ürkütücü derecede sakindi ama Tanya daha fazla umursamadı.

“Sen bencilsin, zalimsin ve özgür olmayı *hak* etmiyorsun!” diye haykırdı. Tüm vücudu titriyordu. “Tüm bu yıllar boyunca nefretle beslenmişsin. Sürekli büyükannenmi suçlamışsın hem de tüm suç *sendeyken*. Seçme şansın vardı ve sen bunu seçtin. Büyükannem ailesini seçti. O

kaldı. Onun özgürlüğü kendine ait. Bunun için yeterince acı çekti.”

“*Umurumda değil!*” diye bağırdı Morwenna. “Bir anlaşma yapmıştık! Florence bana ihanet etti –burada olması gereken kişi o korkak! Ben değilim! *Ben değilim!*”

“Umursamıyorsun!” diye haykırdı Tanya tiksintiyle. “Tabii umursamazsın! Başka insanlar senin hatalarının bedelini bu kadar pahalı ödemişken neden umursayasın ki? Sadece büyükannem de değil- Amos da bedel ödedi. Senin yaptıkların yüzünden itibarı mahvoldu. *Ama sen umursamıyorsun!*”

Morwenna, ağaçların arasında bir hayalet gibi salınarak uzaklaşmaya başladı. “Değişim başladı.”

Tanya deli gibi bağlarına saldırdı. Tek yapabildiği Morwenna’nın gözden kaybolmasını izlemek... ve Tüykafa’nın onun kaçma girişimleriyle alay etmesini dinlemektir. Daha ağladığını bile anlayamadan, sıcacık gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü fark edemedi kendi hıçkırıklarının sesini duydu. Şaşkınlık ve dehşet içindeki Oberon ona doğru zıpladı. Tanya’nın zihninde bir görüntü belirdi –kendi resminin basıldığı posterde tek bir kelime yazıyordu: KAYIP.

Ormanda kaybolan kız olmak istemiyorum. Bir başka Tickey End kaybı olmak istemiyorum.

Karanlığın içinde bir gölge hareket edip kıza doğru yürüdü. Tüykafa durumu Tanya’dan bir saniye sonra fark etti.

Kızıl.

Anlık dikkat dağınıklığı Oberon’un uzun süredir beklediği fırsattı. Harika bir zamanlamayla, Tüykafa’yı sonsuza dek susturdu.

Land Rover nehrin kenarına yakın bir yerde gürültüyle durduktan sonra Warwick ve Fabian arabadan atlayıp ormana açılan suya doğru koştular. Tiz bir çığlık geceyi deliyordu.

Fabian daha hızlı koştu.

“Bu da ne?” diye soludu Warwick ormanın kıyısına yaklaşıırken.

“Saatimin alarmı! Gece yarısı çıkmak için kurmuştum!”

Warwick elini cebine sokup saç tutamını çıkardığında elleri titriyordu. “Al şunu! Bende birkaç kibrit var –saçları yakmalıyız!”

Fabian elini uzattı ama saçlar parmaklarının arasından kayıp yere düştü.

“Nerede?” diye bağırdı Warwick, etrafı aydınlatmak için kibriti yakmaya çalışırken. “Fabian, *seni ahmak!*”

Fabian yere eğildi ve çaresizce aranmaya başladı.

Saati ölümün habercisi gibi bağırmaya devam ediyordu.

Kızıl, tüm gücüyle bağları kesiyordu. Yavaş da olsa gevşemeye başlamışlardı, sonunda parçalanarak düştüler. Simsiyah elleri kanla ıslanmıştı. Tanya’nın cebinden aldığı makasla kesmeye çalıştığı örümcek ağıları parmaklarını kesmişti.

“Ne yapıyorsun... Burada olduğumu nasıl öğrendin?” dedi hıçkırıklar içindeki Tanya. “Bebek nerede?”

“O güvende.” Soluk soluğa konuşan Kızıl, ağıları kesmeye devam etti. “Takası yaptım ama sirk halkı onlarla seyahat etmeme izin vermedi. Polisin etrafta sorular sorarak

beni aradığını söylediler. Ben de yapılacak en iyi şeyin geri dönüp biraz daha saklanmak olduğuna karar verdim. Kilisenin yanındaki tünele girmek üzereyken bahçe kapısından diğer çocukla birlikte çıktığınızı gördüm. Sizi izledim ve takip ettim... İyi ki de etmişim.”

Nihayet son bağ da kopmuştu. Tanya özgürdü.

“Gece yarısından evvel buradan çıkmalıyız. Benimle yer değiştirmeye çalışıyor-”

Kızıl başını sallayarak kızı susturdu. “Her şeyi duydum. Çabuk olmamız lazım.”

Tanya’nın kolunu tutup kızı ormana doğru çekti. Karanlığın içinde görüntüler dalgalanıyordu. Periler gizlendikleri yerde zamanı geldiğinde Tanya’nın etrafını sarmak için bekliyorlardı. Oberon kızları koruma çemberine aldı, Kızıl bıçağını çekip havaya kaldırdı. Koşmaya başladılar. Tanya kızın peşi sıra koşturuyor, ağaçlar arasında zikzaklar çizerek yaşamak için kaçıyor.

“Seni ormandan çıkarmalıyız,” dedi Kızıl soluk soluğa. “Morwenna ormandan çıkmadan önce. Zamanımız tükenmek üzere-”

Kızın söyledikleri Tanya’nın zihninde anlamsızca yankılanıyordu. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

“Dur,” diye inledi.

“Duramayız!” diye tısladı Kızıl. “Yürü. YÜRÜ dedim!”

“Yapamam,” diye fısıldadı Tanya, Kızıl’ın onu destekleme çabalarına rağmen şaşırtıcı bir biçimde kımıldamıyordu. Etrafındaki uğultular yavaş yavaş fısıltılara dönüyordu. Ağaçların içinden yüzler görünmeye başladı. Parmak şeklindeki budaklı dallar kıza uzanmaya başladı. Ağaç kabuklarından çıkan asma yaprakları Tanya’ya doğru süründüler. Orman canlanıyordu.

Tanya neler olduğunu anladı. Değişim tamamlanmak üzereydi.

Gücü onu terk etmişti. Yere çöktü, gözlerini sımsıkı kapayıp elleriyle kulaklarına bastırdı. Bir sarmaşık dalı bacaklarından yukarı çıkmaya başladı. Kızıl dalı kesti ama bir yenisi işe koyuldu. Tanya, Kızıl'ın ayağa kalkmasını söylediğini duydu –Kızıl hareket etmesi için yalvarıyordu- ama yapamadı.

Anne ve babasını düşünüp onları son bir kez daha görebilmeyi diledi. Büyükannesini düşünüp aralarındaki ilişkinin daha farklı olmasını diledi. Fabian'ı, Warwick'i ve Amos'a neler olacağını düşündü. Kızıl'ın kardeşini bulup bulamayacağını merak etti. Hatta büyükbabasının saatinin dibinde, uyuz tüylerinden çıkan kemiklerle yatan Spitfire bile geldi gözünün önüne.

En son düşündüğü şey biricik sadık köpeği Oberon oldu. Son dakikaya kadar kızın yanında kalmıştı. Sonra tüm bu düşünceler onu yalnız ve karanlıkta bırakarak uzaklaştı. Oberon havlamaya başladı.

Başparmağındaki keskin bir acı Tanya'yı kendine getirdi. Aşağı bakmak için mücadele etti. Yeni açılan yarasından taze bir kan damlası süzülüyordu.

“Ben nasıl...?” diye başladı söze güçsüzce, Kızıl'ın elinde Morag'ın verdiği makası gördü ama anlamadı. Yeniden dışarı çekildiğini hissediyordu, etrafını saran yeşillikler geri çekiliyordu –o anda Kızıl'ın elini gördü.

Kızıl'ın zavallı kanayan elini.

Kızıl'ın zavallı kesik parmağını. Kanını kendi kanıyla karıştıran Kızıl'ı gördü. Tanya'yı bırakmaya niyeti yoktu.

“Beni al,” diye fısıldadı Kızıl. “Onun yerine beni al.

Onun geri döneceği bir hayatı var. Benim yok. Beni al. Onun yerine beni.”

Onun yerine beni al.

Onun yerine beni al.

Ve Tanya’ya doğru sürünen –ve onu içlerine çeken- dallarla sarmaşıklar pençelerini kızıdan çekmeden önce kısa bir an beklediler, sonra da açtıkları yeni yolda Kızıl’a doğru ilerlemeye devam ettiler. Yapraklı dokunaçlar misali kızı santim santim sardılar ve onu hem Tanya’dan, hem de ölümlü dünyada koparıp aldılar.

Kızıl direnmedi.

Dakikalar içinde tamamıyla kuşatılan kız orman tarafından yutulmuştu.

Fabian ellerini bir avuç toprakla birlikte saçların etrafına sardı.

“Buldum!”

Warwick bir başka kibrit yaktı, sarı alev çıtırdayarak etrafı aydınlattı. Kibritle saçları ateşe verdi. Anında tutuşan saçları yere bıraktı.

Morwenna’nın saçlarının yerinde, düşmüş yaprakların ve kurumuş dalların külü kalıncaya dek sessizce izlediler.

Fabian’ın saati nihayet susmuştu.

“Hiç anlamadım,” dedi Warwick usulca. “Bunca zaman... Hep annemin saçı olduğunu düşündüm. Onun da saçları koyuydu... Bu geceye kadar onun için anlamını anlamadım. Tüm bu zaman boyunca Morwenna’nın yer değiştirmesi için bir yol bulmaya çalışmış. Onu asla unuttum.”

“Ne zamandır biliyorsun?”

Fabian, karanlıkta bile babasının gözlerindeki pişmanlığı görebiliyordu.

“Tanya doğduğundan beri.”

“Anlaşma bozulduğuna göre Morwenna’ya ne olacak?” diye sordu Fabian.

“Anında hissedecektir,” dedi Warwick. “Değişimden vazgeçmesi için yeterli olacaktır diye düşünüyorum.” Omzunun üstünden oğluna seslenerek ormanın derinliklerine doğru koşmaya başladı.

“Tanya’yı bulmamız gerek.”

Fabian babasını takip etti. Her ikisi de değişimin gerçekleştiğinden habersizdi.

Ormanın kıyısı göründü, ağaçların arasından ay ışıldıyordu. Zihni tamamen açık olmayan Tanya sendeledi. Tasmanın diğer ucundaki Oberon kızı çekiştirerek yol gösteriyordu. Gözleri ağlamaktan ıslanmış ayrıca şişmişti ve başı dönüyordu.

Kızıl gitmişti; tıpkı kumdaki bir ayak izi gibi peri âleminde yok olmuştu.

Tanya yerine kendi hayatını takas ederek ikisini de kurtarmıştı.

Tanya yalnız olmadığını anladığında neredeyse ormanın kenarına varmıştı.

Hemen önündeki yolda, birkaç adım ötesinde Morwenna Bloom ağaçların arasından açıklığa doğru ilerliyordu. Tanya onu izlerken Morwenna’yı ani bir öfke dalgası sardı, bir şeylerin fazlasıyla ters gittiği belliydi.

Morwenna kendini ileri attı ama hareketleri yavaşlamıştı. Tanya onun soluk alışlarının değiştiğini, düzensiz ve yorgun bir hal aldığını duydu. Sırtı kamburlaştı, topallayan, aksayan bacakları daha ağır hareket ediyordu. Acı çekiyor gibi görünüyordu. Bir yerleri ağrıyor ya da çok ama çok yorgun gibiydi.

“Bana neler oluyor?” diye mırıldandı.

Dudaklarının arasından çıkan ses on dört yaşındaki birinin sesi değildi.

Yorgun değil... ama yaşlıydı.

Dehşet içindeki Tanya neler olduğunu anladı. Fabian, bir korkak gibi davranıp onu terk etmemişti. Fabian saçları –Morwenna’nın gençliğiyle olan bağı- yok etmeye gitmişti.

Tanya’nın kulaklarını acıtan dehşet dolu inleme kendisine aitti. Sesle birlikte Morwenna arkasını döndü.

“Sen?” dedi sinirle, sesi yaşlı bir kadına aitti. Tanya’nın duyduğu bu yeni ses Morwenna’nın ilk sesinden de korkutucuydu. “Nasıl...? Burada olman imkânsız...”

Kafası karışmış, yüzü kötülükle buruşmuştu. Kafatasının etrafını saran kırışık, sarkık, solgun, büzüşmüş, gevşemiş cildiyle elli yılın birikimi Morwenna’yı bir anda kuşatmıştı. Etkisi zehir gibi olan bu görüntüyü izlemek dehşet vericiydi.

Tanya’nın çığlık atmaktan başka bir şey yapacak gücü kalmamıştı. Çığlık attı.

Ellerine bakan Morwenna da bağırdı. Artık pürüzsüz ve yumuşak değillerdi, gözlerinin önünde solup buruşuyorlardı.

“Hayır!”

Parmakları arasına aldığı saçları artık beyaz ve dağınıktı. Ellerini yavaşça kaldırıp yüzüne götürdüğünde yanaklarındaki çukurları ve tenindeki çizgileri hissetti. Ellerini Tanya'ya doğru uzattı. Yüzünü tiksintiyle buruşturdu, dudakları önce gerilip karardı sonra gevşeyerek çöktü.

Topukları üzerinde dönen Tanya kaçmaya başladı. Geldiği yöne, ormanın derinliklerine doğru koşuyor, çaresizlik içinde hıçkırıyor, ormanda onu bekleyen her neyse Morwenna Bloom'un garip halinden daha kötü olmaz diye düşünüyordu.

Morwenna'nın onu takip etmeyi deneyip denemediğini bilmiyordu. Yaşlı kadının adım atması uzun zaman alırken Tanya çoktan uzaklaşmıştı. Yaşlanma süreci tamamlanıp bedenindeki son değişim de tamamlandığında Morwenna tamamen yalnızdı.

Onu bulduklarında Tanya, Oberon'a sarılmış bir halde yerde yatıyordu.

Nasırlı bir el yüzünü örten saçlarını geri çekti, tanıdık bir ses duydu.

“Şokta.” Warwick'in sesiydi. Hâlâ sertti ama şimdi sesi-ne endişe hâkimdi.

“İyileşecek mi?” Bu Fabian'ın sesiydi.

Tanya döndü, çocuğun sesi onu rahatlatmıştı. Fabian'ın yüzünü gördü, çocuk gözlerini kıza sabitlemişti. Bakışlarında suçluluk ve acı vardı.

“Onu bıraktım,” dedi kısık sesle. “Onu bıraktım baba. Ama mecburdum...”

“Fabian?” dedi Tanya boğuk bir sesle.

Fabian'ın gözleri genişledi. Kızın elini tutup sıktı. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Çok özür dilerim –ama böyle düşünmen gerekiyordu..." yutkundu. "Saç tutamı. Bunca zaman Amos'taymış."

"Biliyorum," dedi Tanya zayıfça gülümsemeyi başarak. "Bu yaptığın çok cesurcaydı."

Sonra da Warwick'e baktı. "Beni koruyordunuz. Sen ve büyükannem. Bu yüzden beni malikânede istemediniz –olabilecekler yüzünden."

"Florence sana anlatmak istedi," dedi Warwick yumuşak bir tonla. "Ama çok korkuyordu. Ve utanıyordu. Morwenna ile anlaşma yaptığında çok genç ve saftı. Yıllardır da bunun bedelini ödüyor."

"Artık gerek kalmadı," diye fısıldadı Tanya. Morwenna'nın en büyük bedeli ödediğini biliyordu. Ama şimdilik gördüklerinden bahsetmeyi ne istiyor ne de bunun için güç bulabiliyordu.

Artık söyleyecek bir şey yoktu. Warwick kendi ceketini kızın omuzlarına bıraktı ve onun bitkin vücudunu kolları arasına aldı malikâneye dönmek için hazır olduğu anda Tanya düşünceleriyle baş başa kaldı.

Morag, sızlanan kediyi kovalayıp karavanı kilitlediğinde daha sabahın erken saatleriydi. Tickey End'e genelde hafta arası gitmezdi, o yüzden işlerini etraf kalabalıklaşmadan halletmek istiyordu. Yerde ters yatan ve çalılarının kısmen gizlediği şeyi fark ettiğinde neredeyse ormanın çıkışına varmıştı.

Kadın ölmüştü ve henüz birkaç saat olmuştu. Morag

kadının yanına diz çökmeden önce anca bu kadarını söyleyebilirdi. Kasılmış ağzı sessiz bir çığlıkla açılmış, bir eliyle sol kolunun üstünü kavramıştı.

“Kalp krizi,” diye mırıldandı Morag, kadının cansız gözlerine doğru uzanırken. Ama kadının karanlık ölü göz çukurlarına bakınca eli donup kaldı, elini değdirmekten çekti. Ölüsünde bile mutlak bir kötülük vardı.

Daha fazla oyalanmadan Tickey End’e doğru yola koyuldu, adımları her zamankinden daha hızlıydı çünkü bulduğu tüyler ürpertici bilgiyi vermek için yolundan sapması gerektiğini biliyordu. Sadece bunun çok vaktini almamasını umdu.

Sonsöz

Küçük kilise avlusundaki çoğu mezar gibi, Elizabeth Elveden'in mezarı da bakımsızdı. Kısacık ömründe ona ev olan yakınlardaki malikâne gibi mezarı da sarmaşıklarla kaplanmış, yemyeşil yapraklar gri taşın bir parçasının görünmesine imkân vermişti. Tüm bu perişan haline rağmen mezar asla unutulmamıştı.

Tanya, büyükannesinin eğilip otları temizlemesini izledi, sonra geniş alanın karşısında, ormanın yakınlarındaki, gün ışığıyla aydınlanan malikâneye baktı. Annesi kısa süre içinde gelip onu alacak ve evine götürecekti. Tanya bu sefer işlerin farklı olacağını tüm kalbiyle biliyordu. Periler, onun perileri, yine geleceklerdi kendi zamanlarında. Artık onlardan korkmayacaktı.

Yaklaşık bir hafta önce üstünde kıyafetleriyle halsiz bir halde uyandığında sanki yüzyıldır uyuyormuş gibi hissetmişti kendini. Uyanırken birinin elini tuttuğunu fark etmiş ve büyükannesinin gri gözlerinin içine bakmıştı. Yaşadıklarından sonra Tanya'nın kadını tanıması biraz zaman

almıştı. Bir süre boyunca büyükannesi anlattı; Tanya dinledi, öğrendi ve affetti.

Değişimin olduğu geceyi takip eden birkaç gün boyunca Rowan Fox ile ilgili haberler gazetedeki yerini korumaya devam ettiyse de habere öncelik verilmemesi olayın git-tikçe soğuduğu ve ilginin kaybolduğu belli ediyordu. Ama gazetede Tanya'nın ilgisini çeken bir başka haber daha vardı: Hangman Ormanı'nda bulunan ceset.

Kalp krizi geçirerek ölen kadının altmışlı yaşlarının ortasında olduğu tahmin ediliyordu. Kadının kimliği ve ormana nasıl geldiği –olaya dâhil olanların dışındakiler için gizemini koruyordu. İşte o zaman Tanya, Warwick, Fabian ve büyükannesine o gece ormanda yaşanan gerçek dehşeti açığa çıkararak Kızıl'dan ve kızın erkek kardeşini bulma umuduyla yaptığı sayesinde kendisinin kurtulduğundan bahsetti.

★★★

Mezardaki son otları da temizledikten sonra taze çiçekler ektiler.

Malikâne yolunda ormanın önünden geçerlerken, Tanya ağaçlara bakıp cevabını duymaya korktuğu soruyu sordu.

“Amos’a ne olacak?”

Florence keyifsizce başını iki yana salladı. “Onun için yapılabilecek bir şey yok. Bizler Morwenna Bloom hakkındaki gerçeği biliyor olabiliriz ama bize ancak birkaç kişi inanır. İnsanlar istediklerini düşünmeye devam edecekler. Amos için tek yapabileceğimiz son günlerini huzur içinde geçirmesini sağlamak ama zihninin gidip geldiğini düşü-

nürsek bu da pek kolay olmayacak. Anıları yüzünden acı çekiyor. Aklını kaçırmanın eşiğinde.”

Ağaçların arasından vahşi bitkilerin kokusunu taşıyan yumuşak bir esinti geldi. İçlerinden birinin kokusu daha keskindi. Tanya'nın zihninde aniden bir anı canlandı; bir gece Gredin'in bahsettikleriyle ilgili bir anı. O anda duydukları onu korkutmuştu. Bugünse içini umutla dolduruyordu. Orman dinlemekteydi.

“Olanları değiştiremeyiz,” dedi Tanya usulca. “İnsanların düşüncelerini de değiştiremeyiz. Ama belki de Amos için değiştirebileceğimiz bir şey vardır.”

Biberiyelerin özgürce büyüdüğü, nehrin yukarı doğru aktığı bir yer var. Bitperiler'in etki alanında. Vcdansız yaratıklar. Bazıları güvenilmez ve tehlikeli olduklarını söyler. Hafızayı tazeleme-siyle ünlü biberiyeler burada kusurlu büyürler. Özellikleri tersine çevrilir.

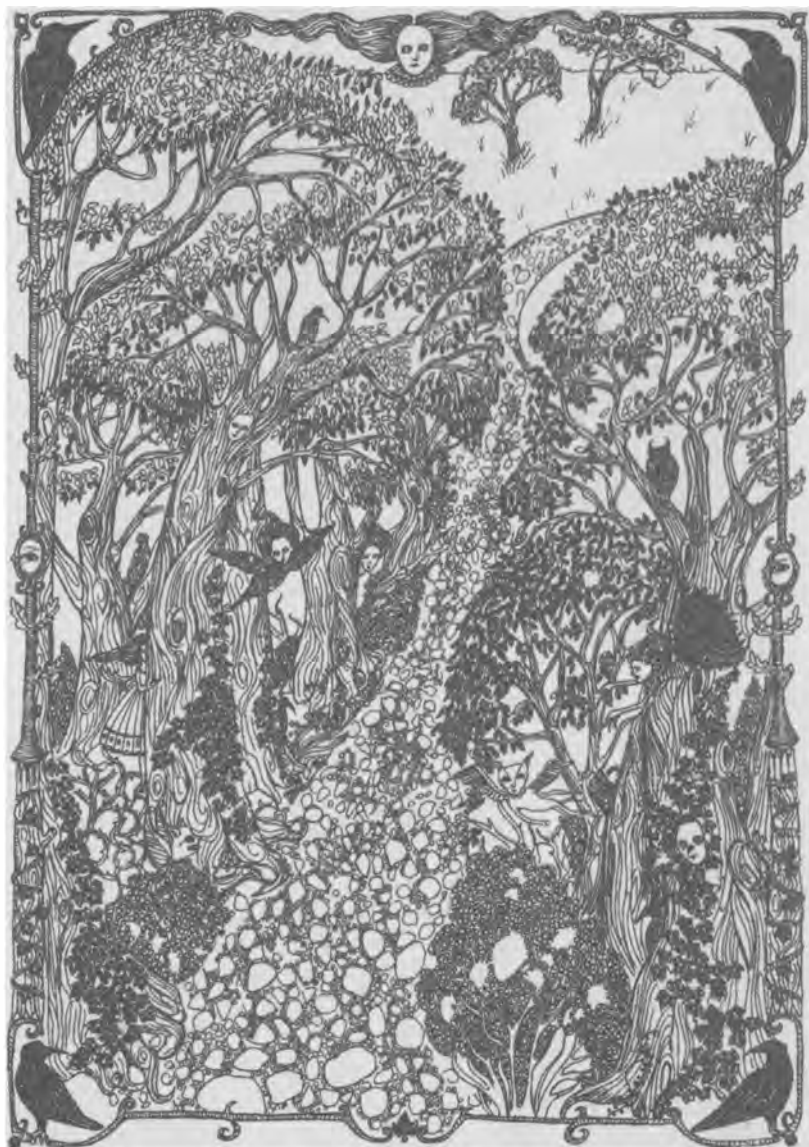
Ama Bitperiler tarafından lanetlenen biberiyelerin bile faydaları vardır. Doğru miktarda kullanıldığında, bir ölümlünün zihnindeki anıları sonsuza dek çıkarma gücü vardır.

Örneğin, eski sevgiliye ait olanlar gibi.

Teşekkür

Aileme, arkadaşlarıma ve tabii ki kitabımın ilk okurları olan Darren, annem, Theresa, Janet, Tanya, Rachel, ve Lucy'ye teşekkür ederim. Ve serptiği tüm peri tozları için Lauren'a da teşekkür ederim.

Darley Anderson Ajansı'ndaki Madeleine Buston'a ve Little, Brown and Company'deki Nancy Conescu ve tüm çocuk takımına da kocaman teşekkürlerimi sunarım.

Tanya sıradan bir kız değildi...

O, perileri görüyordu. Ama bizim hayal ettiğimiz perileri değil. Ona büyü yapan, onu uykusundan uyandıran ve yatağından kaldıran kötü perileri görüyordu. Kızının tuhaf davranışlarından yorulan annesi, Tanya'yı büyükannesinin kasaba dışında, gözlerden uzak yaşadığı eve, Elveden Malikânesi'ne yolladı. Elli yıl önce malikâneyi çevreleyen ormanda bir kız kaybolmuştu ve Tanya bunu öğrendiğinde kendini peri âleminde sonsuza dek kaybolabileceği bir gizemin eşiğinde bulacaktı.

Michelle Harrison, İngiltere'nin Oxford kentinde yaşıyor ve çocuk kitapları editörü olarak çalışıyor. Bu onun ilk romanı.

ISBN 978-605-173-087-5

9 786051 730875

₺ 22

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com

instagram.com/EpsilonYayinevi

facebook.com/EpsilonYayinevi

twitter.com/EpsilonYayinevi